

İLKÖĞRETİM

(2005)

EY YÜCE MEHMETÇİK DUY SESİMİ

2005 İzmir Birincisi

Ey vatan savunucusu! Ey vatan için canını feda eden yüce ruh!
Ey Ege'nin Yiğit'i, Çanakkale'nin Ahmet'i, Maraş'ın Ökkeş'i,
Ey erlerin eri... Sana sesleniyorum duy artık sesimi...

Havayı yırtan mermi sesleri ve gök gürültüsü gibi toplar arasında ölen asker! Vatani için ölen fedakâr şehit! Gözü yaşlı anne baba; telli duvaklı gelin; babasını tanımayan bebek... Geride kim bilir neler bıraktın? Vatan için, bağımsızlık için, gözünü kör edip cepheye gittin öleceğini bile bile. Düşman ordularına yüreğini miğfer, aklını silah, bedenini cephe aldın. Aç, susuz yürekte aşk acısı, aile sızısı, özlem, savaştın. Canla başla mücadele verdin. Ölmüşsün ama sadece beden; aslında hala yaşıyorsun gönüllerde ve cennette.

Bir çocuk ağlıyor ileride. Belli ki uzakta, derinden geliyor sesi. Babası yok onun Şehit olmuş. Ağlıyor, gecenin karanlığına karışıyor gözyaşları. Ağlıyor ama gururuna da yediremiyor.

Üzülme miniğim! Ağlama! Baban vatan uğruna, senin için can verdi. Bundan büyük şeref mi var?" diyor anası; diyor ama onunda yüreği kan ağlıyor.

İleride bir tabut kalkıyor. Üzerinde "Şanlı al bayrak "gidiyor; anası ağlıyor, babası ağlıyor, tüm dünya ağlıyor. Üzülme şehidim! Vatan borcu...

Bebekler büyüdü. Sayende daha iyi biliyorlar bu vatanın kıymetini. Sevdalı yürekler kalbine gömdü seni. Analar babalar, taş bastı yüreğine. Şehitliğine övündüler.

Sayende özgürüz, sayende bağımsızız, sayende hayattayız. Sayende "Bağımsız Türk Cumhuriyeti" ünvanını taşıyoruz. Bunlar hep senin sayende. Tarihten adın hiç silinmemiş. "Çanakkale Geçilmez" deyip feda etmişsin canını. Duyuyorsun değil mi? Seninle gurur duyuyoruz.

Sen diyorum; ama sen tek değilsin. Milyonlarsın; genç, yaşlı, sarışın, esmer, Adanalı, Urfalı, İzmirli... Binlerce asker...

Kiminiz Çanakkale’de, kiminiz Sarıkamış’ta, kiminiz yaban ellerde; Kıbrıs’ta, Irak’ta, Galiçya’da... Şehitsiniz siz! Gittiniz bu diyarlardan; ama tabutlarınıza al Bayrak kondu, adınız Şehit oldu. Vatan için canınızı verdiniz siz. İsmimizi bile bilmiyordunuz; ama Türk olmanız yetti bizim için ölmenize. Allah katında en büyük ödüle lâyıksınız siz. Cennetliksiniz. Doğru düzgün mezarınız yok! Mezar taşında adınız yok! Ama siz bizimsiniz! Bizim için öldünüz, bizim için acı çektiniz. Gözünüz arkada kalmasın. Vatan için her zaman varız. Ata’nın yolunda yanındayız.

Duy artık beni! Canlansın bedenim! Sana diyorum ey yüce insan. En güzel ölümü tatmışsın. Gerek terörle, gerek işgalci kuvvetlerle mücadele vermişsin. Türklerin özelliğidir; bağımsızlıktan kopamayız. Bunun için savaşmışsın sen. Ne mutlu sana, tüm insanlardan yücesin. Ne mutlu sana, sen en iyisin. Sen bizden birisin. İçimizden bir parçasın. Ölüm bir son değildir biliyorum. Yaptığından hiç pişman değilsin. Çünkü sen en yüce Türksün. Herkesin örnek alması gereken en büyüksün.

Sana sesleniyorum. Duy artık sesimi. Sen ölmeye değil sonsuza dek yaşamaya lâyıksın. Ve yaşamaya da devam edeceksin.

Gözün arkada kalmasın YÜCE MEHMETÇİK...

*Gizem ÇELEBİ
Güzelyalı İ.Ö.O.
8. Sınıf Öğrencisi*

MERHABA ŞEHİDİM

2005 İzmir İkincisi

Beni duyuyorsun değil mi. Eminim buna. Çünkü “sana da merhaba” diyen sesin, sanki kulaklarımda çınlıyor. Hatta bu ses senin sesin değil, senin gibi milyonlarca şehidin billûr sesleri. Ve size eşlik eden cennet kuşlarının cıvıltıları.

Biliyor musun, toprağını koklayınca sanki cennetin kokusunu duyuyorum. Galiba dünyadayken döktüğün kanlar orada ismini tam koyamadığım, muhteşem bir çiçek oluyor.

Mezarlıktaki diğer mezarlara bakıyorum. Aslında ilk bakışta hiçbirinin arasında fark yok. Hepsi soğuk bir mermer ve soğuk bir toprak. Ya geride bıraktıklarınız... Bazılarının yaptıkları iyilikler yanına kâr kalmış, kötüler ise çoktan cezasını bulmuştur. Ya sen, senin geride bıraktıkların bambaşka. Buna kahramanlık deyip geçilemez. Hepinizin ayrı birer hikâyesi var, insanın dinlediğinde gözyaşlarını tutamadığı, vay be dedirten. Ama buna rağmen içinizde bir gram kibir yok. Allah aşkına, nasıl insanlarsınız? Size insan diyemeyeceğim. Şu anda insan kelimesi o kadar kirlendi ki. Melek desem size, belki daha da ötelersiniz. Ölümüne saniyeler kaldığını bile bile yanındaki arkadaşımı iyiliği için çabalayacak kadar yücesiniz.

Aslında düşünüyorum da, sizin yaptığınızı Türk askeri dışında kimse yapamazdı. Hiç tanımadığı, tanışamayacağı insanların uğruna kimse ölüme gidemezdi. Ama siz gittiniz. Hem ne gidiş, düğüne gider gibi koşa koşa...

Mehmet Akif İstiklal Marşımızı da ne güzel söylemiş “şühedâ fıskıracak toprağı sıksan şühedâ” diye. Aslında her öğrencinin ezberinde İstiklal Marşı. Ama herkes okurken, bu mısrayı da sıradan bir cümlemiş gibi okuyup geçiyor. Kimse düşünmüyor bu sözün manasını. Ah bir bilseler bu söz üzerine ciltlerce kitap yazılır.

Affet bizi şehidim, bu toprakların değerini, sizin kanlarınızla suladığınız bu toprakların değerini bilemedik. Çanakkale’ye diğer ülkelerden akın akın ziyaretçiler gelirken biz kılımızı kıpırdatıp da gelemiyoruz. Sen bizim için koşa koşa ölüme gittin,

biz ise seni, ancak yılın sayılı günlerinde hatırlıyoruz. İşte, asıl vefasızlık budur, işte budur asıl nankörlük...

Ama sen yattığın yerde rahat uyu şehidim. Her ne kadar çoğu insan emanetinize sahip çıkmasa da söz veriyorum; biz ölene dek emanetinin bekçileri olacağız.

Sizi unutmayacağız...

*Zeynep ARIKAN
Fevzi Çakmak İ.Ö.O
8. Sınıf Öğrencisi*

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNE MEKTUP

2005 İzmir Üçüncüsü

Siz değil misiniz?

Bizlerin bugünlere gelmesini sağlayan, siz değil misiniz? 1915 yılında yedi düvel düşman kuvvetini yenen, dünyanın en güçlü donanmasına Çanakkale Boğazı'ndan geçit vermeyen. Günlerce, aylarca; aç, susuz, kendisinden kat kat üstün olan düşman kuvvetlerine direnen, onları kutsal vatan topraklarına bastırmayan, basanları da bastıklarına bin pişman eden, siz değil misiniz? Bir gecede ufacık bir gemi ile Çanakkale Boğazı'na birkaç mayın döşeyip, düşman gemilerinin boğazın derin sularına gömülmesini sağlayan, ta uzak diyarlardan “Ne için, Kimin için, Hangi davaya hizmet için” geldiğini bilmeyen, sizlerle akşama kadar savaşan düşman askerlerine yaralandığı zaman onu omzuna alıp yardım eden, yarasını saran. Siz değil misiniz çok zor şartlarda ve belki de bulunduğu sadece yarım ekmeğini mevzilerde kendisine kurşun sıkan düşman askeriyle paylaşan?

Siz değil misiniz? Düşmanın vatan topraklarının işgal edilmesi, Türk Bayrağının göklerden indirilmesi, parça parça edilip bir milletin yok edilmesi planlarını suya düşüren ve siz değil misiniz bütün dünyaya “Çanakkale Geçilmez!” dedirten? Evet, Aziz Çanakkale Şehitlerimiz, sizlerin sayesinde bu vatan düşman işgalinden, parçalanmaktan, yok olmaktan kurtuldu. Ya biz, ya biz gençler, Türk Milleti sizlerin, sizden sonra gelecek insanlar için, yani bizler için yaptıklarınız bunca fedakârlığa, bunca kahramanlığa, bunca yiğitliğe karşı layık olabiliyor muyuz?

Şunu asla unutmayın; bu kutsal vatan topraklarında yaşayan bu torunlarımız, her ne kadar sizleri unutmuş gibi görünsek de içinde bulunduğumuz durum vahim gibi gösterilmek istense de sizler rahat uyuyun! Asla bize emanet ettiğiniz bu vatan, düşmanların ayakları altında ezilmeyecektir! Çünkü bizim damarlarımızda siz atalarımızın kanı dolaşmaktadır. Ülke ne kadar kötülüğe gitse de, şartlar ne kadar olumsuzlaşsa da Yüce Önder Atatürk'ün dediği gibi damarlarımızda ki asil Türk kanından aldığımız kudret ile

şahlanıp bizlere emanet ettiğiniz bu kutsal vatanı, şanlı Türk Bayrağı'nı gerektiğinde sizler gibi koruyacağız. Bunu canımız pahasına olsa da yapacağız. Sizler rahat uyuyun! Ruhlarınız şâd olsun!

*Melek Nur ÇELİK
Suphi Koyuncuoğlu İ.Ö.O
7. Sınıf Öğrencisi*

MERHABA MEHMETÇİK

Sen bu vatanın topraklarında doğdun. Kısa da olsa bu topraklarda yaşadın. Ve bu topraklar için asker oldun.

Anan baban Gâzilik haberini beklerken Şehitlik müjdeni getirdiler. Anan belki inanmadı. Hep yoluna baktı. Belki de rüyasında bir gün haberini aldı. O zaman her şeye gerçekten inandı. Cephede senin ciğerine saplanan bir kurşun o anda evde annenin yüreğine saplanan bir kurşun oldu. Sen Cenab-ı Hak dostu çabuk arzuladın. Belki hak ettiğin rütbeyi buldun. Oraya dağları, denizleri aşarak gittin. Ailene ise acını, yaşını gönderdin. Ya huzurlu hür vatan, ya ölüm dedin. Her şeye rağmen de sonunda “VATAN SAĞOLSUN.” Al bayrak önünde öldün. Düşmana korkuyu saldın. Hatta Mehmet Âkif Ersoy’un dizelerini doğrularcasına.

Yüzbaşı Dimitrayati bile bu vatani öyle sevmiştiki vatanimizi vatani gibi görmüştü. Ölüme bile bizimle koştı. “sakın ha! Ali Çavuş gavur mavur dersiniz başka yere gömersiniz. Beni sizlerden ayırmayın.” demişti. O bu vatanimizi bu kadar çok sevip benimsemişse sen bir Türk evladı olarak bir değil, bin sefer olsa yinede şehitlik mertebesine ermek için cepheye koşarsın. Mehmetler toprağa düşmüş, toprak olmuş demek ki... Tohum toprağa düşmüş. Bize de namaz kılmak düşmüş. O kutlular toprağında.

Biz topraklarımızda namusumuzla, şerefimizle yaşayalım diye mücadele ettiniz. Bunu yaparken de bir daha geri dönmek üzere bir yere gittiniz. Gittiğiniz yer çok güzel olmalı ki... Geri dönmek imkânsız. Olsun be Mehmedim şehitler ölmez vatan bölünmez. Size emanet ettiğimiz; vatan, bayrak, ezan ve namustu. Emanete gözünüz gibi baktınız. Şehit olacakları; daha başka bir neşe bir sevinç sararmış. Ölmenin kutsallığını öğrendiniz. Ve yaşadınız. İşin sırrı...

Onların nasıl şehit olduğunu bilmekte değil, onların nasıl yaşadığını anlamakta ve yaşamakta.

Bizim istediğimiz sizin bize emanet ettiğiniz bu vatana canımız gibi korumak.

Her meselemiz bir vatan meselesi. Bu şuurda yapmalıyız işimizi yapmalıyız ki...

Sizin ruhlarınız şâd olsun!

*Damla İZMİRLİ
EGİAD İ.Ö.O
8. Sınıf Öğrencisi*

I. DÜNYA SAVAŞI...

Yakıp yıkan bir kasırga. Ardında milyonlarca ölü ve yaralı bırakıp kimi devletleri; tarihin sayfalarından silerken, harabeye çevirdiği yurtlardaki anaları oğulsuz, yavruları yetim bırakan korkunç bir felaket... Ve bu felaketin içinde Çanakkale.

Ey bu topraklar için göğsünü siper eden asker! Atalarının ruhu göklerde yankılanacak zafer zafer diye. Öylesine yücesin ki sen; döktüğün kanla yurdumuzu yok olmaktan kurtardın.

Senin bedenini param parça ettiler. Fakat göğüslerinde cesaretle kurulan o muhteşem kaleyi aşamayıp, geldikleri gibi döndüler. Zaferini oluşturan millet ruhunun yüceliğini söz ile ifade etmek mümkün değil.

Ey Çanakkale! Ruhları cennete ulaşmış aziz şehitlerimiz! Uğruna şehit olduğunuz amaçlarınızı bütün bir millet olarak kanımızın son damlasına kadar koruyacağız. Emanetlerinizi canımız kadar yüce bilerek saklayacağız. Vatanımız sonsuza kadar özgür yaşayacaktır. Halkımızın çarpan yüreklerinde, kalplerden gökyüzünün sonsuzluğuna yükselen çığlıklarda hep bu yemin olacaktır.

Ey rüzgârlar; Şehit Mehmetçiklerimizin mezarları başında eserken analarından onlara selam götürün. Asırlardır bu amaç için göğsünü siper etmiş ve bu yurt için seve seve can verdikleri

şehitlerin ruhlarına yeminlerimizi götürün. Kimse bu alevi söndüremeyecek. Kalplerde yaşayan bu meşale sonsuza kadar yanacak.

Çünkü siz; ana kucaklarınızı, baba ocaklarınızı bizim için, gelecek için feda ederek dönmemesine uzak diyarlara yol aldınız. Ölmeniz gerektiği zaman, en ufak bir tereddüt göstermeden vatan için ölmenin mutluluğuyla gülümseyerek ölüme gittiniz. Yepyeni bir cumhuriyete bedeninizde yıkılmaz bir temel attınız. Sizi öldürmeye gelenlere bile kucaklarınızı açıp insanlık dersi öğrettiniz. Ve el ele verip gökyüzüne haykırdınız: “Burası insanlığın savaşı yendiği yerdir.

*Ezgi TOKDİL
Mimar Kemalettin İ.Ö.O
8. Sınıf Öğrencisi*

AZİZ ŞEHİTLER

Yaklaşık 2 yıldır Türkiye'nin şehirlerini geziyor ve her gezimin sonunda size mektup yazıyorum. Okulda öğrendiğim savaşları, sizin mücadelelerinizi yaşamak istiyorum. Şu ana kadar İzmir'i, İstanbul'u gezdim. Müzeleri, savaş alanlarını dolaştım ve anladım ki hiçbir şey benim sandığım kadar kolay olmamış.

Rehber bize savaş alanlarını ve müzeyi gösterdi bu sabah. Sonunda şu karara vardım. “Yendik” söylenmesi çok zor olan bir kelimeymiş. Sadece bir cephe için on binlerce şehit vermişiz. O kadar kan akmış ki... Neler feda etmişiz. Mustafa Kemal Atatürk'ün muhteşem dehasıyla, askerlerimiz düşmanı denize dökmüş. Analar oğullarını ve kocalarını, küçük çocuklar babalarını ve ağabeylerini kaybetmişler.” İşte bu yüzden bir savaşı anlatırken yendik” demek nasıl gurur verir insana.

Bu gezileri yapmamın amacı şu anda yaşadığım toprakları ve benim yaşamımı kurtaran cesur yürekli, vatanına canını veren sizleri biraz olsun anlayabilme. Tabii bu, çok zor. İnsan

yaşamadan, anlayamaz bunu. Ama hepimizin görevi araştırma yapıp bilgi edinmek. En azından bunu yapmalıyız. Bu sabah savaş alanında şunu yazdım:

Ben, bir ana olmak isterdim. Oğlumu Çanakkale’de şehit verip “vatan sağ olsun” diyebilmek için. Üzülmek yerine “Kahraman oğlum” diyebilmek için.

Ben bir şehit olmak isterdim. Cephede son nefesimi verirken “Vatanımın kurtulmasında benimde katkım olduysa ne mutlu” diyebilmek için. Savaşa koşarak gidebilmek, vatan için diyerek başım dik dolaşabilmek, bağımsızlığımı gösterebilmek için.

Şimdi sizlere bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum. Yani bizi kurtaran Mustafa Kemal Atatürk’e ve sizlerin cesaretine, kalbinize, topunuza, tüfeğinize...

Siz bu savaşla bizi kurtardınız; ama sadece bir sürelik değil. Düşmana Çanakkale’nin geçilemeyeceğini ve Türk milletinin vatan uğruna sonsuza kadar savaşacağını gösterdiniz.

Sizin savaşta yaşadığınız zorlukları bu mektubuma sığdırmam imkânsız. Ama o günleri düşünebiliyorum. Buraya gelir gelmez Çanakkale şehitleri yakınlarına yardım amacıyla bir derneğe üye oldum. Haydi, Türk milleti, canlarını vererek bizi kurtaran şehitlerimize bizim de bir yardımımız olsun.

Bu vatana ve millete canını verenlere bir teşekkür olsun...

Sıla BULUT
MEV Özel İzmir İ.Ö.O

MERHABA

Benim adım Ayşe, sizlere bu aciz halimle birkaç satır olsa bile yazmaya çalışacağım. sizin gibi yüce insanları övmeye kalkışırsam sayfalar yetmez.

O yüzden sizden bize miras kalan mertliğin, cömertliğin, pek kalmadığı bu zamanda sizlere ulaşmaya çalışıyorum. Sizin

değer verdiğiniz çoğu şeyi biz büyüdükçe anlamaya çalışıyoruz. Fakat bu güne bakıldığı zaman çoğu şeyin değiştiğini görürüz. İnsanların çoğu huzursuz ve bencil.

Yaşadığı her anı kendisi için yaşayan insanlar çoğaldığı bir zamandayız. Ama bunun yanında iyi insanlar da var. Belki şimdi savaş silahla yapılmıyor ve yapılırsa insanlar nasıl davranır bilemiyorum. Ama eminim sizlerin bize verdikleriyle yine güzel şeyler olacaktır.

Çünkü umutlarımız yeşeriyor, yarınlara sağlam adımlarla basabiliyorsak eğer, bunlar siz Allah katında kutsal sayılan şehitlerimizin yaptığı fedakârlıklar sayesinde.

Bizler bastığımız her toprak karışında sizlerin kanının olduğunu öğreniyoruz. Nasıl bir duygudur anlayamıyoruz belki, arkanıza bile bakmadan; malınızdan, evladınızdan ve canınızdan vazgeçmenizi. Korkusuzluğunuza akıl erdiremiyoruz. Kendisinden bile ağır mermileri taşıyan, beşikteki bebeğini Allah'a emanet ederek vatana siper olan nene hatunları masal niyetine dinliyoruz. Ama büyüdükçe, yeni şeyler yaşadıkça masal değil gerçeğin ta kendisi olduğunu, destansı bir geçmişten geldiğimizi anlıyoruz.

ÜlkeninherköşesindeÇanakkale'de,Şanlıurfa'da,Gaziantep'te, Kahramanmaraş'ta, adınızı şehirlere verdiniz. Çünkü siz şanlı, kahraman bir direnişin kutsal emanetçilerisiniz.

Yazdığımız bu mektupları boşa yazmadığımızı, sizlerin de bunları okuduğunuzu çok iyi biliyoruz. Çünkü şehitlerin ölmediğini yüce Allah bize müjdeliyor. "Onlara ölü demeyin!" emrini veriyor. Ben de buna inanarak yazıyorum bu mektubu, sizin okuduğunuzdan emin olarak; ALLAH BİZLERİ DE SİZLERDEN EYLESİN!

ŞÜHEDA

BASTIĞIN YERLERİ "TOPRAK!" DİYEREK GEÇME,
TANI DÜŞÜN ALTINDA YATAN BİNLERCE KEFENSİZ
YATANİSEN ŞEHİT OĞLUSUN, İNCİTME, YAZIKTIR,
ATANI VERME, DÜNYALARI ALSAN DA BU CENNET

VATANI

- Şehidin rengi yeşildir, sizin renginizle size ulaşabilmişimdir umarım...

Ayşe ALTAN
Şerif Tikveşli İ.Ö.O
6. Sınıf Öğrencisi

EY ŞEHİT ATAM

Siz ki nice kahramanlıklar yaşamış nice savaşlar görmüş Türk evlatlarısınız. Şu an adınızın gururla anıldığını söylüyoruz sizlere ve kalbimizdeki şükranla eğiliyoruz önünüzde.

Biliyoruz... Siz “Çanakkale savaşı’nda şehit olmuş Türk evlatlarısınız; Ahmetsiniz, Mehmetsiniz. Şu an Çanakkale destanına ahit olmasak da yaşananları tarih bize çok güzel kanıtladı.

Kahramanlıklar yazmış Türk ordusunun bir evresi olan “Çanakkale Savaşı” hep dillerden dillere destan oldu yıllarca. Hep hayalimizde sizi, ismini bile bilmediğimiz atalarımızı canlandırdık. Hep milli marşımız okunurken resminiz canlandı gözümüzde. Düşmanlarımızı öğrendik, dostlarımızı tanıdık. Şimdi; sizin canınızı dişinize takarak savaştığımızı biliyoruz. Ali, Ahmet bebelerinizin size baba diyemeden bıraktığınızı, gözü yaşlı, al yanaklı, sırma saçlı Güllü’nüzü doyasıya öpemediğinizi, ardınızdan gözü yaşlı analar, yaşanmamış yıllar bıraktığınızı da biliyoruz. Biliyoruz çünkü TÜRK’ÜZ...

Ben şu an; nefes alıyorsam, sizin kahramanlıklarınız destan olduysa, şiir olduysa, şarkı olduysa, marş olduysa, ağıt olduysa, bayrağımız özgürce dalgalanıyorsa ve biz Türk gençleri olarak tarihimizle gurur duyuyorsak ve Türk’üz demekten şeref duyuyorsak bunun sebebi sizsiniz ATAM!

Gözün arkada kalmasın. Kutsal mücadelenin meyvelerinin

toplandığını bil Atam. Bıraktığın özgür topraklar emanetçileri tarafından korunuyor. Bıraktığın abide de adın her an zihinlere kazanıyor.

GURUR DUY ATAM! Çağdaş yola Türk ışığını bir fener gibi tutuyoruz. Rahat uyu! Vatan emin ellerde.

Ben sadece şuna inanıyorum; biz bu savaşları yüce Atatürk'ün dediği gibi, damarlarında ki asil kana borçluyuz. Eğer gene bir gün; gaflet, dalalet ve hıyanet içinde bulunanlar menfaatlerini yandaşlarının siyasi emelleriyle birleştirmeye kalkınlar olursa biz de sizin gibi; anayı, bacıyı, bebeyi ardımızda bırakıp ölümüne savaşırız. Tıpkı Çanakkale'de toprağı kızıyla boyadığımız gibi. Ezan sesi ilelebet duyulacak, bayrağımız hep özgürce, nazlı nazlı dalgalanacak.

Duy Atam! Kulak ver söylediklerimize. Her şey güllük gülistanlık değil. Vatanın ölmez bekçileri Mehmetlerimiz sınır boylarında beklerken herkes dost değil bize.

Medeniyet dediğimiz tek dişi kalmış canavarlar, fırsat kolluyorlar. Kimi iktidar sahipleri, menfaatlerini her şeyin üzerinde tutuyorlar, yokluk, zaruret ve sıkıntılar bitmiş değil.

Ancak bir şeyden eminim. Şartlar ne olursa olsun asil Türk kanı taşıyan Türk evlatları, bizler, sizlerden aldığımız güçle."Ulu Önderin" izindeyiz. Cumhuriyetin bekçileriyiz. Sana söz ki düşman ayaklarını bu ülkede gezdirmeyeceğiz.

Bu temeller üzerinde kurulmuş Türkiye Devleti'nin, Türk kanı dökülen bu toprakların yıkılamayacağına inanıyorum.

Ruhunuz şâd olsun.
Selam sana ey Kahraman!
Selam sana Türk Askeri!

Merve ALTEN
Cumhuriyet İ.Ö.O
6. Sınıf Öğrencisi

TÜRK EVLADINDAN ASİL RUHLARA

Yaşıyorum, hissediyorum içimde yattığın yerde huzur içinde uyduğunu... Biliyorum ki gözlerin hep üzerimizde. Öyle yüce öyle güzel bir mekân bıraktın ki bize, onun rengi ve simgesi ile sonsuza dek dalgalanacak göklerde. Şimdilerde okuyorum da adını tarihte, ne zorluklarla getirdiniz bizi bugünlere. Evet, yaşıyorum bana bıraktığınız bu toprakların bu cennetin üzerinde; fakat her koşulda, her yerde değerini bilerek. Evet, hissediyorum ruhunun rahata erdiğini... Şimdi kapat gözlerini bir cenneti daha kazandın sen. İçini ferah tut asla yaşatmayacağız yeniden geçmiş.

Savaş alanının mazisini okudum yine bugün... Hiç usanmadan, yılmadan, kadın, erkek, çocuk demeden, kağnılarla çekilip cepheye götürdüğünüz cephaneleri, canınız pahasına mücadele ettiğinizi anlatmışlar. Ağlıyorum, ama yine başım dik göğsümü gere gere okuyorum marşımı, saygıyla selamlıyorum kanını rengini verdiği bayrağımı. Hain düşmanın yeri yok artık memleketimde. Yürümek değil artık, koşuyorum izinde “YAŞASIN CUMHURİYET” “YAŞASIN TÜRK MİLLETİ” diyerek.

Bundan böyle yolum açıktır benim. Şimdi ruhumun bir ümit ve başarı hevesiyle dolduğunu hissettim. Şimdi sesleniyorum, haykırıyorum göklere “Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak, sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak...”

Fatma ATAR
URLA Zeytin Alanı İ.Ö.O

EY OĞUL

Sen savaşta can vermiş bir askersin. Üzülme sen bana, alışırım ben. Durdurmanı veren Allah dermanını da verir inşallah. Dediğin gibi öyle miydi a oğul? Sahiden mi Mehmet Akif’in dediği gibi kaynıyor muydu toprak tufan gibi mahşer mahşer? Kim bilir diğer analar duyunca ne yapacaklardı? Ağlamam oğul,

ağlamam. Acısa da içim, susarım ben!

Gidiyorsunuz, ama gözünüz arkada kalmasın! Sakın isyan etme! Sus dedim ya, sus, etme isyan. Yoksa üzersin beni. Vatanın uğruna can verdin sen! Ya bir ayak, ya bir kol bıraktınız gerilerde. Yine aynı sözler söyledik, arkanızdan. Vardır bir bildiği Allah'ın.

Şimdi analarımızın çehresinde sevgi izleri vardır. Şehit anasıyız ne de olsa. Şimdiden özledim seni! Özledim ama şehitsiniz ya, kiminiz buhar gibi göğe doğru yükseliyor, kiminiz de; yerden gül gibi çıkıp bitiyor. Öyle derin izler bıraktınız ki ruhlarda. Korkularımız yolumuza çıktı. Peki, biz ne zaman öleceğiz diye? Titriyordu sesim. Duyuramıyordum sesimi. Duyursam ne yapacaktım ki? Ama şunu hiç unutma gayri yiğidim; siz bir amaç altında toplanmıştınız. Amacınız vardı! Zafer kazanmaktı, hedefiniz. Bunu da gerçekleştirdiniz artık. Sakın gözünüz arkada kalmasın! Nasıl bir petek arının, ağ örümceğince, sizinde bu vatan, zaferiniz, gururunuz, övüncünüzdür.

Dedim ya; ne zaferlerle, ne güçlerle aldınız bunları. Değerini iyi bileceğiz ki; kemikleriniz sızlamasın! Bu topraklarda ki kanların, canların haddi hesabı yok! Kaç ana ağladı? Kaç öksüz oldu bu dünyada? Bilinir mi hiç? Yapma bey paşam. Büyük himmetlerin, yüce gayretlerin birleşmesinden, tomurcuklaşmasından oluştu bu vatan. Kıyılır mı bu emeğe? Oğul, bilirsin ezdirmem ben bu vatana, ezdirmeyeceğim de...

Kördüğümü çözen Muzaffer askerin anasından biricik yiğidine sevgiler...

Zeynep EYLÜL
Albay Çolak İbrahim Bey İ.Ö.O
7. Sınıf Öğrencisi

ORTAÖĞRETİM
(2005)

“ Bu mektup; günü ve ayı bilinmemekle birlikte, 1915 yılında, Çanakkale Arı burnu cephesinde yapılan büyük taarruzda, düşman siperlerinin önünde, derin yaralar alan, üç gün sonra Avustralya saldırı kuvvetleri tarafından yapılacak baskını, arkadaşlarına haber verebilmek için, çok kan kaybetmesine rağmen üç gün üç gece boyunca sürünerek Türk siperlerine ulaşıp, baskını silah arkadaşlarına bildirdikten sonra, Kanlısırt tepesinde, ruhunu teslim eden Kahraman Türk askeri, kırk yedinci alay kumandanı Tevfik Bey’in boru neferi, Antalya’nın Kağnıcılar köyünden Sarı İbrahim Oğlu Mehmet’e yazılmıştır.”

KAHRAMAN ŞEHİDİM MEHMET AMCA

2005 İzmir Birincisi

Doksan yıllık selam üzerinize olsun! Arıburnu cephesi ile Kanlısırt tepesini kâğıt, kanınızı mürekkep, bedeninizi kalem gibi kullanarak, toprağa kanınız ile yazdığımız mektubunuzu doksan yıl sonra okuyunca; size yıllanmış selamı ve yıllardır beklediğiniz cevabı yazıyorum. Bu mektup günümüzün yozlaşan halkına sitemin ve diğer yandan, çalışan, bilen, araştıran Türk milletinin umudunun ve geleceğinin resmidir. Siperde düşman beklerken bugün yaşlısıyla genciyle ne hallere düşeceğimizi bilseydiniz; yine de bizim için bir kurşun daha sıkar mıydınız? Aziz vatan toprakları üzerinde yıllar sonra insanların üç-beş kuruş para için, birbirlerini öldüreceklerini, kültürlerinden, dinlerinden vazgeçeceklerini, hırsızlık ile geçineceklerini, bilimden uzaklaşıp şan şöhret için namuslarını bir kenara iteceklerini bilseydiniz yine de siperde düşman bekler miydiniz? Sizin o gün bedeninizden dökülen kanlarınız gözümüzden dökülen gözyaşlarımızdır.

Askerlere rütbeleri ile hitap edilirmiş, o yüzden ben de size öyle seslenmek istiyorum:

Kırk Yedinci Alay Kumandanı Tevfik Bey’in boru neferi Antalya’nın Kağnıcılar köyünden Sarı İbrahim Oğlu Mehmet Amca!

Her ne kadar insanlar artık tanınmaz hale gelmişler de bu ülkede; genç, yaşlı, eğitilmiş, geçmişini tanıyan, Türk’e yakışır biçimde yaşayan, araştıran öğrenen insanlar da var. Her elma kasası içinde birkaç kurtlu oluyor. Yapmamız gereken elmayı atmamak değil, içindeki kurdu çıkarmaktır. Biliyoruz ki zaman ağlamayı, zaman artık üzülmeyi gerektirmiyor. Tüm olumsuzluklara rağmen, umudumuzu koruyor, iyi dilek ve niyetlerimizi gerçeğe

dönüştürmek için çalışıyoruz. Bizler ki ulusuna, vatanına sahip çıkan, egemenliğini savunan gençler olarak yetişiyoruz. Yetiştiriliyoruz. Korkmayın! Bu vatan 1900’lü yıllarda tüfeklerle süngülerle iman ve ümitlerinizle düşmandan kurtuldu, bugün 2000’li yıllarda kalemlerle, beyinlerle, inanç ve umutlarımızla en ileri medeniyetler seviyesinin de üstüne yükseliyor. Şanlı Türk Milleti ille de şerefiyle sayenizde göğsünde taşıdığı gururla yaşıyor, yaşamaya devam edecektir.

Şanlı Mehmet Amca!

Ö gün size dış bileyen düşmanın bugün bize muhtaç olduğunu, Türk’ün vatanının dünyanın en önemli noktalarından biri haline geldiğini bilin, üzülmeyin!

Kahraman Şehidin Toprağı, hala kahraman şehidin ve torununun toprağıdır. Hep onun kalacaktır. Endişe etmeyin! Kelimeler kâfi gelmiyor size şükranımızı arz etmeye.

Tarihe sığmayan şehidim!

Öyle bir aşk ateşi yakmışsın ki yüreğinden, alevinden düşman yaklaşamamış. Kalbin tuğla olmuş sanki harç etmişsin öyle bir sınır inşa etmişsin ki gönlünde haşmetini gören sana dokunamamış. Yedi kat göklerin Büyük şehidi!

Bu nasıl bir sevgi, nasıl bir müdafaadır ki cihanda emsali görülmemiş. Acına, sancına dayanmıyor yürekler, göz pınarlarımız kuruyor adını andıkça diller, ne desem boş, az bile sana hizmet etse melekler, sana hayran olmuş Mehmet Akifler. Biliyoruz ki “Şehitler Ölmez.”

Bu sebeple önce size kutsal Şehidim Mehmet Amca’ma Bergama Anadolu İmam Hatip Lisesi öğrencilerinden, Ege’den, Marmara’dan, Akdeniz’den, Güneydoğu’dan, bütün Anadolu’nun öğrencilerinden sevgi, saygı, hasret dolu selam yolluyorum. Ne olur kabul edin. Sonra Kırk Yedinci Alay Kumandanı Tevfik Bey’e, Altıncı bölükten mülazım evvel Ulvi Bey’e, İkinci firkanın erkan-ı harbi Yüzbaşı Kemal Bey’e isim isim saysam denizler mürekkep olsa ağaçlar kalem yine de şanı yazamayacağım şehitlere bizden sonsuz selam edin.

Deyin ki: “Bizim onlara bıraktığımız vatana sahip çıkıyorlar. Şehitlere hala arkalarından döktüğümüz gözyaşlarımızdan bahsedin, onlar için duaları anlatın. Ne olur bizi kıyamette ateşlerde unutmayın! Onlar için hazırlanmış köşklerde yaşayan, sonsuz ve benzersiz gezinen, şehit tahtında oturan Kahraman Türk Askerine Selam Olsun!

*Şeyma TUNA
Bergama Anadolu İ.H.L.
10. Sınıf Öğrencisi*

MEHMEDİM, SANA

2005 İzmir İkincisi

Belki de hiç açılmayacak bu mektup, senin için...

Yüreğimde taşımaktan yorulduğum her şeyi yazıp gönderiyorum hatırına...

İnançlarını teslim edeceğin, bugünün sahipleri için gözünü bile kırpmadan nasıl da yürüyüp gitmiştin ölümün üzerine? Ardında yitik bir türkü bırakmıştın bizlere, sevenlerine;

*“Çanakkale içinde aynalı çarşı,
Ana ben gidiyom düşmana karşı...”*

Yüreğimizde umut, kulaklarımızda türkün, burnumuzda kokun, hep bekledik seni. Kokunu aradım geceler boyu... Ama sen yoktun. Sensiz soğuktu buralar, üşüyordum. Yanına al beni diyordum, ama sen yoktun! Fotoğraflar sensiz kalmıştı artık. Fotoğraflar sensiz de yürekler hep seninle dolu. Düşünüyorum da nasıl bir cesarettir senin ki? Birkaç dakika sonra öleceğini bile bile gitmek... Sessizce, korkusuzca gitmek... İnsanın aklı almıyor. Zaten insan aklına sığabilseydi destan olur muydu? Öyle bir destan yazdınız ki bu topraklarda, asla bitmeyecek, tükenmeyecek anıların. Okurken, her satırında seni yaşıyorum adeta. Sensiz yaşayabilmek elimde değil, seni unutabilmek... Bizler asla unutmadık, unutamadık... Unutmadık korkusuzca gidişini, Conkbayırı'nı Kanlı Sırt'ı unutmadık, unutmadık Elli Yedinci alayı... Cephanesi bitmiş bir halde iken nasıl aslanlar gibi çarpıştığını da unutmadık. İstiklâlin uğruna, kıyasıya çarpıştığın hasmının da bir insan olduğunu hiç unutmadığını, unutmadık. Ateşin susutuğu anlarda birbirinize konserveler, sigaralar attığımızı yazdı kitaplar. Onun içindir ki **“insanlığın savaşı yendiği yer”** derler Çanakkale'ye.

Birer birer siz bu topraklar üzerine, bizler nasıl unutabildik ki seni? Kanının damladığı yerden bayrağı, vatani teslim alacak birileri olmalıydı.

İşte şimdi yenilmezliğin ve özgürlüğün başladığını ilan ettiğiniz o yerlerde, kuşlar bir başka ötüyor, kanat çırparken korkuyorlar

seni incitmekten, rüzgar bile türkünü dolamış diline fısıltı ile esiyor.

Bizlere gelince sessiz çığlıkların kulağımızda, dönmeyeceğini bile bile bir gün dönersin diye bekliyoruz. Dönmesen bile gittiğin yerde huzurlu olduğunu bilmek, rahatlatıyor bizi. Bastığımız topraklarda başımız dik, alnımız açık yürürken bastığımız her adımda seni yaşıyoruz. Senin izinden, gerekirse bu vatan uğruna senin gibi ölmeyi bir borç biliyoruz. Cennet'te buluşmak dileğiyle!

*Ece KITAYBAHADIR
Nevvar Salih İşgören Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

GÜLLERİN CEHENNEMLİK YAĞMURUNDA ISLANAN DEDELERİM;

2005 İzmir Üçüncüsü

Bu açılmamış, belki de hiç açılmayacak mektup sizin içindir. Sizler Allah'ın yeşil elbiselerle Çanakkale'ye gönderdiği meleklerdiniz. Görev tamamlanınca şehitlikle ödüllendirildiniz. Sizler için ölüm, aynı bir kelebeğin kozasından çıkışı, fiziksel bedenin kurtuluşu gibiymiş. Bu öyle bir kurtuluş ki, vatanın, atanın, can verilen değerlere göre ayrıcalık kazanır. Ve siz vatanınızın, milletinizin hürriyeti uğruna can verdiniz. Korkmadan direndiniz.

Dikeni var diye size gülü elletmeye kıyamayan analarınızın; o gün hiç düşünmeden “Git oğul, vatan için git” demişler. Siz cepheye giderken ardınızda kınalı kuzusunu bekleyen analar, gözyaşlarını içine akıtan yavuklular bıraktınız. Ardınızdan mahzun gözlerle bakanlar gizli gizli el salladı size. Ya siz o cepheye giderken dönmeyi; baba ocağını uzaktan da olsa bir kez daha görmeyi düşündünüz mü? Şarapnelin kahreden parçası yüreğinize saplandığı an... işte o an neler geçti aklınızdan, neler hissettiniz? Ölümüne giderken geride bırakılanlara yazılmış yüzlerce mektup bıraktınız buram buram sevgi kokan. Belki de tıpkı bu mektup gibi hiç açılmayacak olan.

Bugün hür ve bağımsız adımladığımız bu toprakları, semalarda nazlı bir gelin gibi süzülüşünü gururla seyrettiğimiz bayrağımızı sizlere borçluyuz. Başı semalara değen dedelerim, vefa borcumuzu ödeyerek size torunluk görevimizi yapmamız gerektiğini biliyorum. Çünkü siz ölmeniz gereken yerde en ufak bir tereddüt göstermeden ölümüne gittiniz. Çünkü siz ona kucaklarını, baba ocağını bizim için feda ederek dönmemesine uzak diyarlara yol aldınız. Çünkü siz metre kareye altı merminin düştüğü yerde olmayacağı olur hale getirip galip çıktınız. Çünkü siz Cumhuriyet'e kemiklerinizden ve bedenlerinizden yıkılmaz bir temel yaptınız. Çünkü siz kendinizi öldürmeye gelenlere bile kucak açıp insanlık dersi öğrettiniz ve el ele verip “BURASI ÇANAKKALE, BURASI İNSANLIĞIN SAVAŞI YENDİĞİ YER, ÇANAKKALE GEÇİLMEZ” diye tüm dünyaya haykırdınız.

O gün kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, el, ayak, yağdı gökten sağnak sağnak. Kiminizin kolu bacağı koptu ve bu sizi hiç rahatsız etmedi.

Çünkü siz milletinizin şerefi yüksek dursun diye yerde sürünmeyi seçtiniz. O gün sizin düşmanınız. Anzaklıydı, Fransızdı, İngilizdi. Bugün bizim düşmanımız cahillik, fakirlik, ayrımcılık. Siz onları yendiniz vatanı kurtardınız, biz de bunları yenip vatanı yükselteceğiz.

Ben bu topraklar için uğruna can verdiğiniz, bu vatanın hür çocuklarından biriyim. Size bu mektubu teşekkür etmek ve sizi bu 18 Mart günü tekrar minnetle anmak amacıyla yazıyorum. Ruhunuz şad olsun...

Meltem KAYA
Çimentaş Lisesi

(ELLİ BEŞ BİNİ ŞEHİT OLMAK ÜZERE, TOPLAM YÜZ DOKSAN BİN ÇANAKKALE KAHRAMANINA HİTABEN...)

Benden üç nesil önce yaşamış sizlere teşekkür etmek için kaleme aldığım bu mektup belki de bugüne kadar ettiğim en büyük teşekkürün belgesi olacak. Söyleyeceğim hiçbir kelime bu ülkenin sizlere duyduğu minnettarlığı açıklamaya yetmeyecek; ancak şu anda bu topraklarda yaşamını sürdüren nesillere ufak bir hatırlatma olacaktır.

Ben, en çok, Çanakkale'ye gittiğim zaman anladım yurdumu ne kadar çok sevdiğimi. En çok orada gezerken ve özellikle de Gelibolu'daki şehitlere girdiğim zaman fark ettim bu topraklarda yaşamının ne denli önemli bir şey olduğunu. Her mezar taşında yazan ismi okudum hüznü ve yaşlarınıza baktım, taşlara özenle kazınan. En büyüğünüz yirmi dört ya da yirmi beş yaşındaydı. Sonra düşündüm. Benim okuduklarım sadece adı bilinen kahramanlardı. Adını bilmediğim binlercesi daha var dedim. O sırada sırtıma bir soğuk vurdu, üşüdüğümü hissettim. Mevsimlerden sonbahardı Çanakkale'ye gittiğimde. Bu yüzden yağmur yağıyor ve şiddetli rüzgâr esiyordu. Sırtıma rüzgâr değince birden ürperdim. Bu soğuklarda, bu ayazlarda, böyle yağmur altında ve benim sahip olduğum sıcacık paltodan yoksun olarak gece gündüz demeden savaştığınızı hatırladım. Ne için? Karılarınızı, çocuklarınızı, analarınızı; tüm sevdiğinizizi korumak için. En önemlisi sizden sonra gelecek olan bizlere bir vatan bırakabilmek ve yüzlerce yıl, Türk bayrağının dalgalandığı bu topraklarda yine bu bayrağın dalgalanmasını sağlamak için. O soğuğa ve yokluklara dayanmanızı sağlayan şeyi düşündüm. Bu ancak vatan sevgisi olabilirdi.

Bir insan neden sever vatanını? Vatan neden canından kıymetlidir insanın? Vatan kıymetlidir; çünkü kendimize ait topraklarımız olmazsa kendi dilimizi konuşamaz ve aktaramazsak gelecek nesiller atalarından ve geçmişlerinden habersiz büyürler. Bu da bir ulusun yok olması demektir. İşte sizler bir ulusun yok olmasını engellediniz. Eğer o zaman bu vatan için canlarınızı vermeseydiniz, bugün milyonlarca insanı barındıran "Türkiye" de olmayacaktı. O zaman Türkçe konuşulmayacaktı bu topraklarda, bizi biz yapan gelenek ve göreneklerimiz olmayacaktı. Bize armağan ettiğiniz şey yalnızca vatanımız olmadı; siz bize

insanlığımızı yaşamak için de yardım etmiş oldunuz. Türkiye'nin dört bir yanından, tek bir amaç için, tek bir yerde toplanıp tek bir kaderi paylaştınız. Şunu bilin ki, kahramanlarımız dünya döndükçe anlatılacak ve yeni doğan nesil biraz daha şükredek bu ülkede yaşadığı için.

Satırlarıma son verirken, bugün bu ülkede özgürce yaşadığım ve bunda çok büyük emeğiniz olduğu için hepimize teşekkür etmek istiyor, bizler için kanlarını feda eden ve bu güzel vatani uğruna can veren siz isimsiz kahramanlarınızı sevgiyle, saygıyla ve rahmetle anıyorum.

*Torununuz
Reyhan AKÇA
Konak Anadolu Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

BİR DESTANIN SESİ YÜKSELİYOR BU SESSİZLİKTE SENİ DÜŞÜNDÜKÇE...

İçime sığmayan duygularım, damarımdaki kana karışıyor, geçmişin izleri bir bir yüreğimden geçtikçe...

Bir hikâye var aklımda... Konyalı Mustafa'nın hikâyesi, Mardinli Emrah'ın hikâyesi, Trabzonlu Kadir'in, Bursalı Murat'ın, İzmirli Kemal'in, Çanakaleli Mehmet'in hikâyesi...

Bir şarapnel patlamasıyla açıyorsun gözlerini. Yanında anasına korumaya yemin ettiğin daha onaltılık, bıyıkları terlememiş Yasin... Korkuyla ilk ona bakıyorsun. Bir kere söz verdin ciğeri acıyan bir anaya... Tek evladını memleketi kurtarmak için cepheye göndermişti. Sana sarılırken söylediklerini duyuyorsun bir anda: "Önce vatanım, sonra Yasin'im... Sana emanet, ikinci oğlum Mehmet'im." Karanlıkta yıldız gibi parlayan kurşunlar aydınlatıyor yüzünü... Korkuyorsun biliyorum be Mehmet! Ama uyku dediğin nedir ki... Nereye kadar! Vatan, millet, özgürlük... Dilinde nakarat olmuş sözler; durmadan fısıldadığın,

her kaybedişte yeniden bulduğun sözler; durmadan fısıldadığın, her kaybedişte yeniden bulduğun sözler...

Boynundaki künye değdikçe acıyor değil mi yaran? Arkadaşını kurtarmak için çıkmasaydın o cepheden... Neyse... Acıyan, sadece tenin. Yüreğin rahat. O orada ölürken senin geldiğini gördü. Sana inanıyordun... Tüm bunların biteceğine. Ayşe'yiyle birlikte İzmir'de bahçesinde kavak ağaçları olan evinde yaşlanacaktı. Hayaliydi Kemal'in. Eğer dönemezsem diye sana bıraktığı emanet, silahının kabzasında duruyor değil mi? Sen de başkasına emanet mi edeceksin onu? Emaneti sen getir Mehmet'im ellerinle...

Komutan bağırıyor sol kanattan... "Sular nerede?" herkes telaş içinde mataralarını sallıyor; su yok! Ekmek yok! Yasin fırlıyor ayağa... "Bende var, alın komutanım." Uzattığı matara, koluyla bir yere düşüyor... Herkes susmuş. Gavur ateşi Yasin'i kolundan vurmuş. Bir çığlık bölüyor sessizliği... Yasin yerde. Kanlar içindeki kolu sarmaya çalışıyorsun. Sargı bezi kalmamış, alkol tükenmek üzere her şey bitiyor mu Mehmet? Umutlar nerede?

Durup o ufacak çocuğa bakıyorsun... İşte diyorsun... Bir Türk... Sen onun kapan kolunu sarmak için çadır bezini yırtarken o tek eliyle silahını doldurup uzatıyor sana...

Ağam, iyiyim... Cepheyi boş bırakma... "Namlusundan kan damlayan silahı doğrultuyorsun karanlığa... Bir, iki, üç, dört, beş! Öfken bitmiyor... Gözünden akan yaşı kimse görmesin diye eğiyorsun başını. Bir el dokunuyor omzuna... Kurşunumuz bitiyor Mehmet Çavuş! Barut azaldı... Gülleleri yarın gelip alacaklarmış, güney cephesinde lazımmiş... Şimdi ne yapacağız... Elimizden daha ne gelir!

Kara gözlerini dikiyorsun ufuğa... "Elimizden gelen değil" diye yürekler bir umut, gözler bir avuntu arıyor.

"Bir savaş başladı, bir kurtuluş... Buraya gelirken ne olacağını biliyorduk. Çoğumuz eve dönemeyeceğiz... Dönerlerde bir parçasını burada bırakarak; kolunu, bacağı, elini... Ama ne olursa olsun savaşaacağız... Bizden sonrakilerin istikbali için, analarımızın, kardeşlerimizin özgürlüğü için savaşaacağız...

Yıllar sonra gelen bir er güvendi bize. Şimdi biz de onun için, analarımız için, vatan için, millet için, özgürlük için savaşaçağız. O er “Çanakkale geçilmez” dedi. Biz de geçilmeyeceğiz. İnandıklarını haykırdın onlara. Söylenmesi gerekeni söyledin. Hep merak ettim Mehmet Çavuş... Giden mi daha çok acı çeker, kalan mı? ... Sen gittin, biz kaldık. Acımız yüreğimizin tam ortasında. Sizleri çok özledik Mehmet... Yasin'in annesi hâlâ ağlıyor, sabaha karşı tan ağarırken o küçücük bedendeki koca yüreği delip geçen kurşun, sadece Yasin'i değil, seninde bir parçanı öldürdü. Künyeni koparıp alırken ellerinin titrediğini biliyorum. Silahın Kabzasına ikinci emanet...

Bütün askerler yorgun, ateş durmuş... Güneş tepede. Cephe arkasına dizilmiş şehitler... Üzerleri örtülü; ne başını görüyorsun sıranın, ne sonunu... Yüzlerce can, yüzlerce Yasin, yüzlerce Kemal. Toprak kırmızı, her yer kan kırmızı. Vakit hızla geçmekte. Yedek kuvvetler gecikti. Böyle giderse... Ve yükselen bir bomba sesi daha, ortalık karışıyor. Erler birbiri ardına cepheye diziliyor. Can havliyle atlayan sarılıyor silaha. Telaş, curcuna... ve bir sessizlik daha. Artık sessizliğe kimse dayanamıyor. Çünkü her sessizlik senden ve oradaki her erden bir parçayı daha öldürüyor... Ve Kadir, künyesini koparman için yerde seni bekliyor. Kabzaya üçüncü emanet...

Akşam neredeyse oluyor. Ama patlayan bombalar karanlığa inat ışık saçıyor. Ve o ışıklar seni yoruyor...

Yaranın sızısı gitgide artıyor. Kimse bilmiyor ki içinde bir kurşun hâlâ duruyor. Telsizden bir ses duyuluyor. “Geliyoruz...” Heyecan, telaş... Geliyorlar... Cephede kandan yüzleri tanınmayan yiğitler sana bakıyor. Sivaslı Musa sana bakıyor ve bağıyor: Kazandık!” Var gücünle sarılıyorsun silahına. Sakın durmayın, kalan bir avuç insan devam ediyor nişan almaya, gâvur ateşi sıkıştırıyor. Bir onlardan, bir bizden... Herkes sırasını bekliyor...

Atılan el bombası düşüyor cepheye... Birbirinize bakıyorsunuz. Buraya kadar mı? ... Hepinizi öldürmeye yeter bu bomba... Daha yirmisindeki Sinan haykırarak kaçıyor: “Hayır...”

Ve telaşla kalktığınız anda ilerde bir ses duyuluyor. Bomba düşman cephesine yakın patlıyor... Onlar da ölü çok. Bizde Musa yok! Dördüncü emanet değil sana o künye... Amcaoğlu Sinan'a düşer ailesine söylemek...

Saatler süren ateş altında duymayı beklediğiniz söz bir türlü gelmiyor komutandan; “Erler kazandık!” Yürek kaldırmıyor bu acıyı, bitmiyor zaman, susmuyor gülle, durmuyor kan ve kolay kazanılmıyor hürriyet.

Dalgalanan bayrağın altındasın şimdi. Bir yanımda Sinan... Hem mermi sayıyor, hem ağlıyor... “Vatanım, hürriyet...” Komutan yaralı, yedek kuvvet yok... Şu saatten sonra korku yok, geçmiş yok, gelecek yok... Ve bir kurşun vuruyor bayrağının direğini... Düşüyor uğruna ölünen hilâl... Düşüyor şehidimin örtüsü, düşüyor kanımın rengi ve düşüyor Mehmet’imin ümidi...

Yine sessizlik... Bir yiğit çıkıyor cepheden... Tutuyor al bayrağımı, saplıyor kanıyla sulanan toprağa. Vuruluyor yiğit, ölüyor yiğit... Ve komutan fısıldıyor... “Mehmet şehit!”

Kazanılıyor hürriyet, sen göremesen de... Sayende, sayenizde hür doğuyor her çocuk. Keşke bunları bilseydin... Keşke sana yazdıklarımı okuyabilseydin... Ama sen hiç olmadın ki... Ben seni hiç tanımadım, kimse seni tanımadı. Emanetin bana hiç ulaşmadı. Biz hiç özgürlüğü kaybetme korkusu yaşamadık, biz hiç şarapnel sesiyle uyanmadık. Ve biz hiç vatan uğruna savaştık.

Sen olmasan da, bilmesen de, görmesen de, ben yazıyorum... Çünkü seninle gurur duyuyorum. Çünkü Türk olduğum için başım dik yürüyorum, çünkü damarlarımda aynı asil kanı taşıyorum.

Mehmet ÇAVUŞ’a
Türk Kızından

Sümeyye SONGÜR
İzmir Anadolu İ.H.L.
9. Sınıf Öğrencisi

ÇANAKKALE’Yİ GEÇİLMEZ YAPAN YÜCE ŞEHİT, VATAN EVLADI

Sana senden bahsetmeye korkuyorum. Neden? Diye sorma. Seni anlatan sözcükler öyle büyük, öyle büyük ki; benim buna ne kalemim, ne sana yazılan satırlar, ne de gücüm yeter. Sen ki,

tarihi yeni baştan yazdıran değil yaratansın. Mehmet Akif Ersoy bile seni tarihe gömemedi, “sığmazsın” dedi.

Karşımda olsan başımı kaldırıp yüzüne bakamam. Bu vatani canı pahasına savunan seni, hep sözde hatırladım. Dünyanın dört bir yanından Anzak’ı, Hindu’su bile akın akın geliyor. Sen yabancı gölgesinin toprağa düşmesini engellemek istediğin için topraktasın. Bense sadece hatırlıyorum. Ama inan ki; bir gün mutlaka, neferle subayın omuz omuza savaştığı, her bir kârışı Mehmetçiğin kanıyla sulanan, senin bağrında yattığın bu topraklara gelip alnımı koyacağım.

Cesurdun, inançlıydın, hiç adil tarafı olmayan savaşta ortaya yüreğini koydun. İman ettin, geçit vermedin. Geride dönecek diye bekleyen analar, babalar, eşler ve belki de çocuklar bıraktın. Öyle bir savaş ki, düşman adeta çelikten bir ağ örmüş, seni, dev gibi donanmalarla Marmara’ya hapsedmiş. Öyle bir düşman ki, medeniyet temsili Avrupalı olduğunu ispat için bin şahit ister. İki dünya bir araya gelse böyle bir cehennem zor bulunur. Çanakkale’de bugün bile toprağı avuçlasan eline taş yerine mermi geçer. Ne yazılırsa yazılsın, ne söylenirse söylensin, hiçbir yazı hiçbir söz bu vahşeti anlatamaz. Mutlaka eksik kalır.

Sen tamamıyla Türk’ü boğmaya çalışan vahşet çemberini kırıp geçtin. Bu vatan üzerinde yaşıyorsam, en önemlisi maskelerini düşürüp yere serdiğin milletlerin yüzüne başın dik bakabiliyorsam, bu senin bize canın karşılığında alıp verdiğin bir armağan. Tarihe bizzat o medeni Avrupalı’nın ağızından, hem öyle altın harflerle değil, kendi kanıyla “Çanakkale Geçilmez” yazdırdın.

O cümleyi yazdıran sendin, önünde Avrupa’nın dize geldiği, tümen şehit olmadan sancak vermeyen, büyük kahraman.

Emin ol ki; senin son erine kadar şehit olmadan teslim etmediğin o yüce sancak hiçbir zaman gökten inmeyecek, sana söz veriyorum!

Filiz ŞEN
Torbali Ticaret Meslek Lisesi

DEDECİĞİM

Merhaba. Ben senin torununum. Biliyorum beni tanımıyorsun. Ama ben seni çok iyi tanıyorum. Hem, senin ve diğerlerinin fedakârlıklarını, cesaretini kim bilmez ki?

Mesela zamanında kimsenin karşısında duramadığı koca devin, o zamanlar; kamburu çıkmış, çelimsiz, gözlerini cellâtlarına dikmiş sonunu beklediğini biliyorum! Karşısında ki arsız sırtışları susturmak için ağzını açıyor; ama sesi çıkmıyordu. Dizlerinde, kollarında derman kalmamış, gıyabında alınan kararları Azrail gibi başında beklerken... Çaresiz... Bekliyordu...

Elleri kolları bağlı oturmanın, milletin gücüne gittiğini de biliyorum. Bir şey yapmalıydı; ama ne? Atı alan Üsküdar'ı geçmek üzereydi. Semada artık martılar değil, akbabalar uçuyordu. Çünkü hesap tamamdı! Az kalmıştı akşam yemeklerine ulaşmalarına. Akşama kalmaz, dâhili ve harici bedhahlar sunar bana yemeyim diye; zafer naraları ata ata; dört dönüyorlardı eskiden martıların, güvercinlerin cirit attığı semada. Servis tabağı kapıda, akbabaların ağzının suyu akmaktaydı. Bu milletin çocuklarıysa avuçlarında yoldukları tutam tutam saçlarla umutsuzluk voltaları atmaktaydı.

Ah dedeciğim, “umutsuzluk viranesini mesken tutmuştu bu millet!” dediğini duyar gibiyim. İşte tam o esnada belirmişti semada keskin bakışlı, kanatlarını açtı mı tüm göğü kucaklayacak kadar haşmetli o kurtarıcı kartal. Sanki senin, topal Fadime Teyze'nin babası Veli Dede'nin, köye misafir gelen şair Osman'ın, tüm milletin kurtuluş planları vücut bulmuş, o altın saçlı adam olmuştu. Ninem hep der: “Sanki yüreğimize kovalarla su serpmişti çakır gözlü paşam.” diye. Karalıydı. Belli ki kolay bırakmayacaktı mücadelesini. Fakat o da biliyordu ki bu mücadeleyi tek başına veremezdi. On, yüz, bin, olmalıydı! Vakit kaybetmeden vurdu kendini yollara. Ve işte tam o anda siz, cesur delikanlılar, yüreği vatan sevgisiyle dolu yiğitler çıkıyordu ortaya.

Ne düşünüyorum biliyor musun dedeciğim? Büyük ninenim işi çok zormuş. Bir yanda analık duygusu, bir yanda vatan sevgisi. Düşünsene, bir yanı ağıtlar yakıyor, “ gönderme Mehmet'i! O daha yavru; mektebi bile yeni bitirdi kınalı kuzun!” diyor; diğer

yanı, “Mehmet’inin içi rahat eder mi zincirlere vurulu yaşarken? Çocuklarına, yüzü kararmadan bakabilir mi? Nasıl der bu toprakları size miras bırakmak yerine direnmeden düşmana verdik diye? Bu toprak için değmez mi?” diye çığlıklar atıyor. Hayal etmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ne yaman ikilem! Fakat zor da olsa kararını vermiş. İçi yanmış ama sana belli etmemiş. Sen de uçarak gitmişsin cepheye tabii...

Savaş sırasında nehirlerden su değil kan akıyormuş dedeciğim, doğru mu? Diyorlar ki senin kıyısında mücadele ettiğin nehir kaynağından değil insanların kanından besleniyormuş. Nehrin bir yakasında onun kıyısında doğmuş, ilk gönül yangınına sevdalısı onun sularından kovasını doldururken tutulmuş, tarlada çalıştıktan sonra onun sularında serinlemiş onun delikanlıları Ahmetler, Aliler; diğer yakasında kilometrelerce uzaktan gelen, başlarındakilerin hırslarının kurbanı Coniler, Boblar. Meydan kızışmış. Zamanında çiçek kokan ova artık barut kokuyormuş doğru mu? Kurşunlar yağmur olmuş yağıyormuş. Hatta diyorlar ki iki farklı tüfekten çıkan kurşunlar karşıya varamadan havada çarpıştıyormuş. Sen nişan almış, uğruna canını fedaya hazır olduğun toprağın üstünde hababam ateş ediyormuşsun. Toprağın kokusu, burnunuza geldikçe kuvvetiniz artıyor, daha bir canlı vuruşuyormuşsunuz düşmanla.

İşte o sırada bir kurşun vız diye kulağının yanından geçmiş. Veli dede oracıkta vermiş son nefesini. Ama senin üzülecek zamanın bile yokmuş; çünkü düşman nehri geçmemeliymiş. Tam tetiğe asılacakken! Birden durmuşsun... Başını öne eğmişsin... İki göğsünün arasından sicim gibi akan kanı görmüşsün. Dağ gibi dedem bir taş gibi yığılıvermiş toprağa...

Ama yoo gözyaşı dökmemişsin, biliyorum! Gözlerini zorla açtığında Şair Osman’ın nehrin öbür yakasında kaçmakta olan bir düşman askerini tepelediğini görmüşsün. Düşman yarı yarıya azalmış bir şekilde ovanın dışına doğru çekiliyormuş. Yüzünde aydınlık bir tebessüm görmüşler. “Aklına anasının gül yüzü, babasının nasırlı elleri, yârinin mis kokulu örgülü saçları geldi herhalde” demiş görenler. İç çekmişsin; ama içinin rahatlığı yüzünden okunuyormuş. Çünkü “onun ölümü onurlu bir ölümdü” diyor o günün gazileri.

Dedem... Seninle hiç tanışamadık. Ellerimle ak saçlarını hiç

karıştıramadım. Buruşuk yanaklarından da öpemedim. Ama bütün bu bildiklerim nedeniyle seninle, şehitlerimizle hep gurur duydum. Şehit Mehmet Onbaşı'nın torunu olduğumu hep koltuklarım kabarak anlattım. Ninenim gözlerindeki yaşları başım dik sildim. Evet, bu toprakları biricik dedeme feda ettim, ona bir kere bile sarılamadan. Ama son nefesini verirken senin de dediğin gibi...

VATAN SAĞOLSUN...

Seni canından çok seven torunun.

İmge ÖZDEMİR
Atakent Anadolu Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi

MERTLERİN ŞAHI YARİM!...

Bugün seni görmeye Gelibolu'ya gelmiştim. Türk erleri; bir yandan üstün ateş gücüne, düşmanın dinmek bilmeyen bombardımanlarına bir yandan da türlü yokluk ve zorluklara önem vermeden; kanları, canları pahasına yurdu azimle savunuyor, tarihimize yeni şeref sayfası yazıyorlardı.

Fakir düşmüş olan bu ülkenin tok gözlü evlatlarından biri olarak senin de bütün Mehmetçikler gibi aklında tek bir şey vardı: cennet kadar güzel olan Çanakkale'yi düşmana çiğnetmemek.

Bütün Mehmetçikler ölüme meydan okurcasına düşmana karşı etten bir duvar oluşturmuşlardı. Cephelerdeki hareketlilik ve korkunç gürültü eşliğinde görevini yerine getirmeye çalışıyorlardı. Evet, bir tepeden bütün olanları görüyor ve içim bir yanardağ gibi yanıyordu. Gözlerim; kana bulanmış olan bu topraklarda seni arıyor, fakat bir türlü bulamıyordu.

Yanınıza gelmeye çalışıyor; ama bir türlü başaramıyordu. Cephedeki askerler bir bir şehit oluyor, kurşun sesleri kulaklarımda çınılıyordu. Tam o sırada senin sesini duydum. Bana, ancak şehit olursan bu vatan için görevini yerine

getireceğini ve huzura ulaşacağını söylüyordun. Bu yüzden hiçbir zaman ağlamamı istemiyor ve son mektubunun cevabını istiyordun. Sen de biliyordun şehit olacağını ama son nefesine kadar vatani koruma arzusuyla yanıyordun.

Hıçkırıklarla ağlayarak uykudan uyandım. Bir yandan bunun bir rüya olduğuna seviniyor, bir yandan ise mektubunun cevabını yazmaya çalışıyordum. Bilemezdim ki kâbus gibi olan bu rüyanın gerçek olduğunu ve mektubumun sana ulaşamayacağını...

Mektubuma son verdiğimde zil çaldı ve bir asker senin son görevini yerine getirdiğini vatani koruma göreviyle şehit olduğunu söylüyordu. Bunu duyunca isteğin olan mektubunu yetiştiremediğim için boynum bükülmüştü. Dediğin gibi gözlerimden dökülen yaşları tutmaya çalışıyor ve seni gökyüzünde arıyordum. Mahşerde görüşmek dileğiyle!...

Git Yârim

Git...

Bilesin ki Resul önündedir

Bilesin ki melekler ardındadır

Bilesin ki dualarım semadadır

Bilesin ki yolun Allah'adır.

Düşte gördüm yârim

Bize artık vuslat

Mahşerden sonrayadır...

*Canan Sevgi ÇİÇEK
Nevvar Salih İşgören Lisesi*

DEĞERLİ MEHMET

Sana bu mektubu yazmamın amacı, biraz içimi dökmek biraz da rahatlamak galiba. Sanırım senden başka kimsem yok. Benim yanımda olduğunu bilmem; bana muhteşem bir şekilde güç ve güven veriyor.

Ah be! Mehmet, ne yapacağız bilmiyorum. Meçhule giden yolda ilerliyoruz. Ama sen sakın canını sıkma. Zaten iyisindir şimdi oralarda. Biliyorum ki yattığın yerde rahatsin: Aman Mehmet gözün arkada kalmasın sakın. Zaten şu an yanımda olduğunu hissediyorum. Bak! Söylüyorum sana Mehmet; “Orada için rahat olsun.” Çünkü ben senin sayende şu an dimdik duran, boynu eğilmeyen Türk evladıyım. Şerefimle mirasının onur ve gururunu yaşıyorum. Allah razı olsun senden, olsun ki sen bana gururun yanında onuru da verdin. Şimdi ben gururun yanında başarısızlığa değil, gururun yanında onuru da yanıma alarak başarıya gidiyorum.

Eminim biliyorsundur; hani geçen gün dedemle dertleşmiştik ya, seni anlatmıştı, bana. Hani gözlerim dolmuştu. O günden sonra aklımdan çıkmadın, seni tanımak beni çok heyecanlandırdı, hem de olağanüstü mutlu etmişti.

Çanakkale’yi vermemiştiniz ya! İki, üç gün önce televizyon kanalının biri, senin bitmek bilmeyen tarihini anlatmaya çalışmıştı, izledim. Programın bir bölümünde ilk defa Çanakkale’ye gittim, oraları gördüm. En çok ürperdiğim, hatta kanımı donduran kısım, tepeden düşmanların (düşmanlık neyse) geliş anını izlememdi. Hele Gazi Mustafa Kemal Paşa’nın Çanakkale’yi tepeden gören, korkusuzca çıktığı ve düşmanın her hareketini görebildiği, korunduğu yeri görebilmek...

Sizin gökten indiğiniz andaki sisi anlattılar, Mehmet’in kaldırdığı top mermisini anlattılar. Ruhum adeta, gitti geldi oralara...

Sen sakın merak etme. Ben bildiğimi biliyorum. Gereken gerekmeyen her şeyi. Ve bu sayede sahip çıkmanız gerekenleri yürekten hissediyorum. Yeri ve zamanı geldiğinde savunuyorum ve savunacağım bıraktığınız mirası. Onun için fazla bahsetmeyeceğim nasıl olsa biliyorsun. Can sıkmayayım.

Ama maalesef içime sinmeyen ve hiçbir zamanda sinmeyecek olan, gerçekleşmeyecek bir şeyler var. Sizin bize bıraktığınız kuvvetli, kudretli aklı yıkamayanlar var ya, bizi içten bölmeye çalışanlar. Mezhepleri, kökenleri karıştırıp, azınlık oluşturmaya çalışanlar, bize karşı misyonerlik yapanlar, bizim Türkiye olduğumuzu: Alevisiyle, sünniysiyle, kürdüyle, Türküyle, çerkeziyle, lazılyla ve dahası...

Bizim bir bütün olduğumuzu unutup, demokrasi adına her türlü hainliği yapmaya çalışanlar, ben ve benim gibi Mehmetler yol aldığı anda pişman olacak, unutacaklar.

Ruhunuz şimdi olduğu gibi çıkmış olduğu tahttan inmeyecektir. Sizi her daim şâd edeceğiz. Bıraktığınız onuru hiç kimseye ezdirmeyecek ve daha sonraki nesillere devredeceğiz.

Allah izin verirse, ben de bir gün Mehmet olacağım ve sizden aldığımı Mehmet olacıklara bırakacağım.

Değerli Mehmet; dedeciğim, babacığım, annem, ablam, abim ve dahası yüreğim. Arkadaşım sana söz veriyorum ki sizin medeni ve cesaretle kurduğunuz; Atatürk'ün açtığı, kudretli, saygıdeğer ilkeli yolda gideceğime; var olmak için değil, var etmek için yaşayacağıma ant içerim. Çünkü demokrasinin, medeniyetin ne olduğunu bizlere siz öğrettiniz. Şimdi bizlere medeniyet dersi vermeye çalışanlara gerçek medeniyeti, demokrasiyi öğretmek için yaşayacağım. Bir gün gelecek yaratıcımıza giden her yol birleşecek ve bunun önderliğini “Türk Millet” yapacaktır. O günlerde Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın ve sizin, şehitlerimizin istediği gibi dünya dili ve sınırları ortak bir noktada kesişecek. Yani Atatürk'ümüzün dediği gibi “Yurtta Sulh, Cihanda Sulh!” sözü gerçekleşecek. Kısacası siz olmak için; vatan, millet, barış duygusu içinde, ruhunu teslim edenler için yaşayacağım. Çalışmak lazım! Sizin öğrettiğiniz gibi “Cana can gereken her cana canım feda”

Ey! Mehmet ruhun şad olsun.

Seni unutmayacağız...

Türküm

Ümitliyim İlkeliyim

Realistim Yeminliyim

Kudretliyim Eminim

Ümit DOĞAN
Torbalı Teknik Endüstri
Meslek Lisesi

ESSELAMU ALEYKÜM VE RAHMETULLAHI VE BERAKETÜHÜ

Mektubuma 20. yüzyılın en cesur, en korkusuz, en şerefli insanları olan aziz Çanakkale şehitlerine dünyadaki bütün kelimelerin en güzeli ile başlamak istiyorum. Ey kutlu insanlar, ey yüreklerinde korkunun k'sı bulunmayan, ey bu topraklar için her şeyini ve canını seve seve veren kutlu yiğitler! Ben sizlerden 80 küsur yıl sonra dünyaya gelmiş, sizler gibi gerektiği zaman bu topraklar ve Türk ulusu için canını seve seve vermeye hazır olan milyonlarca vatan evladından yalnızca bir tanesiyim. Öncelikle sizlerden bizleri affetmenizi istiyorum; çünkü biz sizleri çok geç tanıdık. Siz, ebedi istirahatgahlarınızda dört gözle bizim gelmemizi beklerken bizler kendi işlerimize daldık... Bizim için canını veren sizlere olan vefa borcumuzu ödemekte geç kaldık; ama olsun sizler dünyada eşine az rastlanan kahramanlarsınız. Geç de olsa sizi hatırlayan torunlarımızı affeder, ananın yavrusunu kucakladığı gibi bağrınıza basarsınız. Torunlarınız olan bizler artık sizleri çok iyi tanıyoruz. Ruhunuzda taşıdığınız vatan aşkının aynısını bizler de kalbimizin en muhkem kalelerinde muhafaza ediyor ve hepimiz sizin gibi şanlı atalara sahip olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Sizleri canlarımızdan daha aziz biliyor ve çok seviyoruz. Ben, bu sevgimizi kanıtlamak ve size olan coşkun duygularımızı açıklamak için bütün Türk halkı adına sizlere seslenmek istiyorum. Sene 1915, aylardan mart. Cennet yurdumuzun cennet köşelerinden biri olan Çanakkale sanki bir cehennem yeri. Ülkemizin büyük bir bölümü istila edilmeye başlanmış ve hain düşmanlar en büyük darbeyi indirmek yani İstanbul'u alıp Osmanlıyı yok etmek için denizden İstanbul'a doğru yol alıyorlar. Lakin önlerinde bir engel var. Çanakkale Boğazı. İstanbul'a ulaşmak için Çanakkale Boğazı'nın aşılması gerekiyor. Bu iş başlangıçta onlar için çok kolaydı. Neden zor oldu? Hesaplarına göre bir iki hafta içinde boğaz geçilecek, sonra 15 pusluk toplarıyla Galata Kulesi paramparça edilecek, kendi deyimleriyle Türk lokumları onların olacaktır. Doğduğu günden bu yana özgürlüğünden asla taviz vermeyen şanlı Türk ulusunu boyundurukları altına alarak hepsinin alınına kölelik damgasını büyük bir zevkle yapıştıracaklardı; ama düşündüklerinin hiç birini gerçekleştiremediler. Çanakkale Boğazı birçoğuna mezar oldu, büyük birçoğu da kasıla kasıla büyük bir gururla geldikleri Çanakkale'den kuyruklarını kısarak rezil ve perişan bir biçimde geri döndüler; çünkü orada vatani için her şeyini feda eden, anadan, babadan, gardaştan ve yardan geçen kahramanlar, yüreği vatan sevgisiyle alev alev yanan, her biriniz bir orduya bedel olan sizler vardınız.

Düşman önce denizden top ateşine başlamıştı. Aman Allah'ım bu nasıl bir şey böyle? Gökten yağmur misali bomba, yani ölüm yağıyor, her düştüğü yerde ömrünün baharında taze fidan gibi olan şanlı Mehmetçiklerimizi kurumuş yaprak misali yerlere seriyordu. Her şey planladıkları istikamette ilerliyordu. Türk askerinin mukavemeti bitti bitecekti. Kısa bir süre içinde boğaz geçilecek ve hedeflerine ulaşacaklardı; fakat o da ne, neler oluyor, kim döşedi bu mayınları denize, demelerine kalmadan gemilerinin bir bölümü denizin dibini boylamıştı. Mekânın cennet olsun Yüzbaşım, Hakkı Bey'im. Sabaha kadar bin bir zorluklarla döşediğin 26 mayın görevini başarıyla yerine getirmiş ve tek dişi kalmış medeniyet denilen canavarın evlatlarına ilk büyük darbe indirilmişti. Rahat uyu Hakkı Bey'im. Sen, o mayınları döşedikten sonra ruhunu Hakk'a teslim etmiştin; ama giderken zalim düşmana ağır bir zaiyat verdimiştin. Lakin yine geldiler, azgın düşmanlar. Bu sefer daha kızgınlar. Hepsinin gözleri sanki bir kan çanağı, bütün güçleriyle yüklendiler. Boğazı geçmelerine az bir mesafe kalmıştı. O sırada Rumeli Mecidiye bataryasında korkunç bir düşman saldırısıyla bir cephanemiz patlayarak 16 topçumuz şehit olmuştu. Ama aralarında kurtulan bir yiğit vardı, adı Seyyid idi. Ve o şanlı vatan evladı öyle bir şey yaptı ki Türk Milleti'nin ve Çanakkale Savaşı'nın kaderi bir anda değişiverdi. Şimdi ona seslenmek istiyorum: Seyyidim, aslan yiğidim!

Düşman gemilerine garip ve mahzun, yaşlı gözlerle ve çaresizlikle bakıyordu. İşte vatan elden gidiyordu, bir şeyler yapmak lazımdı; ama nasıl? Bir yanda vinci kırık, ağzına mermi alamayan bir top, bir yanda insan gücünün kaldırmaya yetmeyeceği top mermileri. Bu vinci kırık top nasıl mermi atsın, bu top mermisi tam 276 kilo kalkar mı hiç?

Seyyidim! Düşman gemilerine ve yerde cansız halde yatan arkadaşlarına bir defa daha baktı, sonra büyük bir huşu içinde diz çöktü, ellerini açtı ve Rabbi'ne yalvarmaya başladı:

“ _ Ya rabbi! Benden gücünü esirgeme. Ya rabbi bana şu anda öyle bir güç ver ki dünyada benden güçlü kimse olmasın.”

Ve insan gücünün kaldırmaya takat yetiremeyeceği 276 kiloluk gülleyi sırtına aldın Seyyidim. Öyle bir “ya Allah” dedin ki bütün Çanakkale bu sesle irkildi sanki. Kolay değildi bu yaptığın iş; ama o sırtındaki sadece bir top mermisi değil, o sırtındaki Türk'ün kaderi idi. Seyyidim, kırılan kemiklerinin sesini sanki hâlâ duyar gibiyim; ama vatan elden gidiyordu, Seyyidim! Sanki bir aslan

olmuş kükrüyordun ve öyle bir “ya Allah” diyordun ki bütün Çanakkale’yi titretiyor ve düşmanı iliklerine kadar ürpertiyordu. Düşman ilerliyordu, Türk’ün Bayrağı yerlere seriliyordu, lâkin “izin vermeyiz” dedin. Ve başardın Seydidim, düşmana geçit vermedin. Attığın mermi Türk Milletinin Çanakkale Savaşı’nın kaderini değiştirdi. Etrafa ölüm saçarak ilerleyen en büyük ve güçlü düşman gemilerinden biri olan ‘Ocean’ Çanakkale’nin karanlık sularına gömülürken çil yavrusu gibi dağılıp gerisin geriye kaçtı hainler. Sonra komutanın senin yanına gelerek:

_ Kutlarım Seyyid, büyük bir iş başardın. Söyle bakalım bu başarına karşılık ne ödül istersin?” diye sordu.
Sen Seyyidim önce:

“_ Kumandanım biliyorsunuz ben pehlivan yapılı bir insanım. Bir ekmeğe bana yetmiyor, mümkünse 2 ekmeğe istiyorum, dedin. Ardından büyük bir pişmanlıkla hayır, cepheye arkadaşlarım yarım ekmeğe bulamazken ben nasıl iki ekmeğe yerim, diyerek onu da reddettin. Sevgi, vefa, arkadaşlık ve diğer gamlıklar nasıl olurmuş tüm dünyaya gösterdin, Seyyidim. Ne mutlu seni yetiştiren anaya, ne mutlu seni yetiştiren babaya...

Selam olsun, selam olsun senin gibi şanlı vatan evlatlarına.

Düşman deniz yoluyla istediğini elde edemeyince karadan saldırıya geçti. Ey ulu Allah’ım! Yedi düvel milletinin askeri sel olmuş geliyor. Bu güce dayanmak, bu güce karşı koymak ne mümkün? Hiç süngü, silaha karşı koyabilir mi? O süngüyü kullanan Mehmetçik’se olur. İsterse dağlar yıkılıp gelsin, geçit verir mi Çanakkale’nin aslanları, bırakır mı yurdunu çakalların eline, çiğnetir mi namusunu? Çiğnetmediler, çiğnetmediniz ey şanlı insanlar! Sokmadınız yurdunuza, o zalimleri. Türk’ün şanlı bayrağını yere düşürmediniz; ama ne pahasına? Sizler, en yakın arkadaşınız gözünüzün önünde can verirken bir dakika sonra öleceğinizi adlarınız gibi bildiğiniz halde, az önce arkadaşlarınızın can verdiği siperlere atılmak için bir saniye tereddüt bile etmediniz. Sizler de ana kuzusu, sizler de sevdalı idiniz, ama analarınızı, bacılarınızı, yârinizi düşünmediniz. Orada sizin için bir tek sevgili ve yar vardı. O nazlı yârin ismi “VATAN” dı. Varsın ana, baba olmasındı, ama vatansız olur muydu? Vatan sizin her şeyinizdi. O olmadan dünyanın ne anlamı vardı?

Düşman afallamıştı. Allah Allah bunlar ne biçim insan, bunlar ne biçim askerdi böyle? Bir millette nasıl böyle bir vatan sevgisi

olabilirdi? Hangi ülkenin askeri Türk askeri gibi vatani için böyle düğüne gider gibi kendini şahadetin kollarına atabilirdi? Hele o “Allah Allah” nidaları yok mu? Yeri geliyor silahların bile sesini bastırıyor. Hepsinin yüreğine korku salıyordu.

Ey, analarının kınalı kuzular olarak cepheye gönderdiği asil Türk evlatları! Ey bu topraklar için vücutları delik deşik, param parça olan, daha ömrünün ilkbaharında gonca bir gül iken bu dünyadan koparılan, Çanakkale'nin denizini, taşını, toprağını kanıyla sulayan ve vücutları toprağa gark olduğu halde hala yaşayan kutlu insanlar! Selamların en güzeli, övgülerin en yücesi Allah ve Resul'unden sonra sizin üzerinize olsun.

İsmi bilmediğim başka bir cengâvere seslenmek istiyorum: Yiğidim, seni yetiştiren anaya bütün dünyaları bağışlasak yine de bir şey yaptık diyebilir miyiz acaba? Bu ne büyük bir ahlak bu ne yüce bir merhamet bu ne muhteşem bir insanlık örneği. Çünkü sen bir köşeye çekilmiş az önce seni öldürmek ve vatanını elinden almak için dünyanın bir ucundan gelmiş sonra yaralanıp senden aman dileyen düşmanını öz kardeşin gibi kollarına almış yarasını sarıyordun. Sarıyordun; ama senin yaran çok daha büyüktü. Yiğidim, düşmanın bile olsa onu kendine tercih ediyor ve kendi yarana ot basıyordun. Şanlı Türk Milleti'ne barbar diyenleri nasılda utandırıyor, “Görün ey insanlık, görün gerçek medeniyeti, görün Türk'ün asaletini” diye sanki haykırıyordun.

Yahya Çavuşum, sana da seslenmek istiyorum. Sen daha 28'inde taptaze bir fidan idin, ama düşmana öyle bir şamar indiriyordun ki hainler senin bölüğünü tabur sanıyor ve bir avuç askerle bir gecede yüzlerce düşman askerini nasıl yok ettiğini akıllarına sığdıramıyorlardı. Bir değil, bin canım kurban olsun senin ve senin gibi cengâverlerin yoluna. Ver öpeyim doya doya o mübarek elini. Dünya gözüyle göremedim aslanım, ne olur rüyamda göster göreyim, o mübarek bedenini.

Ey, bu topraklarda yetişip bu topraklar için can veren mücahitler! Sizler, düşmanla yiyeceğinizi paylaşıyordunuz. Yeri geliyor açlıktan postallarınızı yiyordunuz, iki siper arasında ölüm kol gezerken yaralanan düşman askerini hiç çekinmeden omuzlayıp kendi safınıza taşıyordunuz, savaş alanında bile Türk'ün düşmanı bile olsa insana verdiği değeri gösteriyordunuz. Yarabbi! Bu nasıl bir ruh, bu nasıl bir sevgi? Bu Türk askeri ne şerefli bir asker. Hayır hayır böyle yüce bir ruha sahip olan sizler ölmediniz, asla ölmeyeceksiniz. Sizler, yine bizimlesiniz, yine orada Çanakkale'desiniz. Elleriniz tetiklerde, elleriniz süngülerde bekliyorsunuz, gelirse eğer düşman, vurmak için alnının tam ortasından.

Sizin gibi kahramanlardan ve vatan âşıklarından biri olan Mehmet Akif'imiz sizin için aşka geliyor ve gözyaşlarıyla beraber kaleminden şu mısralar dökülüyordu:

“Vurulmuş tertemiz alnından uzanmış yatıyor,
Bir hilâl uğruna ya Rab; ne güneşler batıyor.
Ne büyüksün ki, kanın kurtarıyor tevhidi,
Bedrin aslanları ancak bu kadar şanlı idi.

Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın,
Gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın.
Ey şehit oğlu şehit isteme benden makber
Sana ağuşunu açmış duruyor peygamber.

Ey vatan için ölmenin ölümsüzlük olduğunu bilen, son nefesini verirken bile vatanım sağ olsun, vatanıma bin canım feda olsun diyerek bu dünyadan ayrılan vefakâr vatan sevdalıları! Ey, vatan için tatlı canını verdiği halde çoğunun adı sanı unutilan, bir mezar taşı bile olmayan adsız kahramanlar, siz bütün bu övgülerden çok daha fazlasına lâyıksınız, rahat uyuyun yerlerinizde. Bizlere bırakmış olduğunuz bu cennet vatanı sizin gibi koruyacağız. Sizlerden almış olduğumuz insanlık dersini bizler de bütün dünyaya aktaracağız. Bu vatan için yeri geldi mi seve seve canımızı vereceğiz, sizler, “Çanakkale Geçilmez” dediniz ve düşmanları geçirmediniz. Bu sözü bütün dünyaya ezberlettiniz. Kim tersini iddia ederse tekrar ezberleteceğiz. Türk ulusu hür doğmuştur, sonsuza kadar da hür yaşayacaktır. Rahat uyuyun istirahatgahlarınızda.

Torunlarımız olan bizler yani, Türk gençliği, bedelini canınızla ödeyip bizlere bıraktığınız kutsal emanetinizi sonsuza kadar koruyacaktır. Ey, ölümsüz kahramanlar! Milletimiz adına size olan sevgimi ve düşüncelerimi anlattığım satırlarıma burada son verirken hepinizi Türk milleti adına selamlıyor, bütün milletim adına hepinizin o kutsal ellerinizden teker teker öpüyorum. Ne mutlu sizin gibi mesut ve bahtiyar kahramanlara, selam olsun, selam olsun vatanı için canından, malından, ailesinden ve sahip olduğu her şeyinden vazgeçen şanlı Çanakkale Kahramanları'na.

M. Ercan ÇAKIR
İzmir Anadolu İmam Hatip Lisesi
9. Sınıf Öğrencisi

İLKÖĞRETİM

(2006)

VATAN UĞRUNA BATAN GÜNEŞ

2006 İzmir Birincisi

Yüce Rab bin gül cemaliyle ödüllendirilmiş şanlı şehidim; Selam sana!

Askere ilk gittiğin günü hatırlıyor musun? Annen ve babanla vedalaşmanı. Babanın sana “Ya şehit ol ya da gazi “ sözlerini. Anneni gözü yaşlı arkada bırakıp yüreğine bir ateş koyup gittiğin günü; annen biliyordu sanki seni bir daha göremeyeceğini, rüyalarda hasret gidereceğini.

Zaman cephelere savrulduğumuz zamanlar... Ve her evden senin gibi bir yiğit... Her evden bu kaçınıcı yiğit? Ama yinede “git, Minareler ezansız, camiler Kur ‘ansız kalacaksa git “ diye uğurlar seni anan ağlayarak. Kınalayıp gönderir seni cepheye içi burkularak. Senin gibi nice yiğitler körpe yavrusunu koklar, saçından bir tutam keser, mendile sarar hatıra kalsın diyerek. Sen hayallerle düşmana karşı gelirken apansız bir kurşun gelecek ve yaşamını, vatanının için çabalarını orada noktalayacaktı.

Yurdumun dört tarafından senin gibi namzetler dökülür savaş alanına. Artık geride ev, bark, çoluk çocuk, ne ana ne de yar... Hepsi hayal olur zihinlerde. Tek amaç kanlarını oluk oluk akıtarak ya şehit olmak ya da gazi. Ezdirmemek bayrağı, vermemek egemenliği.

Senin yazdığın dünyayı hayrete düşüren bir iman ve kahramanlık destanı. Düğüne gider gibi, gül bahçesine girer gibi, atıldın savaş meydanına. Sen siperden sipere koşarken hayalinde ananın hayali kulağında Yüce Rab bin kutlu sözleri yankılanıyordu. Mahşer gibiydi ortalık. Canını dişine takmış, milletinin ve neslinin kaderini çiziyordun. Sen onlara bağımsızlık armağan ediyordun. Pırıl pırıl bir vatan bırakıyordun.

“ Değil mi cephemizin sinesinde iman bir:
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir
Değil mi sinede birdir vuran yürek... Yılmaz!
Cihan yıkılsa emin ol, bu cephe sarsılmaz”

Dizelerini prensip edinmişsin kendine. Yılmaz, sarsılmaz ve tek yürek olduğunuzun işareti veriliyor bu mısralarda. Dünya yok olsa bile sayende, nice şehit ve gazilerimizin sayesinde benliğimizin yok olmayacağı, milletimizin yenilgiye uğramayacağı ve imanımızın bizi yalnız bırakmayacağı müjdeleri veriliyor bizlere. Korkun yok, ölmeden dönmek kavramı da yok kitabında. Korku kelimesini sığdıramadın

lugatına ve şu dizelerdeki sonuç kurtarıcın oldu büyük sınavınızda.

“Nerede biraz evvelki ateş saçan gemiler?
Durun ey görüşmeden kalkıp kaçan gemiler”

Sen kahraman ecdadının kanını taşıyor ve bunu gözünü kırpmadan savaşarak ispatlıyordun. Sen bağımsızlığı namus kabul ettin ve namusunu, canını ücret sayarak muhafaza ediyordun. Ezdirmedin bayrağını düşman ayakları altında.

“Asımın nesli... Diyordum ya... Nesilmiş gerçek
İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek”

Dizeleri türkü oldu ağzına. Şehidim! Bende seninle aynı kaderi paylaşan, şehitlikle mükâfatlandırılan bir insanın torunuyum. Cephe arkadaşı anlatırmış onu. Ne zorluklar çekmiş, yavrusunu ömründe birkaç ay görmüş ve sonunda acımasız düşman kurşunlarına hedef olmuş. Gelecek kuşağı düşünerek başladığı davası böylece yarım kalmış.

Yurdum ağlıyor, memleketim ağlıyor, ben ağlıyorum nice yiğitlerimin gidişine... Ağlıyorum günümüz neslinin haline. Ağlıyoruz hep beraber sizin gibi yiğitleri kaybettiğimize...

Kardeşim! Savaşlardaki kan rengi hatıraları okşayıp sevinç yaşları dökerken şehitler, sen de onlarla beraber yağmur ol. Filizlen bu neslin üzerine. Koca Seyit'in gücü ol. Yahya Çavuşun yüreği, kınalı Murat'ın teslimiyeti ol. Yürü onlara doğru. Onlarla kucaklaş. Şahlansın her biri. Kaçma korkak düşmanların gibi. Yayılın kıtalara.

Şimdi bir kez daha dökülüyor gözümde yaşlar. Feryatlarım duyulmadı daha önce. Amacı benim için yaşamak ve bende ölmek. Onlarla arama dağların girmesine ağlıyorum. Bir kez daha ağla memleketim! Ama kederden değil. Senin uğruna batan güneşlere ağla. Feryadın tutuşturursun cihanı. O şehitlerin bulunmazlığına ağla. Merhum Mehmet Akif Ersoy'un duygularımı yansıtan bu dörtlüğüyle mektubumu noktalıyorum. Pek çok kişiye ders verecek olan bu dörtlüğün zihinlere kazanması dileğiyle

“Vurulup tertemiz alnından uzanmış yatıyor;
Bir hilal uğruna, Ya Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş asker!
Gökten ecdat inerek öpse o pak alını değer”

*Emine GÜNGÖR
Kemalpaşa -Halilbeyli İ.Ö.O.
6. Sınıf Öğrencisi*

SENİ HEP YÜCE BİLDİM DEDECİĞİM

2006 İzmir İkincisi

Sen benim kahramanımsın hayallerimi süsleyen;

Kendimle baş başa kaldığım her an, önümde “Yolumu bekleyen genç; haydi, düş peşime!” diyen...

Seni hep kahraman bildim dedeciğim: Malazgirt önlerinde düşmana kefen bezi ile hücum naraları atan bir Alparslan, Niğbolu’da Haçlı ordusuna karşı bir avuç serdengeçti ile karşı duran Doğan Bey’sin. Yıldırım’sın, Fatih’sin, koskoca dünyayı iki sultana dar gören Yavuz’sun. Barbaros’un yanında palabıyık yalnkılıç bir levent, Osmanpaşa’nın emrinde göğsünü mermilere siper etmiş bir yiğit, Yemen çöllerinde aç, susuz kalmış ama dönmeyi düşünmeyi bile vefasızlık saymış bir vefa abidesi; Allah’u Ekber Dağları’nda soğuk iliklerine işlerken hayallerini bile kirletmemiş bir şeref abidesi, başka bir zaman da komutanının “Ben size savaşmayı değil ölmeyi emrediyorum!” komutuyla ölüme koşan bir asker... Şimdilerde ise ülkesine içerden kasteden zavallıların hain pusularından birinde parçalanmış bedeniyle uzanmış yatan bir ebet yolcusu, gerçek savaşın cehaletle olması gerektiğini bilen, ancak bir vefasızın attığı kör bir kurşunla gökyüzüne kanat çırpın bir öğretmen...

Sen benim kahramanımsın dedeciğim, önümde rehbersin.

Ben seni hep merhametli bildim dedeciğim; senin kapına sığınanlar kötülük görmedi. Nerede bir feryat duysan, yanma pahasına yanarı kurtarmak için atıldın ateşlere. Dost düşman sana hayran kaldı hep. Sen, Çanakkale’de yakaladığın esirler, kendilerini pişirip yemeni beklerken ekmeğini verdin onlara; yemedin, yedirdin. Ve yine kurşun yemiş bir düşmanın oluk oluk kanayan yarasına mendilini tıkadın da kendi yararı ot çöple kapamaya çalıştın. Söyle Allah aşkına, nesin sen? Bir melek mi? Ben seni hep merhametli bildim dedeciğim.

Sen hep hakperesttin ve iyilik doluydu yüreğin!

Çarpıştığın düşmanı dize getirince gurura kapılıp zalimleşmedin. Onlar sana ne kadar zulmetmiş de olsalar sen, onlardan düşmanlık

değil ancak “düşmanlığın ne kötü bir şey olduğunu öğrettin. Ve asla zulmetmedin. Hasrın olan Yunanlının kaçarken geride bıraktığı bayrağını yerden kaldırırken bir milletin namusunu yerden kaldırma bilincindeydin. Düşman da olsa bir milletin onurunu düşündün. Söyle Allah aşkına sen nesin?

Ben seni hep beklentisiz gördüm dedeciğim!..

Bütün bu yiğitliklerin bedeli, bir mezar taşına bile sahip olamadan bu dünyadan göçüp gitmekti. Bunu biliyordun. Bile bile gittin. Bile bile gittin dedeciğim.

Dedeciğim;

Bugün vefanın ne olduğunu, başkaları için yaşamanın ne anlama geldiğini “yaşanmaz bir hayat hikâyesi” bırakarak bize ders verdin.

Benim şimdi masamın başında yazmaktan aciz kaldığım bir hayatı, sen yaşadın dedeciğim. Birkaç satır ne ki? “Gömelim gel seni tarihe!” desem, sığmazsın dedeciğim.

Bugün, bıraktığın emaneti bizden sonrakilere hakkıyla teslim etme azminde olan ben, senin aziz ve kutsal ellerini hayalimde minnet ve şükranla öpüyor, manevi huzurunda saygıyla eğiliyorum dedeciğim.

Salih ÜNAL
Yamanlar İlköğretim Okulu
8B Sınıfı

ŞEHİDİM

2006 İzmir Üçüncüsü

Türk askerini şehit olmadan önce bilirsiniz, hani cephe cephe dolaşır, vatan diye çarpışır. Gönlünde kara sevdası vardır belki ama vatan aşkı ağır basar. Bir kalpte iki yâr taşır. Yediği zehir, lokması demir olur adeta. Sıcak yuvasını bırakır, buz gibi cephelerde savaşıır. Bulduğunu paylaşır. Şehidim; bilirim ki sadıksındır anana. Hani analar hep der ya; “ey oğul ey yiğit sen yeter ki git, ya gazi ol ya şehit”. Anasının sözünü havada koymaz şehit. Onun tatlı sesi, yârinin, yavrusunun gülümseyişi buram buram tüter yüreğinde, hasret yaşları yakar içini acı acı. Lâkin şehidin bir sözü vardır; “Önce düşman bitirilir, sonra özlem.”

Ses ver şehidim ses ver;

Nasıl ödenir hakkın bilmem ki. Sen ki al bayrağı göklere, düşmanı kara toprağa esir eden, vatan uğruna can veren, millet uğruna kan döken. Sen ki yârinin yâranını unutup, iman dolu bir göğüsle çarpışan. Sen ki al bayrağa al rengini veren şanlı şehit; “adın da unutulmadı, namında” Sen ki, yıldızların en parlağını seçip, Osmanlı Hilali’ni baş tâcı edip, damla damla kanını vatana sarf edip, bayrağımın şemâilini oluşturansın. Sen şehidim, karanlıkta kalmış, düşman hâkimiyetine mahkûm olan devlete, kanının son damlasına kadar kanat gerensin. Adına destanlar yazdıran, yârdan serden ayrılıp harbe koşan, ananın sıcak bağrından kopup, vatan için savaşan, ya istiklâl ya ölüm sedâsıyla çoşansın.

Kara çölleri güneşlere, hayali gerçeğe çevrensin. Çöllerde kavru lan beyaz lâleleri okyanuslara ulaştıransın.

Adını her an aklımda taşıyorum, ak kefeninle kara toprağa yüz sürdüğünden beri sen en iyi örneksin bana; bile bile yenik savaşa giren de sensin, vatan için dilim dilim doğranmaya razı olan da.

Ve yine harp yılları, ve sen yine buram buram tütüyorsun Türkiyem’de . Alnın açık, yüzün nuranî.

Belki, belki yine aklın karışacak sessiz akşamlarda, düşünce ufkunda derin bir yara belirecek. Belki bir daha göremeyeceksin yâranı doya doya öpemeyeceksin ananı, koklayamayacaksın

mis kokusunu, belki bir daha ayak basamayacaksın memlekete, kara toprağa bağlayacaksın kendini, belki bu son sözün son adımın olacak. Belki bir daha tadını alamayacaksın baharın, esemeyeceksin deli rüzgârla, belki de koşamayacaksın “Ana ben geri döndüm ana” diyerek. Sonra yırtacaksın kara düşüncelerin amansız perdesini. Sen yine istiklâl aşkına dalacaksın.

Nasıl Ferhat, Şirin’i için dağları deldiyse, bu vatan için dünyayı delmeyi göze alırsın. Yine patlamalar inlemeler, yer ile gök toz duman. Kan gövdeyi götürüyor. Nice Mustafa Kemaller, Koca Seyitler boy gösteriyor savaşta, yürek yakıyor yürek.

Sen şehidim; sen vatanımın eri bayrağımın rengisin. En cesur en cömertsin, kanıt ortada; Harput, Çanakkale, Urfa, Maraş demeden düşmanı kan seline boğansın. Düğün yüzü göstermeden düşmana; Antep’e “Gazi”, Maraş’a “Kahraman”, Urfa’ ya “Şanlı” unvanını verdirensin.

Bilesin ki şehidim, ne kanın yerde kalacak, ne de ismin dimağlardan silinecek. Vatan duyacak vatan. Sen, Türkiyem’i düşmana yar etmeyen, Türklük’ün destanını yazansın. Bilirim, gözlerinin ferî sönse de akşamlarda, kalbinin nuru tükenmeyecektir. Ses ver yığidim kalpten ses ver; yoksa beni duymuyor musun?

Yer, zaman, mekan fark etmez,
Sen Mehmetçiksin,
Mutlak ki vatan için kan dökeceksin, can vereceksin.
Şehitliğe ulaşıp kemâle ereceksin,
Annenin önüne bin bir kapılı cenneti sereceksin
Şehidim, kara toprağa yüz sürmeden ses ver;
“Ya istiklâl ya ölüm!”
Ve sen şehitliğe koşan vatan genci, yürek şâhı ;

Yavrunu beşikte, karını gelinlikle bıraksan da yüreğini sakın
ha eşikte unutma! Bilirsin ki vatan harbi tüfeksiz de olur fakat
yüreksiz,
ASLA!

Yasemin ERCAN
Özel Yamanlar Zübeyde Hanım İlköğretim Okulu
8. Sınıf Öğrencisi

ATEŞ İÇİNDE AÇAN GÜLLER

Bir okuldur Çanakkale. Şehitlerim, sizler öğretmenlerimiz, ders; vatan ve iman, hiç görmediğiniz ama onlar için çalıştığınız öğrenciler. Öyle bir okul ki, duvarları sarı-siyah, öyle bir okul ki girenler çıkamıyor. Girmenin bedeli ise candır can.

Çanakkale’yi çok büyük fedakârlıklarla kazandınız. “Git oğul, savaş! Eğer düşmanı atmadan dönersen sütüm sana helal olmaya!” diyen analar. Kendi oğlu yaralı, kan içinde yatarken elindeki hastayı bırakmayan baba. İnsan, değil çocuğunun elini vurmasına, ayağına bir kıymık dahi batmasına razı olamaz. Nasıl olur da bir ana, mermiye bir şey olmasın diye çocuğunun üzerindeki yorganı alıp mermiye örter? Nasıl bir kalp, içi dışı iman, vatan sevgisi dolu?

Çanakkale’ye gelince yüreğime hüznün yağmurları damlar, yüzüme hasret rüzgârları çarpar. Bastığım topraktan kan fışkıracak sanki... Bir an savaş alınıdayım. Allah’ım n’oluyor? Her yerim kan. Ağlıyorum, tutamıyorum kendimi. Seni görüyorum. Koşuyorsun düşman safına; ölüme, ölümün ağzına. Bakamıyorum, bakmak istemiyorum. Baktığımda görüyorum ki Akif’in dediği gibi “Vurulmuş tertemiz alından, uzanmış yatıyor”. Ama biliyorum ki sen yerde değil göktesin. Memnunsun çünkü kazandığın için değil, zaten kazanacağın için. Tepeye baktığımda ise arkadaşlarını görüyorum, Mehmetçikleri görüyorum. Bir arkadaşın iki ayağını tüfek kayışıyla bağlamış. Kalbim sızlıyor. Anlıyorum, olur da düşman gelir korkarım, kaçamayayım, diye. Ah! Bitsin bu an. Kardeşini görüyorum. Seni, babasını bekliyor. Soruyor annesine:”Anne babam, abim neden giti?” Anne: “Oğlum baban ve abin kendilerine verilen emaneti teslim etmeye gittiler.”

Düşünüyorum da neler yapmışsınız bizim için. Utanıyorum kendimden. Acaba ben sizin için ne yaptım? İnsanlığa sevgiyi, fedakârlığı işlemişsiniz nakış nakış.

Şu an bu topraklarda yaşayabiliyorsam eğer, sana ve tüm şehitlerimize borçluyum. Siz ki bir çağ kapatmış, bir destan yazmış, insanlığa ışık tutmuşsunuz. Zaten ellerinizde hiçbir şey kalmamıştı ne analarınız ne babalarınız ne yatacak bir yatağınız ne de içecek sıcak bir çorbanız vardı. Sahip olduğunuz şey

vatanlarınız ve imanlarınızdı. Onları da kaybetmediniz.

Sen, İstanbul Leyli Sultanisi öğrencisiydin. Vatanı savunmaya gitmiştin. Yaralandığın zaman okula geliyor, tedavi oluyordun. Sonra tekrar cepheye gidiyordun. Bu nedenle okulunuzun taş duvarları hastane rengi olan “sarıya” boyanmıştı. On Dokuz Mayıs 1915 Çanakkale’nin en kanlı ve en kayıplı günü olarak tarihe geçmişti. Altı buçuk saat süren hücum sonucunda çoğu arkadaşın olan on bin askerimiz şehit olmuştu. Bu haber liseye ulaşınca arkadaşlarınız ve okulun yaşlı yöneticileri okulun pencerelerini matem rengi olan “siyaha” boyamıştı. Çünkü hiçbiriniz okula geri dönmemişti.

Senden sonra yurdumuzu gene işgal ettiler. Ama biz canımızla, malımızla, her şeyimizle cihad ettik. Mehmet Akif Ersoy senin ve tüm Mehmetçiklerimizin adına bir şiir yazdı. Ne güzel bir şiir. Diyordu ki: “Bir hilal uğruna ya Rab! Ne güneşler batıyor.”Yediden yetmişine kadar insanlar batmıştı. “Çanakkale içinde aynalı çarşı. Anne ben gidiyorum düşmana karşı. Ölmeden mezara koydular beni.” Bombalardan mezara konmuştunuz. Üzerinizde kan rengi güller açtı. Gözyaşlarınız ise ana yüreğinden sızan kanlı yağmurlardı.

Tek amacınız vatanı kurtarıp rahat yaşatmaktı. Sen ateşler içinde açan güldün. Düşünüyorum, biz bunları hak ettik mi? Biz canlarımızın bedelini ödedik mi, ödeyebilecek miyiz?

Remle SEZEN
Özel Fatih İlköğretim Okulu
8. Sınıf Öğrencisi

SELAM

Selam olsun binlerce aziz şehitlerimize. Selam olsun vatan uğruna toprağa düşen her şehide. Selam olsun namus ve fazilet için ölen şehitlerimize...

Çok zorlu bir mücadele geçirdiğinizi kitaplarımızdan,

dergilerimizden okudum, büyüklerimden dinledim. Bir yandan savaş gemileri ve uçaklarıyla, tamamen teknolojiyle süslenmiş silahlarıyla, sizleri askerlerine barbar, insan yiyen, diye tanıtan İngiliz ve Fransız donanması... Öte yanda ise süngüsüyle, küreğiyle, çapasıyla, sopasıyla sınırlı sayıda top ve silahıyla; bu donanıma meydan okuyarak inancın galip geldiğinin ispatını yapan; ailesini, dinini, vatanını, milletini korumaya çalışan; imanlı, cesur, fedakâr Türk askeri, yani sizler...

Sen kahramanlar kahramanı Koca Seyid!

Bizler 7 ila 8 kilogramı taşıdığımızda veya kaldırdığımızda hemen yorulup bırakıyoruz. Ama sen Koca Seyid, sen... 275 kilogramı, dile kolay 275 kilogramı...

Sen tek kollu kahraman Endincikli Mehmet Çavuş! Bizlerin elleri kesilse, ayağımıza iğne batsa, dizimiz kanasa, kolumuz incine hemen isyan edip, yakınıyoruz. Ama sen “ Sağ kolumu kaybettim sol kolum var” diyen sen Mehmet Çavuş...

Sen Gaziantep’li Mehmet Çavuş! Sen bir hayli kan kaybetmene ve zor durumda olmana rağmen “ Beni sedyeye koymanıza gerek yok. Acil durumu olanları koyun.” diyen sen Mehmet Çavuş...

Kuşlar sizi tanırken, gökyüzü sizi selamlarken, dallar, böcekler, ağaçlar, çiçekler sizi anlatmak için dile gelirken ve hürmet ederken bizler sizleri ne kadar tanıyoruz?

“Türk’üz kahraman olarak doğmuşuz bir kere. Bir karış toprak uğruna kimimiz şehit, kimimiz gazi... Hiç değişmemiş bu yazı dünyada her yerde geçer belki. Lakin geçilmez Çanakkale Boğazı...” diyen sizler varken... Artık bilgisayar tutsağı olmuş, egoistliğin, riyakârlığın, vurdumduymazlığın, yalancılığın, çirkinliğin, hâkim olduğu; dürüstlüğün, fedakârlığın, yardım severliğin, iyiliğin sayılı olduğu bu cennet vatanın emanetçisi olan gençliği düşünürsek oturup halimize ağlamamız gerekir her halde...

Çoğu öğrenim çağında olan 250 000 den fazla Türk evladının, çocuk yaştaki gençlerin şehit olduğu bu benzersiz çarpışmayı unuttuk. Çanakkale’yi unuttuk. Geçilmez dediğimiz Çanakkale’yi unuttuk.

Sizler ne için şehit oldunuz, bizler ne için yaşıyoruz?
Allah'ın vaadine nail olan, cemalini gören sizlere soruyorum!
Bizlere hakkınızı helal edebilecek misiniz? Sen Koca Seyit
hakkını helal edebilecek misin? Siz Mehmet Çavuşlar? Siz
Subaylar? Ya siz birkaç saniye daha vatani savuna bilmek için
vücudunu siper olarak kullanan Mehmetçikler?

Kanınızın son damlasına kadar kalbinizin son atışına kadar
kelime-i şahadet getirerek düşman askerinin kurşununa;
bu vatani, bu cennet vatani korumak için bedeninizi siper
ettiğinizden dolayı her şey uğruna mücadele verdiğinizden
dolayı bu eşsiz güzelliklere sahip cennet vatani koruduğunuzdan
dolayı çok teşekkür ederim.

Eminim ki sizlerin aziz ruhları bize emanet bıraktığımız bu cennet
vatani en fedakâr koruyucuları, hizmetçileri, en mesut en iyileri
en rahat en huzurlu evlatları olarak görmekle şad olacaktır. Ben
de İslam dinini, kültürünü, şanlı tarihini, birlik ve beraberliğini,
yardım severliğini duyurabilmek için çok çalışacağıma daima
bıraktıklarınızı koruyacağıma söz veririm!

Toprakları canınızla canlanmış; ağaçları fidanları sizlerin
kanlarınızla sulanmış, yeşermiş; bu vatanda; baştanbaşa fedakâr,
vefakâr, cefakâr, cesur, dinine bağlı, imanlı kahramanlara, şehit
atalara, gazilere sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Lütfen her
şeye rağmen hakkınızı helal edin. Lütfen hakkınızı helal edin!
Hakkınızı helal edin bize...

Vatan Emanetçisi

Merve Hanım ERTİLAY
Çağdaş Eğitim Koleji
8. Sınıf Öğrencisi

YÜCE ŞEHİTLERE

Bu mektup vatani için canını hiçe sayanlara adanmıştır...
Ruhları, kafesten kaçan kuş misali sonsuzluğa ulaşırken, geri
kalan ten kafeslere minnetle... Size can verme anınıza ilişkin
düşüncelerimi anlatmak için yazıyorum bu mektubu. Selam,
saygı ve şükran duygularıyla.

Gelibolu... Hayatın anlamının bir saniyede kazanıldığı ve bir saniyede kaybedildiği yer. Gelibolu...

Ege'nin mavi ve yeşilin özenle karışmasından oluşan o rengini, savaş denen acımasız katil kırmızıya dönüştürmek istedi. Her Mehmedin gücünden, kudretinden bir damla barındıran o kan rengi ki umudun ve umutsuzluğun her saniye birbirini tarttığı iki kefe. Umut ki kazandı ödeyerek en imkânsız bedeli yaşanan her ana bir can. Yüreklerinin naçar sokaklarında korkuya meydan okudular, ölmekten değil tutsak olmaktan korktular. Tek mutluluktan onlar için Çanakkale. Kırmızıyı kendisine yakıştırdıkları tek yer. Onların kalsındı yeter. Gözyaşlarıyla bezenmiş, taç yapraklarını her sabah özenle yerleştiren Gelibolu'nun narin çiçekleri, kırmızı gelincikler. Düşman çizmesi altında ezilmesin yeter. Bir dehşet ki havada kollar bacaklar uçmuş ne fark eder. Yürekler korkunç manzaralardan nasır tutmuş. İmkânsız ama zorunlu bir savaşta belki her gece yüzlerce, binlerce yıldız kaydı gökten gören oldu mu? Her gün Anadolu'nun dört yanına ölüm mektupları dağıtıldı. Kimler okudu? Eline aldığı anda hayat durdu belki analar için. Yine de acıyla kısılmış dudakların arasından çıktı beklenen fısıltı: "Vatan sağolsun!". Bıçak gibi keskin bakışların hiçbir şey konuşmayan suskun ağızların bir damla gözyaşıyla yaşlandığı andır o an. Her ana bin yıl çöker o anda. Türk ordusunun bir bir eksilerek zafere koştuğu o zaman Anadolu'da feryatları duyulur anaların: "Oy kınalı koçum. Kardeşin gelesiye kadar dayan aman!" Tam o anda hayat durdu belli ki. Doğurmak için gelecek günlerin özgür bebelerini.

Gelibolu... Mutlulukla acının, umutla umutsuzluğun, varlıkla yokluğun birleşip zafer nehrinin aktığı o yer, Gelibolu... Bize bu yarınları bırakmak için gözlerini kırkmadan hayatlarını ortaya koyanlar, size nasıl teşekkür edebilir ki? Hangi cümle, hangi söz, ne kadar minnet, ne kadar şükran? Neyle ve nasıl karşılayabiliriz canı gönülden yok oluşunuzu?

Sonsuzluğunuza sonsuzca saygıyla ancak.

Ece GÖKYAYLA
İzmir Özel Çamlaraltı İlköğretim Okulu
7.. Sınıf Öğrencisi

ŞEHİTLERİMİZE MEKTUP

Sizler vatani ve milleti için canını seve seve ortaya koyan bu vatanın topraklarında al al kanlar döken, Türk milletinin aziz kahraman evlatları.

Sizler analarınızın gonca gülleri, babalarınızın koç yiğitleri idiniz. Analarınız babalarınız sizleri vatani için kurban verdiler. Her biri “Helal Olsun” dediler. Bütün bu vatanın evlatları, babaları, anneleri, dedeleri, nineleri sizlere canımızı borçluyuz.

Sizler, vatanın aziz evlatları. Evet, sizler olmasaydınız belki bizler hayatta bile olamazdık. Sizler bizim için Türk vatani ve milleti için aydınlık bir gelecek sağlamak için cepheden cepheye koştunuz. Zaman zaman soğuktan dondunuz, zaman zaman sıcaktan terlediniz. Giyecek bir pabucunuz, bir paltonuz bile yoktu. Kiminiz yaşlıydınız kiminiz daha gençlik çağına henüz adım atmakta olan çocuklardınız. Ama çocuk da olsanız yaşlı da olsanız tek bir gayeniz, tek bir dileğiniz, tek bir hedefiniz, tek bir düşünceniz vardı. Ve hepiniz; “VATANIM VATANIM” diyardunuz, başka bir şey demiyordunuz.

Eminim şu an bedeniniz toprak altında olsa bile ruhunuz cennettedir. Toprak altında bir çelikle sarınmış gibi korunuyorsunuzdur.

Bizler siz mübarek insanlara çok şeyler borçluyuz.

Sizler bizim için savaştınız, bizler de sizler için bize bıraktığınız, emanet ettiğiniz bu vatani ve şanlı bayrağı yerlerde değil göklerde dalgalandıracamız. Bu vatani koruyamazsak işte o zaman emanete ihanet etmiş olacağız. Söz veriyoruz bu vatani ve şanlı bayrağı yerlerde değil; daima en yükseklerde göreceksiniz.

Şu an belki bizleri izliyorsunuzdur. Belki bizleri izlerken kemikleriniz sızlıyor, belki de bizlerle gurur duyuyorsunuzdur.

Bizler sizlere çok şey borçluyuz. Bu borcu asala ödeyemeyeceğimiz belki, ama mezarınızın başına gelip bir dua etmemiz bile sizleri eminim rahatlatacaktır.

Siz vatanımızın cesur, kahraman, yiğit evlatları; unutmayın ki bizler sizleri kalbimizin en güzel yerinde saklıyoruz. Sizler aziz evlatlar, o taşıdığınız al bayrak ve uğruna can verdiğiniz bu vatan bizlere emanet, siz o bayrağı hep göklerde dalgalandırdınız. Yere düşürmemek için canınızı ortaya koydunuz. O şanlı bayrağın düşman tarafından çiğnenmemesi için, bayrağın önüne atladınız. Bizlerde sizlerin yaptığı gibi emanetinizi koruyup, yüceltip göklerde dalgalandıracamız. Sizler merak etmeyin, sizler korkmayın. Biz sizin emeklerinizi asla boşa çıkartmayacağız aziz kahramanlar.

Sizler, vatanın topraklarında rahat rahat uyuyun. Biz sizlere gerekirse borcumuzu canımızla öderiz.

Hiç kimsenin vatanımıza ve bayrağımıza zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Bu vatanın birlik ve beraberlik içinde her daim yücelmesini sağlayacağız.

Rahat uyuyun Mustafa Kemal'in evlatları, rahat uyuyun yurdumuzun ve milletimizin aziz ve kahraman evlatları, rahat uyuyun...

Berrin GÜVEN
Güzeltepe İlköğretim Okulu
8. Sınıf Öğrencisi

EY ŞEHİT ŞEHİRİ, ÇANAKKALE'NİN KAHRAMANLARI!

Bugün televizyondaki bir haberle sarsıldım. Yüreğimde derin bir yara açıldı sanki. İnanmak dahi istemedim. Ne yazık ki belgelerle doğruluğu kanıtlanmış bir haberdi.

Vatanını, milletini, bayrağını korumak için hiç düşünmeden canlarını feda eden siz şehitlerimizin yakınlarına, savaşıardan yaralı durumda ayrılan gazilerimize verilen onur ve şeref madalyaları tezgâhlarda satılıyordu. İnternet sitelerinde açık arttırma ile üç kuruş verenin elinde kalıyordu.

“Çanakkale geçilmez!” dedirterek dünya tarihine ismini yazdıran siz sevgili şehitlerimiz!

Dünyanın gelmiş, geçmiş en büyük imparatorluklarından birinin, Osmanlı imparatorluğunun mirasçılarınız biz. Atalarımız Avrupa’dan Asya’ya uzanan büyük toprak parçalarına hükmetmiş. Din, dil, ırk ayırmaksızın insanların huzur içinde yaşamasını sağlamış.

Mozaik bir toplumda, insana sevgiyi, dinine saygıyı, gelenek ve göreneklerine sahip çıkmayı hoşgörü ile karşılamış bir kültürün evlatlarıyız. Aydın ve eğitilmiş sultanların ismini tarihe kazınmış, sanata ve sanatçıya gereken değeri vermiş, birçok ilklere imza atmış bir soydan geliyoruz.

Hal böyle olunca dostumuz olduğu gibi düşmanımızda oluyor tabii. Hele düşmanlar birlik olunca, hepsi pastadan payını almak için kolları sıvayınca, savaş kaçınılmaz oluyor.

Vatanımızı itilaf devletleri masa başında paylaşmışlardı. Her biri topraklarımıza bayrağı dikmek için sabırsızlanıyorlardı. İngilizler, denizlere hâkim olan dünyaya da hâkim olur düşüncesi ile Çanakkale boğazına gözünü dikmişti. Büyük donanmaları ve gelişmiş silahları vardı. Onlara göre boğazı ele geçirmek çok kolaydı. O güne kadar hiçbir yenilgisi olmayan İngiliz donanmasının teknolojisine güveni sonsuzdu.

Fakat itilaf devletlerinin hiç aklına gelmeyen bir şey vardı. Gözle görülmeyen, elle tutulmayan, yalnızca insanın yüreğinde hissedebileceği bir şey.

Sizlerin yüreğindeki iman, inanç, vatan sevgisi, bayrak sevgisi ve insan sevgisi. Bu duygularla yoğrulmuş sizler, elinizde taşlarla, sopalarla, silahlarla onları öyle bir bozguna uğrattınız ki neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Sahip olduğunuz zekâ onların teknolojik üstünlüğünü silmeye yetti.

Kendine ve sizlere güvenmiş o büyük komutan M. Kemal “Ben size taarruzu değil, ölmeyi emir ediyorum ” derken sadakatinizden ne kadar eminmiş. İşte bu inançla Çanakkale’nin geçilemeyeceğini bütün dünyaya söyletmişsiniz.

Aradan yıllar geçmesine rağmen biz, sizlerin kanıyla

sulanmış vatan topraklarında, bayrağımızın altında özgürce yaşayabiliyorsak sizlerin sayesinde. Coğrafi açıdan stratejik bir konumda isek ve bu ürkütüyorsa diğer ülkeleri sizlerin sayesinde. Kimse ama hiç kimse bir daha bu vatanın topraklarına göz dikmeye cesaret edemedi, edemeyecek de.

Sizlerin onurlu savaşlarınızdan almış olduğunuz madalyalara sahip çıkamamış gibi görünsek de, eminim sizin kanınızdan olan bu evlatların içinde sizlere gereken saygıyı gösterecek; Vatani, milleti ve bayrağı uğruna düşünmeden canını verecek binlerce Türk evladı var.

Ey kahraman Türk evlatları!

Bıraktığınız mirası bizler de canla başla koruyacağız. Namus sözü sizlere “Çanakkale geçilmez” geçemeyecek hiç kimse. İsimsiz binlerce şehitlerimiz!

Ruhlarınız şad olsun. Rahat yatın toprağınızda.

Atatürk'üm ve Silah arkadaşları!

Türk gençliği açtığımız yolda gösterdiğiniz hedefe durmadan yürüyor.

Hakkınızı helal edin bizlere.

Saygılarımla...

*Gizem BEYAZ
Çağdaş Eğitim Koleji
7. Sınıf Öğrencisi*

EY ŞEHİDİM!

Sen vatanseverliğin canından daha üstün olduğunu yaşayarak gösteren kahramansın. Alnımıza tutsaklık lekesini sürdürmedin. Topraklarımızı böldürmedin. Bayrağımızı gönderden indirmedin. Okunan ezanlarımızı dindirtmedin. Tarihimize şan verdin. Seni nasıl unuturum! Bugün alnımız ak, başımız dik,

kendi yurdumuzda onurla, şerefle yaşıyorsak senin sayende yaşıyoruz.

Elde edilen bu güzelliklerin bedelini sen ödedin. Bu öyle ağır bir bedel ki ödenecek gibi değil. Ananla, babanla, evladınla, malınla, mülkünle en kıymetlisi canınla ödemişsin.

Topraklarımızın her karışını kanınla sulamışsın. Bir ölüp bin dirilerek bu soylu Türk milletinin tarihe gömülemeyeceğini o alçaklara en güzel şekilde göstermişsin. Adam gibi adam olmanın en güzel örneğini göstermişsin.

İş başa düşünce, senden beklenen kutsal görevi en kusursuz şekilde yerine getirmişsin.

Silahım yok, topum yok, param yok dememişsin. Açım dememişsin, susuzum dememişsin. Yaralanmışsın, canım acıdı dememişsin. Ayağın çarıktan kurtulmamış. Çarpışma sırasında parmağını kaybetmişsin hala atışa devam etmişsin. Tüfeğin ateş almayınca “Al şunu, bu tüfeğin tetiği kopmuş, Allah aşkına bana yenisini verin” diyerek arkadaşından yardım istemişsin. Hey hat arkadaşın bir de bakmış ki tüfeğinin tetiği sağlam, sonra şöyle haykırmış:

-Hasan, senin tüfeğinin tetiği sağlam, kopan senin parmağın mıdır, dediğinde farkına varmışsın.

-Şehidim bu nasıl yüce bir ruh? Benim aklım almıyor

Topraklarını işgal eden; sanki bir sırtlan gibi senin yurdunu parçalayıp, bağımsızlığını yok etmeye, seni de köle yapmaya gelenlerle en amansız biçimde savaşmışsın. Bir aralık ateş kesildiğinde yaralı düşman askerini sırtlayıp çadırına getirip su vererek, yaralarını sararak belki bu kör dünyanın görmek istemediği, bu gidişlede bir daha göremeyeceği en eşsiz insanlık örneğini göstermişsin.

Yaşadıklarınızı kitaplardan okuyorum, filmlerde seyrediyorum, anlatılanlardan dinliyorum, gözyaşlarına boğuluyorum. İçimden “Biz size ne yaptık da bizi yok etmeye çalışıyorsunuz? diye bütün dünyaya haykırmak istiyorum. Sizin o gün yaşadığımız zorluklar bugün de Irak'ta, Filistin'de yaşanmaktadır. İnsanlar

kan dökmekten bir türlü usanmadı. Hala topraklar işgal ediliyor. Evler yıkılıyor, insanlar öldürülüyor, kimileri sakat kalıyor... O ülkelerdeki çocuklar okullarına gidemiyorlar. Hastaneler yaralıları almıyor. O kan dökücüler bir de bu yaptıklarını insanlık adına yaptıklarını söylüyorlar. Doğru mu şehidim?

Ben onların söylediklerine inanmıyorum. İnsanlık adına yapılanlar insanı yok etmeye değil, yaşatmaya çalışmaz mı?

Dünyada gördüğün savaş manzaraları rüyalarımın giriyor. Çok huzursuz oluyorum, iyi ki o ülkelerde değilim diye şükrediyorum. Dünyadaki savaşların, kötülüklerin yok olması için hep dua ediyorum şehidim.

İnsanlar isterse dünyayı cennete de çevirebilirler; bence bu daha kolay olur.

Ey şehidim!

Bizler bugün onurla, gururla, özgürce yaşıyorsak bunu size borçluyuz. Emanetinize asla ihanet etmeyeceğiz.

Burada mektubuma son verirken sizleri en kalbi duygularımla selamlar, saygılarımı sunarım.

*Tuğçe KAHVECİOĞLU
Buca İlköğretim Okulu
7. Sınıf Öğrencisi*

ŞEHİDE MEKTUP

Cepheden Cumhuriyet'i Taşıyanlara;

Tarihi, kahramanlıklarla dolu bir ulusun parçası olmanın onurunu taşıyan bir Türk kıziyım. Bugünlere gelmemizi sizlere borçlu olmanın minnetini ve nesil olarak borcumuzu ödeyip ödeyememenin kuşkusu içerisinde karşınızdayım. Tarifi imkânsız yüceliğiniz, bizlere bıraktığınız eşsiz hazineniz, damarlarındaki kana kadar işleyen asil ruhunuza karşı duygularımı birkaç sayfada ifade etmek çok zor. Kolay mı koskoca bir tarihi yazan

isimli isimsiz binlerce Mehmetçiğin anılarına duyulan sevgiyi, saygıyı, coşkuyu, hüznü ve sevinci bir arada yansıtabilmek...

Benim için Mehmetçik bir isim değil, ulusunun sevgisini, düşmanın saygısını yansıtan bir sembol, bir idealler bütünüdür ki, bu ideal asla baş eğmemiş, sarsılsa da yıkılmamış, her defasında dimdik ayakta kalmış bir ulusun idealidir. Bu ulus ki, dünyada hiç bir millete nasip olmamış soylu bir geçmişe sahip ve bu geçmişi canı pahasına bizlere emanet etmiş binlerce nefese sahip bir ulustur.

Ey şanlı şehidim! Sizler ki doğuda, batıda, açlık, susuzluk, yokluk, sıcak, soğuk demeden göğsünüzü şanlı bayrağımızın dimdik ayakta kalması için siper ettiniz. Biliyorum ki, o bayrak bu gün başımızda, özgürlüğümüzün en güzel temsilcisi olarak, en asil haliyle dalgalanıyorsa sizin sayenizedir. Rengini kanınızdan, kumaşını teninizden, asaletini vatan uğruna gurur ve onur ile feda ettiğiniz canınızdan almıştır. Biliyorum ki son nefesinizde bayrağımızı sağ kalana teslim etmeden hiç biriniz o kutsal mertebeye ulaşmadınız. Söylediğiniz tek bir söz bile sayfalarca yazılacak duygulardan daha fazla şey ifade etmektedir. Bayrağıma “ölürsem ruhum tutar, düştüğün yerde dimdik seni!” diyecek kadar asil ruha sahip evlatlar kaç millete nasip olmuştur ki?

Çanakkale’de, Dumlupınar’da, Ankara’da, Sivas’tan Erzurum’a kadar vatanının her karış toprağı için canını seve seve veren aziz şehitlerimiz, dedelerimiz, babalarımız, atalarımız kanıyla, canıyla kurtararak bizlere emanet ettiğiniz vatanımızda, vatan bütünlüğünü korumak sizlerden emanet aldığımız özgürlüğümüzü savunmak adına genç nesil yeni şehitler vermekte. Türk milletinin bağımsız yaşama tutkusunu kanımızın her zerresinde, kalbimizin her atışında, aldığımız her solukta tepeden tırnağa tüm benliğimizle hissediyoruz.

Başında bir mezar taşı bile olmayan nice adsız kahramanlarımız... Üzülmeyin! Ölümsüzlük sizlerin ulaştığı mevki değil midir? Bizlere emanet bir canın, emanet edene bundan güzel dönüşü var mıdır?

Bugüne bakıp incinmeyin, hala içinde vatan sevgisini, toprak kutsallığını, bayrak aşkını taşıyan binlerce bekçi bıraktınız

arkanızda. Sizleri gözlerimle göremesem de, yüreğimle hissetmekteyim. İsimlerinizi bir bir bilmesem de herbirinizi sonsuz sevgiyle yad etmekteyim.

Sen ki tarihe sığmayan, sen ki eşi emsali olmayan, sen ki bu cennet vatanın her karış toprağında, taşında kanının varlığını bildiğim yüce şehit. Bilmiyorum düştüğün hangi vatan parçası. Çanakkale mi, Sakarya mı, doğuda mı, batıda mı? Bildiğim tek bir gerçek varsa o da bu gün sana bu mektubu yazabilecek özgürlüğü bile senden aldığım...

Ölümsüz zaferleri kanlarıyla tarihe yazmış dündeki ve bu gündeki tüm şehitlerimiz: Kutsal emanetinizi korumak, vatanımıza ve bayrağımıza sahip çıkmak, anılarınızı tüm canlılığıyla yaşatmak, gelecek nesillere emanetinizi aktarmak birinci görevimizdir. Çünkü biz asil ve onurlu bir ulusun bireyleri, fedakâr bir neslin torunlarıyız. Ve biz çok iyi bilmekteyiz ki; “Muhtaç olduğumuz kudret damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur!”

*Özgün GÜVEN
Necatibey İ.Ö.O
8. Sınıf Öğrencisi*

ORTAÖĞRETİM (2006)

BU MEKTUP, GÖZYAŞIYLA YAZILMIŞTIR...

2006 İzmir Birincisi

Kalbimin Üveykine...

Bir damla kan düştü bağrıma... Bir damla yaş, bir damla aşk... Sardım, sarmaladım koynuma; o taze sıcaklığı gecenin ayazında. Kanıyordu göğsündeki yara... Ansızın bir nota belirdi dudaklarında. Bir türkü tutturdun, çevirdin bakışlarını yıldızlara, Ay'a... Sonra emanet ettin, son türkünü hafifçe esen rüzgara. Hüznün bestesi miydi bu, yoksa bambaşka bir sevincin mi? Ayrılığa mı yakılmıştı türkün, vuslata mı? Çınlıyordu hasretin deli eden sesi semalarda. Son selamını gönderdi rüzgar sevdiğine...

Gökyüzü ağlıyordu; sen, düşerken, vurulurken... Kurumuş dudaklarına kavuşmak istiyordu damlalar, yeryüzüne inerken. Güneş, seni bir kez daha görmek için çırpınıyor; Ay, buna izin vermiyordu. İnleyen göğsün, son soluklarınla yoruluyordu. Ver elini "uçmak bahçelerine", diyordu inceden bir ses. Özlenmiştin. Özleyenler seni bekliyordu.

Şimdi uğruna savaştığın toprak seni aldı, diyorlar. Ağıtlarla değil kahramanlık türküleriyle anıyorlar. Sensizlik ummanına dökülüyor yaşlar. Seni öldü sanıyorlar ey yiğit! Kollarımda uyuduğunu bilmiyorlar.

Bir bebeğinkine, bir meleğinkine benzer beyaz bir masumiyetle kavuştun bana. En güzel kokumla karşıladım seni, akasyaların ve yağmurun altında. Sonsuz uykuya dalarken örtü diye üzerine çektin beni.

Hani sevdiğine kavuşmaya şeb-i arus denir ya bu coğrafyada... Hani ölüm asude bahar ülkesine açılır ya şiir tadında... Hani, doğarken ölüme nişanlıydık ya bu topraklar için... Hani sevdiğinden önce vatana vurgun olur ya tertemiz kalplerimiz... Bir üveyk misali ruhun kanatlanırken güzel ülkenin baş şehrine, ben geride bıraktığımı sararım sımsıkı. Ben anayım, ben vatanım, ben anavatanım. Basarım sevdiğimi göğsüme. Analar sarar evlatlarını ancak böyle. Benimki de o kabilden...

Güzel insanlar iyi atlara binip giderlermiş... Ama sen giderken ipek bir mendile sarıp bıraktın kalbini, bağrımın tam ortasına. Senin, vatan için atan kalbin durmadı, hâlâ atıyor ilk günkü gibi. Bu yüzdendir ki vatanın ayakta ilelebed kalacak dimdik. Söyle şimdi! Gönüller mi senin esirin, sen mi gönüllerde zincirlisin. Diyorum ki ve biliyorum ki, sen dillerde destan, sen bu milletin kalbindesin.

**BU MEKTUP, GÖZYAŞIYLA KAPATILMIŞ,
ÜSTÜNE “ŞEHİT” MÜHRÜ BASILMIŞTIR...**

*Sevde Ayça ÇAKIRER
Özel Yamanlar Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

18 MART GELİNCİKLERİ

2006 İzmir İkincisi

Yıllardır, sana dar gelmeyecek makberi kazamadım... Ama siz hayallerinizle, ideallerinizle kucak kucağa yatarken, içim rahat!.. Siperlerde Allah'a kavuştunuz... Allah katında en önde, layık olduğunuz yerdesiniz... Vatan için ölenler, manevi değerlerin en yücesine sahiptir...

Bir insan ve bir millet için onurlu, şerefli ve namuslu bir yaşam, en büyük güç ve saygınlıktır. Onlar sana verilmez; onları kimseden alamazsın. Siz, bu değerler için şahlandınız... Baş kaldırışınız muhteşemdi! Bütün hesaplarını alt üst ettiniz saldırganların. Akıl mantık durdu. Akıttıkları kanda boğuldular. Şanlı mücadeleniz bir destan oldu kalplerimizde... Millet sizi takdir etmez mi!.. Sizi yetiştiren yetenekli, atak, cesur subayların, Mustafa Kemal'in eli öpülmez mi?

Ölüler konuşamaz; yaşayanlar, geçmişi hissetmek ve onlar adına düşünüp, bir şeyler söylemek zorunda... Keşke kalemim yetse de yoktan yonga koparan destanınızı, şiirinizi, marşınızı yazabilsem... Bir ikinci Mehmet Akif de ben olabilsem... Şu an yapmaya çalıştığım tek şey hatıranızı yaşatmaya çalışmak ve maneviyatı yüksek ruhlarınıza fatiha göndermek.

Bu memleketin gerçek sahipleri sizsiniz. Sizin zaferinizdir, bugün bu topraklarda bizi yaşatan. Vatan ve millet uğruna, kendinize düşenleri, fazlasıyla, insanüstü bir gayretle yaptınız... Adsız şehitler ordusu! Sizlere layık olabilmek o kadar zor ki!.. Borcumu ödemem, mümkün değil... Sizin bu vatan için yaptıklarınız yanında, benim yapabildiklerim çok az. Ama uğruna öldüğünüz bu "Kutsal değerler" için, ben de her zaman, en iyiyi, en doğruyu ve de en hayırlısını yapacağıma ant içiyorum.

Kiminiz çiftçi, kiminiz avukat, öğretmen ya da doktor... Aranızda 17 yaşında öğrenciler bile vardı. 21 yaşında İstanbul'u fetheden bir sultanın yanına, Çanakkale'yi savunan, 17 yaşında bir genci koyunuz. İşte size, Altaylarda doğan Türk tarihinin özeti... Bu, temellerini inanç gücünden alan asil ruhlu, büyük bir milletin serüvenidir... Mehmetlerin, Mehmetçiklerin

tarihidir... Siz, Çanakkale’de, kim olduğumuzu unutanlara öyle bir ders verdiniz ki... Hesabını bozdunuz, niyeti bozukların... İbret olsun... Dünya bizi böyle bilsin!.. Bundan böyle benim de ahdım var; Çanakkale geçilmez, İstanbul’a varılmaz.

Bu memlekete sahip olmaya çalışan istilacılar, adeta denizden köptürdü binlerce... Zırhlıydılar, güya medeniyet getiriyorlarmış... Böylece tam 300 bininizi, gök ekini biçer gibi biçtiler. Siperler alt üst oldu, kayalar parçalandı, ağaçlar söküldü; ama siz direndiniz. Tek, bu millet namusuyla, şerefiyle yaşasın, bayrak dalgalansın diye... Alnınızda al gelincik açarak, yaprak yaprak toprağa döküldünüz. Ben, her bahar, 18 Martta, Gelibolu Toprağında fışkırcasına, neden al gelincik açar, bilirim... Aslında onlar sizsiniz... O yüzlerce gelincik vatan yiğidi... Her biri birer şehit...

M2’ye 6 bin merminin yağmur gibi yağdığı toprağa bedenlerinizi siper ettiniz... Makinalıya karşı et, topa karşı kemik saldırısı yaptınız; demir namluya karşı kanla savaştınız. Kocaman hayatlar, nazlı canlar küçücük bir mermiyle yitip gitti... Ana koynuna girer gibi girdiniz, dost ve sıcak toprağa... Yaşamdaki tek ve en değerli armağanı feda edebilmek, herkese değil, ancak ve ancak sizinki gibi yüksek ve asil bir ruha nasip olur... Şehitlik herkesin erişmek istediği; çok yüce, şerefli ve kutsal bir mertebedir. Nesillere bırakılan onurlu bir bedeldir...

Acılarınızı yaşıyorum şu an, yorucu, üzücü, türlü özverilerle örülü yaşamınızda, sizinle birlikte ne ocaklar söndü gitti. Ne “Ah!...” lar çekildi... Ne gözyaşları aktı... Kim bilir kimler yetim kaldı, kim bilir hangi anaların yüreği dağlandı!... Çanakkale’yi “geçilmez bir kale” yapanların acısına katlanmak ve dimdik durabilmek de ayrı bir yürek ister.

Anafartaları, Kabatepe’yi, Gelibolu’yu düşünüyorum şimdi... Deniz gibi dalgalanan çimenler, arasından fışkırان kırmızı gelincikler... Kanayan renkleriyle her baharda açarlar. Toprak bile çok vefakâr, unutmuyor kendi için ölenleri...

Deniz durmaz dövünür, unutamaz hatıranızı, rüzgar da her daim marşınızı söyler... Duyuyorsunuz değil mi? Sizin için öten tatlı sesli Gelibolu bülbüllerini, ne kadar içli, ne kadar yanık...

Şimdi şafakta ufka yansiyorsunuz dalga dalga... Anladım artık, güneş neden doğarken de batarken de hep kızıl... Meğer kan rengi vurmuş ufka Kanlısırt'ın, Seddülbahir'in, Anafartalar'ın... İşte bunun için ben, al renkli bayrağında, kızaran şafaklarda, açan bir gelincikte hep sizleri görürüm... İmrenirim de şehit olasım gelir...

Adsız yiğitlerim benim, artık rahat uyuyun, uğrunda toprak olduğunuz o toprağın bağrında... Dökülen kanlar, hepinizi ısıtacak kadar çok ve sıcak... Ülkenin dört bir yanından gelip, artık Çanakkaleli olan yiğitlerim! Gelincikler yine açmaya başladı. Rüzgar zafer marşınızı söylüyor... 18 Martın bir kızıl şafak vaktinde, dünyanın en güzel sesli, Gelibolu bülbüllerine yine hazin bir mevlit okutacağım sizin için... Şad olmuş ruhlarınız, tekrar şad olsun diye...

*Funda KOCAARSLAN
Konak Anadolu Kız Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

ESSELAM-Ü ALEYKÜM

2006 İzmir Üçüncüsü

Binlerce mehdin övgünün aciz kaldığı, Allah ve O'nun Habibi'nin methettiği, her şeyi ile gıpta ettiğimiz aziz şehidim Mehmed!

Yüce Allah'ın selamı, rahmeti ve mağfireti üzerine olsun diyerek başlıyorum satırlarıma.

Dinime ve örfüme göre, kitabıma ve görgüme göre; saygı ve hürmette kusur edenin bile ayıplanacağı bir makamdasın sen!

Saygı değer Mehmed'im!

Hürriyet, olmazsa olmazların içindedir bizim için. Namaz hür olana, hac hür olana, zekât hür olana farzdır. Senin diktiğin bayrak dalgalanmazsa, eğilemem, Hakka rükûa, edemem O'na secde.

Tekbirimde sen varsın Mehmed'im, Rükûmda sen, secdemde sen. Verdiğim zekâtlar sendendir. Ve Kelime-i Şehadet yine senden. Kâbe-i Muazzama da sa'y yapabiliyorsam, bu senin eserindir aziz şehidim.

Bayrak bezi, Kur'an kâğıdı gibi kutsaldır Mehmed'im. Biz biliriz ki, bayrak olmazsa Kur'an olmaz. Okunmaz Fatihalar, İhlâslar, Yasinler. Velhasıl Mehmed'im, görüyorsun yeryüzünü dolduran Ezan-ı Muhammedi de bile sen varsın. Hem ismin anılıyor ezanda, hem cismin.

Muhammed, Muhammettir bizde. Methodilmiştir ikisi de. Hem Haktan, hem halktan.

Seni, anam diye anırım bazen. Babam, bacım ve her şeyim. Toprağım senindir. Çünkü namusum senin akan kanında, verdiğin canında.

Sen canını, seve seve verirken, ben bir dakikamı verip seni anmıyorum. Sen kanını akıtırken, ben gözyaşımı olsun akıtamıyorum. Sen Şehit oğlu Şehit iken, ben şehit torunu, şehit nesli bile olamıyorum.

Affet beni, affet bizi Can Mehmed'im. Kınalı Âlim, Yahya Çavuşum. Hepsinden ötesi Saygıdeğer Gazi Mustafa Kemal Paşam.

“Âlimlerden (evliyadan) sonra cennete ilk girecekler” müjdesi verilirken sana, senin haklarını, kul hakkını ödeyemediğim için görmek nasib olacak mı acep bana?

“Sizingözlerinize, cehennemnarı haram” iken, ben kurtulabilecek miyim o nardan?

Sen, Koçyiğit Mehmed'im!

Sorma bana! Dökülen kanların hesabını sorma bana. Verdiğin canların, yüzünü bile göremeden göçtüğün yavrunun hesabını sorma! Gözü yaşlı anaların, boynu bükülen gelinlerin, yetim büyüyen bebeklerin hesabı ağırdır. Sorma! Veremem!..

Kutsal emanetlerinizi çiğniyoruz biz şehidim. Ne Bayrağa kaldı saygımız, ne de Kur'an'a. Ne İstiklâl Marşına var saygımız, ne de ezana!

Senin kanınla yazdığım, canla tarihe kazıdığım İstiklâl Marşını biz, okumayı bırak, saygı duymaktan aciziz.

Sen tüfeğinin kabzesine dokunarak teyemmüm alırken, abdestigüslü hatırlamıyoruz bile biz.

Sen, dağlarda top, hava sesleriyle fedakârlığa hazırlanırken, biz davul-zurna çalarak anıyoruz seni. Çünkü seni anmak artık sadece dillerde. Gönüllerde yok. Bir dua yok, bir Yasin, bir Kur'an yok. Ayıplanır oldu ruhuna Fatıha okumak.

Cennetle Müjdelenen Aziz Şehid'im!

Tarihte, hiçbir savaşta ve barışta yalnız bırakmadın bizi. Fakat biz seni hatırlamıyoruz bile.

Sakin ola ki geleyim deme bize. Görme torunlarını. Bayrağımıza, İstiklal Marşımıza yapılan saldırıyı görme ne olur? Hele İlah-i Kelimetullah yoluna can verdiğini, Allah yolunda savaştığını anlatamadığımız neslini görme. Hem size “ŞEHİD” diyorlar. Hem de “onların din ile alakası yoktu!” diyorlar. Lütfen bunu görme. “Benim askerim, üç dakika sonra öleceğini bildiği halde, asla korku bilmedi. Kimi Kur'an, kimi Kelime-i Şehadet getirerek saldırdı düşmana. Çünkü benim Mehmed'im ölürsem şehit, kalırsam gaziyim fikri vardı.

Ey Şehid oğlu Şehid, Aziz Mehmetçik!

Ama yine de ümitliyiz biz. M. K. Atatürk'ün kurduğu bu ilke ve inkılâpların ışığında yürüyenler de var. Ümitliyiz!

Sen rahat uyu yerinde. Peygamberin ağuşundasın sen. Rahat uyu. Biz Atalarımıza, Atatürkümüze layık olduğumuz müddetce bu vatan batmayacaktır. Bunu böyle bilip, böyle yaşayan bizler varız çalışma bizden, şefaata sizden.

Sözlerime son verirken, tekrar selam olsun yiğitlere, selam olsun şehitlere, selam olsun Koca Seyitlere, selam olsun, selam olsun sana Aziz Şehidim.

*Davut ARSLAN
İzmir İmam-Hatip Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

SEN!

Sen, ey yiğit!
Toprağı toprak yapan biricik oğul!

Haber alamadım senden ne zamandır.
Gözlerimdeki yaşlar sen gideli kurumadı bir türlü. Hasretinden ağlamak ile yiğitliğinden övünmek arasında gittim geldim sensiz gecelerde.

Sensiz geceler; simsiyah, soğuk.

Uykusuz! Yatağın bomboş, karşımda öylece duruyor. Gece boyu kıvranıyorum içimdeki özlem ateşiyle. Bir ara gecenin, içindekilerini yutan bir boşluk olduğunu dahi kabulleniyorum. Gece; sensiz, sessiz, özlem kokan, upuzun bir gece

Bitiyor birden gece ve güneş tüm kırmızılığını gökyüzüne sererken

Bir an olsun gözlerim güneşe doğru dalıp gidiyor öylece. Seni düşünüyorum güneşe bakarken, seni düşünüyorum her sabah, öğle, akşam. Seni düşünüyorum her soluk alışımında. Acaba oğlumun matarasında suyu var mı diye endişeleniyorum ki. Şimdi üşüyor musun, neredesin, kiminlesin, zorda mısın, terli misin, bir yerin ağrıyor mu diye merak etmeden duramıyorum oğul. Ana yüreği işte, elimde değil.

Sen giderken ön bahçeye diktiğimiz ağaç boyumu geçti oğul. Onu sularken, toprağını kararken hep senin dönüş gününü hayal ettim. Elindeki kırmızı bavulunla bir gün çıkıp gelecektin haber vermeden anacığın. Ben senin ağacına su verirken bir de bakacaktım ki biri gözlerimi kapamış arkamdan usulca yaklaşmış. Kokundan tanıyacaktım seni oğul; o mis gibi toprak kokan, yeşil kokan asker kokundan

Sonra avluya geçecektik beraber, sarmaş dolaş. Ben sana semaverini yakarken sen komutanlarından bahsedecektin bana, uzun boylu Mustafa Komutan'dan söz edecektin saatlerce. Ben seni seyrederken usul usul, sen beni ne kadar özlediğini anlatacaktın bana. Sonra birbirimize sarılıp hep öyle kalacaktık akşam ezanına kadar.

“Anam!” diye haykıracaktın apansızın. Sesin evimizin her köşesinde yankılanacaktı oğul.

Solan camgüzeli boynunu doğrultacaktı sen girince evimize,

komşu kızı Gülsüm son oyasını da işleyip sandığını kapattıktan sonra yüzük bakmaya çıkacaktınız beraber!

Hâlbuki ne camgüzeli boynunu doğrulttu, ne de Gülsüm artık oya işliyor. Semaver ise ortalık yerde öylece duruyor. Ağaç her zamankinden daha solgun yapraklar taşıyor dallarında. Odan sessiz, yatağın boş. Sen yoksun ki! Kalkmaya üşeniyorum ayağa, bomboş evimizin odalarını gezmeye. Artık sabah vakti avluya konuşlanıp şakıyan o güzelim kuşlar da uğramıyor buralara. Sen gideli bulutlar daha bir kara sanki. Sen gideli anacığın daha bitkinleşti. Sen gideli gözlerim gülümsemeyi unuttu.

Sen gideli.

İmamın gür sesi ortalığı inletiyor.

Akşam ezanı okunuyor oğlum, neredesin? Ezanlar; milletimin sesi, bağımsızlığımızın bir yansıması göklere. Senin sesin oğul, senin sesin ezanlar! Ne sanıyordun başka? Sen olmayaydın nasıl okunurdu bu ezanlar hiçbir millete hesap verilmeksizin? Nasıl kılardı oğul bu cemaat cuma namazlarını gönlünce? Sen, yiğidim; sen ne büyüksün ki kan vermişsin toprağa hayat bulsun diye, kan!...

Yiğidim, biricik oğlum! Yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşları seni üzmesin. Sen anacığının haline bakıp da sakın üzme o güzel kalbini, e mi? Sen de beni özlemiş olacaksın biliyorum, ama bu toprağın can bulmasını istiyorsak -ki şüphesiz- bu hasrete dayanmak zorundayız evlat. Gülsüm uykusuz geceler geçirip sen ayazın altında kalınca toprak canlanacak demek, toprak!

Tez zamanda gelmeye bak oğul! Ben sensiz gecelerde uykusuz gözlerle ortalıkta beklerken sen güneşin kırmızılığı her yeri sarmadan gel! Elinde kırmızı bavulun, habersizce gel! Akşam ezanı okunmadan gel!

Camgüzeli tamamen kurumadan gel! Gülsüm oya işlemeyi unutmadan gel!

Anacığın hasretinden ölmeden gel oğul!

*Betül TERKAN
Kemalpaşa Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

SANA YAZIYORUM MEHMETÇİK!

Sana yazıyorum MEHMETÇİK! Korkusuz yüreğimle yazıyorum ama yok yazmaya cesaretim. Çanakkale’de bir örtüsünüz siz. Yetimlerin gözyaşları karışmış denize, şehitlerin kanları kaplamış karaları. Bu güzel memleket aldı sizi, her toprağında her karışında var kanlarımız, ruhunuz dolaşiyor semalarda. Sizi ziyarete geliyor vatandaşlarımız her vakit. Öyle içten ağlıyorlar ki parça parça oluyor yüreğimiz. Siz bizim için canlarımızı mı verdiniz, size canlar feda olsun. Dualarımız yükseliyor günün belirli saatlerinde anımsıyoruz yaptığımız fedakârlıkları mahzun kalplerimizle. Selam olsun size...

Kıyasıyla savaşıyordunuz bitkin halde bile. Hayat sizi yaşamak veya ölmek gibi iki yol ayrımına getirdiğinde bile düşünmek için fazla vaktiniz yoktu. Ufacık bir ihmalkârlık kocaman bir milletin yok olmasına sebep teşkil edebilirdi, göz kırpmadan verilen canların günden güne artması kaçınılmaz olabilirdi. Yüce Allah’ın verdiği nimetlerden sonuna kadar yararlanıyor, hem dostumuz hem de düşmanımız ola akli inanılmayacak kadar iyi kullanıyor, en kötü ihtimali bile iyiye çevirebiliyordunuz. Ve imanınız... Düşman askerini tir tir titreten bütün vücutlarında dayak yemiş gibi bir his uyandıran imanınız. Biz biliyoruz ki; sizlere yardım etmeleri için melekler tayin edilmiş, düşman ile aranıza görünmez setler çekilmiştir. Metre karesine altı bin merminin düştüğü yerden sağ çıkan bedenler kimin eseridir bilmez miyiz? Bir gece yer küreyi kırmızıya boyayan kanlarınıza ayın şavkının vurmasıyla almadı mı bayrağımız şekli?

Çanakkale Şehitleri... Tarihe altın harflerle kazındı sizin isminiz. Artık her ne zaman şehit diyen birini duysak, şehit sözünün manasını bilmemize rağmen sizler gelirsiniz ilk olarak aklımıza. Biliriz ki; sizler kudretinizin üzerinde bir çaba sarf etmiş, savaşmak için attığınız her adımda, düşündüğünüz her dakikada bağımsızlık var olmuştur yanınızda. Bugün topraklarımızda endişe içinde yaşamıyorsak, çocuklarımıza tarihimizden gururla bahsedebiliyorsak sizin sayenizde değil midir?

Sakin yerme bizi Mehmetçik! Siz sizden sonra geleceklere tertemiz bir vatan bırakmak için bütün arzularınızdan vazgeçmenize rağmen şimdi askere gitmeye bile razı olmayan gençlerimiz var. Ama emin olun ki; bizim gençlerimiz sizin

kanınızı taşıyan, her işe Allah lafzıyla başlayan, düşmanı yere çarpan imanınız ve kudretinize sahip olan asil Türk gençleridir! Unutur muyuz çocuk yaşta bile savaşmak için can atan, vatan için can veren mücahitleri. . !

Sakın yerme bizi Mehmetçik! Sizin öldüğünüz yerde doğduk biz. Her karışı kana boyanan toprağa dolu gözlerle bakar olduk. Kiminiz kabrinde dua okuyarak güçlendik, kiminizin bastığımız her hangi bir yerde olduğunu düşünerek can bulduk.

Sana yazıyorum Mehmetçik! Sizi unutacağımızı mı sandınız? Sizi tanımayan hatırlamayan geleceğini inşa edebilir mi? Bizden evi olmayan birine ev bağışlansa, bağışlayan kişiye her fırsatta dua ederiz. Siz ise bir kişiye değil koskoca bir millete vatanınızı verdiniz. Bundan öte dua edilecek bir durum olabilir mi? Başkalarının himayesinde her gün yaş yerine kan akıtmıyoruz, geçmişimizle iftihar ediyor, sizlerin yaptığı fedakârlıkları her zaman dile getiriyoruz.

Sana yazıyorum Mehmetçik! Siz Ocean, Bouvet değilsiniz. Katiyen yerin dibine batmaz, bilakis arşı alaya yükselirsiniz. Merak etmeyin her zaman dilimizde destan, kalbimizde güneşsiniz. Düşman askerini taşıyacak kadar asil olanlar, kaburgaları kırılıncaya kadar savaşmaktan vazgeçmeyenler, bütün organlarını Allah yolunda feda edip ardında gözü yaşlı yetimler, dullar bırakanlar unutulur mu hiç? Sizin her zaman yanımızda olduğunuzu düşünerek yaşıyoruz. Biliyoruz ki;

ÖLMEZ ŞEHİTLER ÖLMEZ, KALPTE İMAN SÖNMEDİKÇE...
SÖNMEZ İMANIMIZ SÖNMEZ, MÜCAHİTLER ÖLMEDİKÇE...
SELAM OLSUN SİZLERE!!!

*Nuran CESUR
Bergama Anadolu İmam Hatip Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

BAYRAĞIMDA YANSIYAN AZİZ ŞEHİDİM

Gözlerimi kaldırdım semaya. Gök kubbe tüm ihtişamıyla

önümde. Gecenin siyahına saçılmış yıldızlar takıldı düşlerime Yıldızların kıskanacağı parlaklıktaki şehitlerimiz belirdi zihnimde. Şehitlik mertebesine ulaşmış sizler. Şehâdet şerbeti sizlere nurdan bir elbise oldu. Bu lezzet sizler için bir yok oluş değil sonsuzluğun anahtarı oldu. Sizler ölümü istediniz. Çanakkale’de biz torunlarımız, ülkeniz için hiç düşünmeden ölüme gittiniz. İnsan kolay kolay candan geçmez. İnsan ancak sevdiği uğruna candan geçer. Sizler ülkenize olan sevginiz için candan geçtiniz. Kiminiz 14, kiminiz 50 yaşında bambaşka kimlikler. Hepinizin tek hedefi, tek isteği var; o da maşuğunuz için şehadet şerbetini tatmak. Sizler Simurg’u doğru yerde aradınız. Aradığınızı buldunuz. Kiminiz uzuvlarını birer birer yitirdi. Ama yitirdiklerinize değil var olan yanınızı gördünüz. Sonuna kadar dillerinizden dua ellerinizden silah eksik olmadı. Hepsi bu ülke için... Hepsi... Sizler için bir maddi çıkarı olmadı Çanakkale’nin. Aksine maddeyi kaybettiniz. Ama hep bildiniz ki maddeyi kaybeden manayı bulur. Sizlerin istediği de buydu. Madde de yok olup manada dirilmek. Düşünüyorum da uğruna bunca fedakârlıkta bulunduğunuz bizleri görseniz yüzünüz güler miydi? Yoksa kemikleriniz mi sızlardı iliklerinize değin. Üzülür müydünüz bizlerin haline? Sizler kadar yürekli gençler görebilecek mi bu ülke? Sizler gibi ülkesinin menfaatini kendi menfaatinden üstün tutan gençler gelebilecek mi dünyaya?

Büyüklerimiz, sizler yarının büyüklerisiniz dediklerinde hiç düşündüler mi onlara da aynı sözlerin yıllar önce söylenmiş olduğunu. Hiç düşündüler mi, bu gençler Çanakkale’den bir haber dediklerinde bizlere kaç defa Çanakkale’yi anlattıklarını. Büyüklerimizden duyuyorum daha birkaç yıl öncesine kadar uğruna canlarınızı verdiğiniz o insanlar neredeyse sizleri unutmuştu. İnsanlar Çanakkale’yi arşın arşın gezerdi de gözünden tek damla yaş dahi akıtmazdı. Toprağı avuçlarına alıp kokladığında o keskin kan kokusunu hissedemezdi. Artık öyle değil. Gençler artık Çanakkale’yi gezerken sizlerin seslerini duymakta. Ellerini toprağa daldırdığında ecdadının kanın kokusunu hissetmekte. Şehadet kanını tattığı halde elinde sımsıkı silahını tutmaya devam eden ve ona savaşın bittiği söylendikten sonra ellerini açan sizlerin hikâyelerini duyduğunda kanlı yaşlarını kalbine akıtmakta. Düşünmekte ecdadını... Savaş esnasında ne olduğu belirsiz seslerin içinde ülkesi için “Allah... Allah...” diye haykıran sizlerin seslerini duymakta Çanakkaleli. O denli samimiydiniz ki bir kez yüz

gördü düşman, yüzken de bin. En sonunda pes ettiler anladılar dediler ki biz onlarla değil onların inançlarıyla savaşıyoruz. Savaş bitip de mağlup durumda olduklarında bir bir yırttı hepsi İstanbul'da tatil yapmak için aldıkları biletleri. Akıl erdiremediler savaşta olanlara, yaşananlara. Anlayamadılar neden görünenden fazla insanla savaştıklarını. Ama şunda çok haklıydılar. Onlar Türklerin bedenleriyle değil, inançlarıyla savaştılar. Kıyamete değin Çanakkale geçilemez. Kıyamete değin o topraklar sahipsiz kalmaz. Kıyamete değin o topraklar bizimdir, rahat uyu şehidim. Rahat uyu yıldızların kıskandığı nurum. Hiçbir torunun bu ülkenin inanç gücünü yakaladığı Simurg'u bozmalarına izin vermeyecek. Sen rahat uyu...

Şeyma BAYDAŞ
Özel Yamanlar Malhun Hatun Fen Lisesi

GENÇ TIBBİYELİLER

Bu gün bir demet kırmızı gül bırakacağım İzmir'in sularına. Umarım rüzgar kuzeye götürür onları ve ulaşırlar Çanakkale Boğazı'na. Sonuç ne olursa olsun ben içimdeki şükran ve saygıyla bezediğim bu çiçekleri sizin için koyuveriyorum Ege'nin koynuna... Siz her şeyi görürsünüz, bilirim.

Nasıl bir koşuydu sizinkisi. Dalmak kurşunların arasına, ölüme hasretmiş gibi koşmak hiç tereddütsüz, bir adım daha yaklaşabilmek için özgürlüğe.

Gözü yaşlı anaların evlatları, doğmamış bebeklerin babalarıydınız. Siz cepheye gözü kapalı koşanlar. Hepinizin cebinde bir kağıt parçasına yazılmış son sözleriniz vardı; çünkü ölüm el sallıyordu on adım ötede. Ama dönmek yoktu bu mücadeleden, zaten dönmeyi düşüneniniz de yoktu ya.

Toprak, deniz, gökyüzü al al olmuş Çanakkale'de. Hepinizin gözünde umut, şehidin yüzünde huzur var ve yıllarca bastırılmış bu ulus tek yürek olup ulaşmışsınız o büyük güne ve yazdırmışsınız tarihe "Çanakkale Geçilmez!" diye.

Siz yalnızca Çanakkale'nin tarihini değil Türk tarihini baştan yaratanlar;

Bir karışımı bile vermemek için toprağın, yarım bıraktınız yaşamlarınızı. Bir ulus baştan var oldu. Kimse vuramazdı bu ulusu zincirlere, bölemezdi, esir edemezdi, kısıtlayamazdı özgürlüğünü. Çünkü tutkular sınırlarla sınırlanamazdı.

Ama şimdi bir bir satın alınıyor topraklarımız yine aynı devletlerce. Binlerce yiğitin direndiği, etten duvar ördüğü eski düşman, yeni dost gibi görünmeye çalışıyor. Ne yazık ki inanıyoruz onlara. İnanıyorlar onlara ve onlara hizmet edenlere geçmişe rağmen; eski tilkiler yeni kılıklarla dönüp duruyor topraklarımızın etrafında. İmparatorluktan vazgeçip anayurtla sınırlamıştık kendimizi. Gidiş yurttan vazgeçip “ana”ya sığınmak mı olacak yalnızca bilmiyorum.

İşte bu yüzden eziliyorum yükünüz altında. Keşke sizleri anmayı sadece yazılarda ve düşüncelerde bırakmasaydık bunca yıl. Biraz olsun ders alsaydık tarihten. Ve keşke geleceğe umutla bakabilseydik bugünden. Ve keşke diyebilseydik: “Çok istiyorlar ama biz satmıyoruz Anadolu’yu. Çünkü biliyoruz değerini, bugün nasıl bizim olduğunu biliyoruz. Kaç canın, nice ananın babanın emeğinin yok olarak bizi bugüne ulaştırdığını biliyoruz”, diyebilseydim. İçim acıyor, yüreğim kanıyor hanginiz uzatabilir ellerini yarama? Hanginiz sesini geçirerek göklerden diyebilir; “Ağlama”.

“Vatan Sağolsun!” diyerek atmadınız mı canlarınızı ölümün koynuna? Bu kez göreviniz yaralı askerleri iyileştirmek değil, vatanın yarasına ilaç olmak mıydı? Binlerce Anadolu yiğitleriyle!

Vatan sağ oldu sayenizde. Siz de sağ olabilseydiniz keşke! Umarım biz de söyleyebiliriz beklediğiniz, hak ettiğiniz sözleri burkulmayan yüreklerimizle gelecekte. “Vatan hep sağ olacak. Biz bunu öğrendik Çanakkale’de.”

Yüce amacınız, büyük emeğiniz ve aziz anınıza saygıyla....

Neyran ÖZCAN
Özel Çamlaraltı Koleji
11. Sınıf Öğrencisi

ÇANAKKALE YİĞİTLERİNE

Ey temellerinin kan, can, umut ve hayatlarla atıldığı Türkiye Cumhuriyeti evlatları. Ey göklerin hâkimi ay yıldızın gölgesinde gece-gündüz bekleyen cesur Türk neferleri! Siz ki; Dünyayı dize getirmiş, dört bir yana korku salmış yüce Türk Ulusu'nun evlatlarısınız!.. Siz; cehennemden gelen alevleri göğüslerinde karşılayıp söndüren Çanakkale yiğitlerinin torunlarısınız... 90 yıllık bu diri tarihin savunucularısınız sizler!..

Çanakkale Savaşı sadece toprak savaşı değil; 'İNSANLIĞIN SAVAŞIYDI da aynı zamanda... Üzerine büyük ilahi üstünlükler gönderilen cennetin koruyucuları o koca yürekler insanlığa insanlık dersi verdiler... Ve siz gençler, işte böyle ulu bir mazinin bekçilerisiniz!.. Kudurmuş, gözü dönmüş düşmanlar geldikleri gibi giderlerken, elleri boş dönerlerken, kalplerindeki boşluğu, maddi hırsların körelttiği o ruhlarını insan olma bilinciyle doldurdular. Yüreklere derinden sarsılan o hain düşmanlar, İnsanlık Savaşı'nın galibiyetinin mümessili olurken, bir yandan da gözleri artık büyük bir üstattan aldıkları dersle daha manalı bakmaya başlamıştı Dünya'ya...

Sönmeye yüz tutmuş insanlığın meşalesini tekrar ve ebediyen yaktı Çanakkale'yi geçilmez, Türkleri eli bükülmez yapan şehitlerimiz... Fakat bu öyle bir meşaleydi ki; para, toprak hırsı ya da savaş düşkünlüğünün esaretiyle değil; saf, tertemiz duygularla, dostlukla, barışla, göğsünde eli eline değmeyen yavuklusunun al yemenisini taşıyan koca yüreklerle, bu yüreklerde vatana hizmet etmenin, 'vatan uğruna ölmenin' coşturduğu sıcacık kanla, egemenliğin hayaline olan heyecanla besleniyordu artık...

Güneşin yerini kızılığa bırakarak ardına saklandığı sivri dağların eteklerinde, uçsuz bucaksız tepelerde ilerlerken az sonra şehitlikle ödüllendirilecek 'şanlı' arkadaşlarını tahmin etmeye çalışıp şakalaşan başka bir ulus var mıdır acaba?.. Vatana kastetmeye cüret eden düşmanlarının önüne tarihlerinin derin izlerinden aldıkları güçle çıkıp kükremek için sabırsızlanırlarken, bir yandan da geride bıraktıkları süt kokulu yavrucaklarını, yarlarını, sıcacık ana kucaklarını, güvenli baba ocaklarını bir daha görebilmeyi umuyorlardı... Ama bu düşünceler ancak adımlarının hızlanmasını sağlıyordu. Onlar

Çanakkale'yi; Türk'ün hüküm sürdüğü vatani korumak için, ölümle dalga geçmek için, 'gönüllü' gelmiş Türk askerleriydi ve onlar için yüreklerine saplanacak hançerler şeref madalyaları, kör bir kurşunun açacağı delikten gürül gürün akacak kanlar özgürce dalgalanan bayraklarının sebebi olacaktı!.. Geride bıraktıkları gözü yaşlılar ise, bağımsız doğacak güneşin sıcaklığı ile ısınacak, aydınlığı ile aydınlanacaklardı! Böylece, yüzlerinde tebessüm, ilerlediler ölüme... Sadece, onların canıyla beslenip çiçek açacak kanlı güller, o güllerin yeşerteceği aydınlık günlerdi onları ölüme çağıran... Bu öylesine yüce bir sevgi, öylesine yüce bir bilinç, öylesine yüce bir inançtı ki; oniki-onüçünde daha ana kucagından henüz düşmüş çocuklar cephelerde süngü çekmiş, mermi taşımış, göğsünü kurşunlara siper etmişti... Maddi hayatın tüm çekiciliğinden, egonun esaretinden kurtulabilmiş, insani değerlerine her an sahip çıkabilmişti...

Artık şehitlerimize sonsuz borcumuzu ödeme zamanı!.. Vatanlarını korumak uğruna kurşunlara koca yürekli küçük bedenlerini siper eden Çanakkaleli genç şehitlerimizin taçlandığı tarihimizden aldığımız gücümüzü gerektiği gibi kullanma zamanı!... Artık ellerimizdeki ilim ve fen oklarını bağımsızlığımızda, bunca şehitlerimizin kanyıyla arınmış topraklarımızda gözü olanlara doğrultma zamanı!!!

Çağdaş KURT
Konak Cumhuriyet N.S.İ. A.M.L
11. Sınıf Öğrencisi

TÜRK ŞANININ ŞEREFLİ ERİ

Çok hissettim seni düşündükçe. Neydi bu bedenimde yurt dedikçe atan? Neydi bu topraklarına engel tanımaz aşkın? Neydi bu Türk ruhunu kahramanlıkla donatıp, ülken uğruna feda edemeyeceği şey olmadan seni yaşatan? Savunurken yurdumu, bıraktığın izde aradım bu duyguyu, her bulduğum yerde yeniden bir yenisini, her yenisinde o günleri hatırlayarak. Vatana zırh bedeninin ardına koyarken cesaretini, düşündüm; şehidin ötesinde yurdun köleden kıymetli miydi; diyorum hep kendime.

Umutlarıma binlerce tohum ekdim, toprağına özgürlük tutkusu, filizine her şehidimin öyküsü karıştı. Senin gibi Mehmetlerin namlusuna koydum yüreğimde de öyle korudum o filizi, tüm vatan toprağını sarana, bütün yurdu koruyana dek and içtim; senin gibi askercesine, senin yurt aşkını hissedercesine. Senin varisin gibi bekçi toprağıma ve senin bekçinmiş gibi ant içiyor altında yatan Mehmet'i dünya durdukça korumaya. Kaç tohum vardı toprakta mermi ekilmeden önce ve kaç tohum yitip gitti, sen yüreğini ateşlemeden, bu duyguyla zafere kan dökmeden önce?

Yürek acıyor düşman kurşunu vurmuş Mehmet'i dedikçe. Yürek dayanmıyor, nefes almaktan vazgeçiyor adeta. Düşündükçe, Mehmet adının devleştirdiğı bedenini adi bir düşman kurşunu bitirmemeli diye. Çılgınlıkları dinmiyor, nefesi kesiliyor; ama susmuyor yürek. Yoruluyor, gözyaşları kanıyor, yürek dayanmıyor, nefes bile onu terk ediyor. Sonra "Her şey vatan için" sesiyle soluklanıyor yürek. Avunuyor: vatan evladına böylesi yakışır diye. Vatana doğdun, vatana döndün. Tanrı herkese bahşetmez böyle şerefli can vermeyi. Asker sonuna kadar gider. Senin gibi. Yurt buradaysa, milletim ayaktaysa, ellerin ayakları altında değil, milletin baş tacıysa, kemiklerin sızlamıyorsa, yürek dayanır. Vatan hak edilmez uğruna can verilmedikçe diye soluklanır, ayakta kalır; senin, toprağın mirası adına.

Anadolu yaylasının şu yüksek şahnişi üstünde bembeyaz mermerlerin yukarı kaldırdığı tunçtan bir efsanesin sen. Tarifi için şehit dediğim. Türk vatanının en talihsiz ve en uğursuz günlerinde gizlilik perdelerini sıyrarak ortaya çıkan esrarengiz adamdın sen, sesiyle gökleri yırtıp, yüreğiyle düşmanı dağıtan. Yurduma vefasın sen, ölüme rüya, cennet sana feda, ateş yağmurunda kan kokusu sinmiş gül gibisin, sen çarpan kalbimde vatan sesisin. Askerken o yüreği yaralı annenin, şehitken vatanının emanetisin.

İfadesi yaşamasından da zor. Hangi söz anlatır ki senin bu onurlu savaşını, bayrağın gölgesinde ebediyete kavuşmanı, ananın gözyaşını bedenine değen kurşun acısını, bıraktığın bu yurda minnetimi, vefamı hangi söz anlatır? Birçok bekleyen kaldı senden geriye, başı önünde bir kadın ağlıyordu bir türlü gelmeyişine. "Sana kavuşmak için beklerken yollarını, kara toprak doldurdu açılan kollarımı" deyişini duyar gibi oldum.

Sızladı yüreğim dudaklarım titredi. Konuşsam, senden getirdiğim bir haberden çok, seni alan ellere nefretimi kusacaktım. Sustum... Suskun feryatlara bıraktım isyanımı. Türk doğuştan erdir. Mehmetliğe acemiliğe yoktur. Sanki doğuştan aşınadır kutsal göreve, silahına, vatanına, sözleri teselli olur isyanım verdiği yürek sızıma.

Ve sonunda bu sancı bir yurt getirdi dünyaya. Annesinden kopmuş misali acıyla ağlayarak. Gece yorgun, yaralı, mermilerin vurduğu hiçbir parçasına aldırmandan bağrına bastığı, zafer olmadan kınına dönmeyen kılıç gibi direnen şehitlerine ağlıyor. Savaş değildi, biliyorum, kanına kadar titreten sen gibi Mehmetleri. Bedenin zafer için çoştığı anda sesinde veda kaldı, ama kurşun yağmurunda o da kaybıldı sen gibi ve sen ömrünün seyir defterini zafer imzasıyla kapattın. Artık öksüz bir çocuğun yüzünde aydınlanmayacak yurdumun sabahları. Verilmiş bir sözdü senin için vatan. Ölmeden dönüşün olmadığı. Aydınlıklara karanlığın dokunamadığı. Sana uzanan el kıvrılan bir yıldı dötüp sahibini boğazladığı. Bu yüzden karanlık sabahlarımın ferisin sen. Zafer sabahlarının neferi, rüya sayılan rahat günleri getireni bu toprak baş tacı etmez mi? Minnetimi sunmak için sana bir gül gönderdim hayallerimden uçarcasına. Senin akıttığın kan kadar al olmasa da, senin akıttığın kan kadar buram buram vatan aşkı kokmasa da, ateş yağmuru geceleri kana, düşman çevrili sınırları vatana boyamasa da, bu hakikatleri unutmadığımı ve vefamı anlatır bu gül. Kan mürekkeğim tarih yazısına şahidim. Omuz omuza çarpışmasak da, vatan aşkına sahibim, uğruna savaşmasam da, vatan için askerim, senin gibi şehit olmasam da... Emanetine bekçiyim, mirasına uzanacak kadar canına susamış bir yürek dünyada varolmasa da.

Savaş ve barış ikliminde bizim mevsimimiz şimdi. Geçti fırtına, bir avuç toprağında, senin, vatan kokusu yerlerde ruhun rahata ermeli. Tüm bunları dünya gözüyle görmek isterdin bilirim göremedin diye yazıyorum. Pulunu kanattan bir mektup benimkisi, alınamayan her cevabın bende yarattığı acısını anla diye, ama nafile, sen yarattığın en büyük şaheser "VATAN" uğruna sonsuz suskunluğa ant içtin bir kere. Ama olsun ben de Türk kanı taşıyorsam vazgeçmeyi unuttuklarıma koydum, öyle yazıyorum. Yarattığın mucize cennette, savaşın acımadığı masumların sessiz, feryatların çaresiz kalmaması adına.

Yüreğim yandı gidişine. Annenin gözyaşından kopar gibi koptun vatanın bağrından cennete doğru ebete gittin Mehmedim. Ama başımı dik tutar boşuna ölmeyişin. Kar inceden dökülüyordu er mektuplarına. Bir er yürüyor karların içinde, bata çıka... kar kurşun olmuş, havan topu olmuş, Mehmet'in üzerine yağıyor. Kar gözyaşı döküyor, o yaşlar da donuk mermi oluyor. Hatırlarsın bu son günlerin manzarasını. Benimse sadece gözyaşımı siliyor. Bu mahşerin ayak izlerini, kanını taşıyan bu toprak üzerindeki bayrak tesellim oluyor. Avuntularla yitip giden sesim "Ne mutlu Türk'e! Türk gibi ölene" diye gürlüyor şimdi. Gidişinle mecali kalmayan bedenim, artık sağlam basıyor; nice Mehmetler gider bu toprağa. Zerresinden ödün vermedik ya, feda olsun bin can uğruna, vatan namustur davası yoluna hepimiz bugünün Mehmet'i yarının şehidiyiz, diyor yüreğim. Daha sıkı sarılarak yurt toprağına. Korkma senin emanetin ebedi olacak. Bu yurt altından senin gibi yatan binlerce şehidini ebediyete kadar aynı bayrak altında, hatıraların sonsuzdur rahat uyu vatan topraklarında...

Gizem KAYA
Teğmen Ali Rıza Akıncı Anadolu Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi

SON MEKTUP

Yağmur gibi aktı yüreğime gözyaşlarım. Bedenim buz kesildi, yağmalandı sanki acım. Bir rüya kanattı hayalini, bir avuç toprak aldı seni benden. Uzun yollar söyledi ayrılık şarkısını ela gözlüm, uzun yollar okudu anlatılamamış hikâyenini. Buruk bir acı mekan kurdu yüreğimize, Yeşerememiş karanlık tohumları süsledi gittiğin uzun yolculuğu. Melekler seninle ağladı, dualarım yollarına cennet sükûneti serdi yavrum...

"Kıyamet alametleri gibi yankılandı düşman ateşleri ulu toprağımda. Kan döküldü yollarına gül bahçelerinin, hava gibi solundu toprağa sarılmış ölümlerin ruhları... Uzun bir hikâye anlatıldı vatanın türküsüyle yoğrulmuş yiğitlere, özgürlük hayali aşılandı damarlarına oluk oluk..."

Bir kıvılcım bile yakar oldu bağrımı artık. Sensiz geçen günler hasret kazıdı mabedime. Yatağın eskisi gibi sıcak değil, kokun teninisarmıyoroğlum. Kahkahalarınboşduvarlarıcanlandırmıyor artık, soğuk bir uzuv gibi hayalin acımı körüklüyor günbegün.

Bazen hatalarınla, bazen de gözünden akmayı bekleyen bir damla yaşla acıttırdın yüreğimizi. Keşke şimdi yanımda olsanda üzsen beni, konuşmasan günlerce, gelmesen eve. Ama yinede yanımda olsan, baksam uzun uzun kara gözlerine, seyretsem seni uyurken, sarılsam sımsıkı varlığını hissetsem damarlarımda... Yanımda olduğunu bilsem yavrum, seni bir kere bile olsa görebilsem...

‘‘Düşman siper aldı aydınlığın uzanamamış köşelerinde. Toprak kayıp bir ölünün ruhu gibi buz kesildi , soğuk içine yuttu onlarca ölü beden. Ölüm dayandı kapıya acımasızca.savaş çanları yankılandı sessizce kurtların ulumalarıyla.Büyük bir imparatorluk şöleni sardı derin yaraları , öksüz sanı oluk oluk taşırdı toprağı... ‘‘

Kara bir bulut mekan kurdu yüreğimize. Acı karanlık bir gölge gibi izledi aydınlık yolumuzu, kederle kararttı. Rüyalar besler oldu sensiz hayatımızı...

Bebeklerin ulusu yok yavrum, bebeklerin kaderi yok. Senin uyuduğun toprakta kaderin uğuru yok. Uzun bir rüyaya daldın gittin rüzgarlarınla, yağmurlarınla avuttun gözlerimizi. Karanlığı bıraktın bize, sensizliği... Yıllarca sızlanıp durdu, yoksul düştü kalbimiz. Gittiğin günden beri yanan mumun bir yudumluk ışığını sindirdik içimize, umudunla kavrulup geçti günler. Daha büyük ateşler yağmaladı hanemizi, söndürdüler ışığına biçare tutduğumuz aydınlığı... Aldılar seni benden genç yaşında. Tprağın evladıydın toprağına döndün kara gözlüm. Parçalanmış iki tuğla arasında kurudu toprağın, suyun, gardiyanın oldu ölüm, alıp gitti seni bizden...

‘‘ Kan kokusu sardı her bir ateşle toprağın kalbini. Çıgıllıklar, feryatlar birbirine karıştı onlarca ölü bedende. Atılan her adım kaderin oyununu oynadı sessizce, gün doğmadı - gece mekan tuttu sanki gökyüzünde. Ne bebekler, ne analar bastı kefen izlerine. Sırtlarda bir dağ gibi ulu vatanın nağmeleri, kalplerde acıyla kıvranan bir yiğidin enkazı...

Unutmak zor geride kalanları, toprağa hükmedemeyip boğulanları. Bitmek bilmeyen bir özgürlük savaşının ardında yaşananları namlulara hapsedmek gibi ölüm, elbet görünür bu seferin sonunda... ‘’

Gözyaşlarım yüreğimde tomurcuklanmış kanlı bir çiçek gibi mezarına kondu, yeşeremedi, soldu yaprakları... Toprağın karıştı yağmurlara, bir avuç gözyaşı besledi cansız bedenini. Kuşlar ayrılık şarkısını söyledi cennetinde, matem kapımızın ziyaretçisi oldu. Şimdi bir türkü dilimde söyler dururum gittiğinden beri... Mısralar ölümü özlemiş, kanla yoğrulmuş toprağında dizeler...

“Cennetin semalarında yankılandı çığlıklarım
Bir avuç toprakla kollarıma veda ettiğinde
Gözyaşlarım çürüttü gözlerimi, ölümle uyandı korkularım
Kanlı bir yas seni sessizce götürdüğünde...
Acılar biriktirdim yalnızlıktan çürümüş göğsüme
Kalbim doldu artık hasrete, nefessiz kaldı ruhum
Kanlı bir rüya bağladı özgürlüğün kollarını
Şimdi çok uzaktasın, söylerken bu son şarkıyı...”

Ruhunu vatan uğruna feda ettiğinde bir avuç toprak örtmüş olsada üzerini, tabutundaki Albayrak affettirdi sessiz gidişini. Şimdi senin bıraktığın Ayyıldızı saklıyorum göğsümde. Bir yanımda acı, bir yanımda gurur sesleniyorum ölüme kalbimdeki ayrılık türküsüyle... Annen

Tuba AKTAŞ
Aliağa Alp Oğuz Anadolu Lisesi
9. Sınıf Öğrencisi

İLKÖĞRETİM (2007)

TOPRAĞI GÜL KOKULU KARDEŞİM

2007 İzmir Birincisi

Benim Sevgili Kardeşlerim,
Ellerimde gül kokularıyla uyandım bu sabah. Biliyor musunuz ne güzel şey çocuk olmak? Her adımımızda büyüyen bir hayaldir yaşamak bizim için. Hayallerimizi büyütme adına coşkulu türküler söyleyerek yürürüz pembe ufuklara. Umut öteki adımımız, mutluluk ise adımlarımızdır çoğu zaman. Çocuk olmak, genç olmak coşkuyla eş anlamlı, içimizde kabaran bir iyilik yumağıdır bizim. Ellerimiz, dillerimiz bembeyaz bir bahar ülkesidir.

Bir çocuk, sabahleyin annesinin veya babasının sesiyle yankılanan bir çatının altında uyandığında akşam dinlediği masalların tatlı tebessümünü taşır yüzünde. İçinde ne gam vardır ne keder. Sever, sadece sever. Böyle olmalıdır zaten, çünkü çocuklar sevgiyle büyürler.

Bir Çağın Masalı

Size yıllar sonrasında sesleniyorum. Yıllar önce bize bıraktığınız bu cennet vatanın çocukları Çanakkale'yi gördüler. Dediler ki bu şehrin, bu şehitlerin masalı nedir? Onların destanı vardı, masalı değil. Ama ben onlara sizin masalınızı anlattım sevgili kardeşlerim. "Ben şehitlerimizi, şu küçük Mehmet'i tanıyorum." dedim. Acaba siz de tanır mısınız onu? Yıllar sonrasında geldim hepimize ve küçük Mehmet'e selamlar getirdim.

Karanlıklar ve savaşlar bozar bir varmışlı bir yokmuşlu iklimlerin havasını. O karanlıklar babaları savaşa çağırır, geride kalan anneleri ağlatır. Türkülerin eğlenceli ezgilerini ağıta döndürür. Ağlatır, yaralar ve kanatır. İşte o zaman o coşkunun pırıltısı kaybolur, yerine umutsuzluk gelir, oturur. Artık çocuk olmanın ayrıcalığı olmayan bir hayat başlar. Bunun adı: Çanakkale Savaşıdır.

Çanakkale'de Anadolu babaların başına yağın, çil çil altın değil kurşundur; annelerin başına gökten elma yerine dert düşer. O tarihten sonra anlatılacak tatlı masallar kalmaz. Aliler, Ahmetler, Hasanlar hep birden Mehmet olurlar. Artık bir tek masal kalmıştır dinlenecek; o da Mehmet'in masalı. Mehmet'in masalı herkesin masalıdır.

Ben adı ne olursa olsun “Mehmet” diyorum o çocuğa, atalarımın dediği gibi... Mehmet, benim halkımın savunmasının adıdır. Mehmet’in annesinin yüreği yangın yeridir. Yüreğindeki ateşe rağmen dikleşen başıyla kol kanat olur çocuklarına. Babası, en yüce değerlerin peşinden sevdiklerini ardında bırakıp giderken babasız bırakılmasına küskün değildir Mehmet; aksine gururludur, onurludur. Küçük avludan uzaklaşan iri adımlardan sonra sallamaktan yorulan elleri bir yumruk olur. Sevgiyle yoğrulmuş yüreğinde ince bir sızı dolaşır. Babasının ardından onlara bir yürek sızısı kalmıştır. Küçük omuzlarında bir süre ailesinin sorumluluğunu taşımak göreviyle oyalansa da gel zaman git zaman diğer Mehmetler gibi onun babasının da dönüşü uzar. Dönüş uzadıkça endişelenir Mehmet. Çocuk kalbinden bir vurulmuş bir dirilir. Arkada kalıp babasının adına üstlendiği sorumlulukları yerine getirmekle görevi bitmez. Ailesi yalnız değildir, bütün geride kalanlarla bir nasıl olsa bekler. Mehmet düşünür: Ben ailem için çalışıyorum, babam vatanımız için. Eğer vatanımızı kaybedersek milletimiz dağılacak. Peki milletim de ailem değil midir? Annemin olduğu kadar milletimin de bana ihtiyacı yok mudur? Babasının oğlusa eğer gitmelidir o da. Ana yurduna hizmet etmedikçe annesine borcunu ödeyemeyecektir aslında. Darda kalanlara yardım etmelidir. Darda kalan babasıdır, vatandır, milletidir. Annesinin yüreğine yeniden ince sızılar salsada da gitmelidir. Ona iyiliği, yardımseverliği, kardeşliği öğreten annesi değil miydi? Babasının ardından üzüntüsünden çok gurur duyan annesi neden gitmesine izin vermeyecekmiş ki? Mehmet küçük değildi artık. Milletinin başına bu kadar büyük bir dert gelmişken küçük olmak istemiyordu. Kara bulutları dağıtan bir fırtına gibi esmek istiyordu. Annesinin ellerine koşar Mehmet. Annesinin süttan ak alnından öperken ve mis kokulu başına alnını koyarken devleşir tamamen. Mehmet, gitmek ister; annesinin bebeğidir Mehmet. Mehmet küçücük gövdesine inat büyüyen yüreğiyle annesinden izin ister. İçinden yaşlar akıta akıta gülümser annesinin ay yüzü. Bu kararlılık karşısında elinden bir şey gelmeyeceğini bildiği için olsa gerek oğlunun içi rahat gitsin diye gülümser annesinin yüzü. İşte Mehmet’in Mehmetlere karışan öyküsü.

Değerli kardeşlerim,

“Mehmet cepheye ulaştı mı? Babasını gördü mü? Çanakkale Zaferinin sevincini yaşayabildi mi?” diye sordular bana. Ben de onlara: “Bunların cevabını bize şu şehitlik veriyor” dedim. Hep

birlikte baktık size. Her biriniz ayrı sesler verdiniz:

“Kan rengi güller açtık, koklayın. Ama siz kan dökücü olmayın.”

“Babamla yan yanayım, anne dualarını bekliyorum.”

“Hiç bu kadar büyük olmamıştım.”

Ey Toprağı Gül Kokulu Kardeşim,
Ellerime gül kokun değdi, gülün adı Mehmet’ti. Sen de istemez miydin çocukken çocukluğunu yaşamayı? Korkuyla değil sevgiyle okşanmayı? Sabahleyin sıcak yatağından uyanıp sıcacık tarhana çorbası içerek okuluna yol almayı? Ben seni tanıyorum: Senin adın Mehmet’ti... Ama sen, kendi milletinin mutluluğu ve huzuru için, cennet vatanın için erkenden büyüdün, asker oldun. Düşmanla değil yoklukla, soğukla, zorlukla da savaştın. En sonunda şehit oldun, bu toprağın sonsuza dek solmayacak gülü oldun.

Sarıp sarmaladığın bu topraklarda ben bahar ülkesiyim şimdi. Bu ebedi beldede her baharda yeniden diriliyor, yeniden filizlerinle can buluyorum. Ellerimiz dillerimiz bembeyaz bir bahar ülkesi...

Biliyorum, sen en yüce yerlerde, capcanlı bir ruhla bizim bahar ülkemize ışık vermektesin. Teşekkür etsek yetmez, dua etsek bitmez ve sizi sarmaya kollarımız yetişmez. Saygıyla eğiliyoruz önünüzde, biliyoruz bu minnet, bununla da bitmez. Can verdiğin bu vatandan sonsuza dek sevgiler...

Kübra CAN
Özel Bakırçay İ.Ö.O.
7. Sınıf Öğrencisi

SENDEN ÖĞRENDİM

2007 İzmir İkincisi

Güller yetişsin diye gül cemâliyle kara toprağa, gül bahçesine girer gibi giren şehidim!

Bütün bunları senden öğrendim, senden öğrendim!!!
Çanakkale’de saldırıya uğrayan şeyin “toprak” olmadığını, vatanın namusu olduğunu biliyordun. Çanakkale’nin –eğer geçilirse- vatanın tam kalbine son öldürücü darbenin yenmiş olacağını da biliyordun. Sana atılan her kurşunun, aslında bir milletin hepten ve bütünüyle yok edilmesi kastıyla atıldığını biliyordun. Biliyordun ki sana atılan her kurşun Malazgirt’in, Niğbolu’nun, İstanbul’un, Kosova’nın, Preveze’nin öcüdür.

Biliyordun ki gelenler sadece “Boğaz”ı geçip de durmayacaklar. Namus ayaklar altında çiğnenirken “Din harâp, îman turâp ” olacak ve sen biliyordun ki dünyanın dört bir yanından gelen bu vahşiler gurubu “son kaleyi” de alırlarsa, destanlarla dolu bin yıllık bir tarih, bir hüsrân ve vahşetle son bulacak. Evet sen idrakindeydin bütün bunların.

Dağarcığında birkaç dilim peksimetle, helalleşip ayrıldın anadan yardan. Önüne ne çıkacağını bilmiyordun. Bildiğin bir tek şey vardı ki o da artık iş başa düşmüştü. “Ardına bakmadan yollara düşmek, şimşek olup çakmak, sel olup coşmak” vaktiydi şimdi. Bu toprakların gerçek sahiplerinin kim olduğunu gösterme vakti. Kan pahasına, can pahasına alınmış, yurt edinilmiş toprakların ancak aynı bedelle verilebileceğini bilmeyenlere anlatma vaktiydi şimdi. Ulu Atan Dede Korkut “Evladım, ekmeyeceğin toprağı koruma; korumayacağın toprağı da ekme!” demiş ve bir yeri yurt edinmenin iki önemli koşulunu öğretmişti sana. Sen de yurt edinmiştin. Ekiyordun. Öyleyse korumalıydın ve korudun.

Sen hep dopdolmuş ve dipdiriydın yiğidim! Ama görene; köre ne? Sana hasta adam dediler. Bilemediler ki senin hasta halin bile onların tümüne yeter.

Sen hep vefa abidesi idin. Bir toprağı yurt edinmenin bedelini bilen bir vefa abidesi... Bir an bile gönlünü bağladığın davadan yüz çevirmeyi aklından geçirmedin. Her biri çelikten birer

kale gibi, her biri çevresine ölüm saçmak için yapılmış ölüm makineleri karşısında îman dolu göğsün etten – kemikten birer kale olabileceğini anlattın cihana. Seni küçümseyenler kısa bir süre sonra küçümsenecek duruma düşmüşlerdi. Sen hep vefalıydın yiğidim... Dönmeyi düşünmedin...

Merhamet senin mayanda vardı. Seni bir kaşık suda boğma hıncıyla üzerine gelen ama yaralanıp düşen düşman askerinin yarasına mendilini sarıyor, kendi yaranaysa ot – çöp tıkıyordun. Bu nedir Allah aşkına söyle, bu nasıl bir merhamettir... Anlat bize, anlat dünyaya, anlat kendini medenî zanneden medeniyet fakirlerine anlat ki merhameti anlatmak, merhamet lafazanlarının değil ancak senin hakkındır yiğidim!

Misafirliğe gelmemişti ki gelenler. Seni öldürmeye yok etmeye gelmişlerdi Ama sen tuttun, onlarla ekmeğini, suyunu paylaştın. Sanki çok mu vardı torbanda onlardan ki önce onlara verdin de sen kırıntılarla idare etmeyi tercih ettin? Söyle, ruhundaki bu yücelik neydi? Anlat, anlat yiğidim; yücelik anlatılacaksa o da senin hakkındır, başkasının değil.

Gün geldi, bir ses sana “Ben size savaşmayı değil ölmeyi emrediyorum!” diye haykırınca birazdan öleceğini bile bile meleklerle birazdan sarmaş dolaş olmanın şevki sardı içini ve öldün... Bir mezar taşın bile olmadı. Sadece peşinden sana fatihalar gönderen vefalıların vardı.

Bil ki şehidim, bil ki şehidim biz vefayı sende gördük. Bil ki şehidim” Kurt eniği kurt olur!”. Gözün arkada kalmasın şehidim.Şu ilerdeki isimsiz kümbetin, şu ötedeki mahzun mabedin, şehit kanlarının rengiyle, gururla salınan bayrağın, yurdumun doğusunda – batısında bir karış toprağın ve her bir çakıl taşının, kadının – kızın – kızanın namusunun sencileyin bekçileri var.

Biliyorum, basıp geçtiğim bu toprak bir devrin battığı yerdir; ve yine biliyorum bastığım bu toprak bir vatan kalbinin attığı yerdir. Bu bayrak yarışında iş başa düşmeye görsün bir. GÖRÜRLER NASILMIŞ VE NEYMIŞ KAHRAMAN!!!

“Bir musîbet bin nasihatten yeğdir” derler. Musîbet ki ne musîbet! Aldık dersimizi 250.000 şehit bedel ödeyerek ve anladık ki sağ – selamet kalmanın yolu üstün olmakmış. Tarih

hataları affetmezmiş. Hataların bedeli de çok ağırmiş. Şimdi bizler böylesi bir bedeli ödememek için savaşıyoruz ama kalemlerimizle. Kalemimiz bizi öldürmek için kinle kalkmış kılıçları kessin diye uğraşıyoruz. Gözün arkada kalmasın şehidim. Eğer bir gün şehit olmak gerekirse bize bıraktığın mirası bizden sonrakilere senin bıraktığın gibi bırakmaya yemin ettik ama öyle bir duruma gelmemek için aklımızı ve kalemlerimizi çalıştırmayı da bir görev bildik.

Bütün bunları senden öğrendim şehidim... Bilirsin ki “Armut dibine düşer”miş. Bütün bunları senden öğrendim yığıdım, senden öğrendim ve bütün dünya senden öğrendi...

*Mehmet GÜZEL
Özel Yamanlar İ.Ö.O.
8. Sınıf Öğrencisi*

MERHABA AZİZ ŞEHİDİM

2007 İzmir Üçüncüsü

O günler ne çetin günler; mermiler o kara toplar, çığlıklarla, yükselen alevler. Şehitler ve gaziler. Uzak yerlerden yükseldi, kaderini suratı asık bir mahşere verdi. “Allahu Ekber” nidaları nasıl da yükseldi. Kentlisinde silah, köylüsünde hançer, dillerinde aynı türkü:

“Çanakkale içinde aynalı çarşı,
Ana ben gidiyorum düşmana karşı.”

Göklere ruhlar yükseldi, o vatanın aşk şerbeti içildi. Hedefleri birdir.

“Ya ırz, namus yok olursa,
Yaşlı kadınların saçlarını yolarlarsa,

Haç gölgesinde camilerimiz kalırsa!”

Memleketleri farklı, yaraları aynı, kanar o memleketin yarası durmak bilmez.

Söyle şehidim, neferim;

Hangi bahar güllerin ateşte açar? Yüreğindeki ateş yıldırım gibi çakar. Hürriyet, medeniyet aşkına ne yürekler yanar. Nişanlısı, anası, bacısı, nasıl geride kalır. Dudaklarındaki türkü, gözyaşlarıyla coşar. Yarine gönderdiğin mektup, anana söylediğin selam hangi kuşla uçar? Dünlerin, yarınların, geçmişin geleceğin seninle nasıl tarihte yer bırakır. Anlat, anlat da duyalım, tarihimizle gurur duyalım.

Yıkılmış, binanın altında kalan bir ruh gibiyim. Söyleyeyim, senin gibi bir tarihi nasıl yok edeyim. Destanım ol, gururum ol, Çanakkale, coş, Türklerle bir ol. Askerimin ağzından çıkan son nefes gibi, huzurum, mutluluğum bir anda uçup gitti. Karamsarlık huzuru bir odada kilitledi, anahtarı bir poyraza verdi.

Poyrazı buluver be gencim!

Anahtarı al, yırt bu cihanı gencim!

Milletin huzuru kaybolur da, ananın, bacının namusu ya kirleniverirse, ezan seslerinin yerine çan sesi alıverirse, kader ufku yırtıverir.

Yırt, aldırma o ufuktan doğsun güneşim, o güneşi doğdur be gencim. Sendeki asil kan.

Cihana bedel. Oluver bir kartal, savaşı kazanıver. Anan medet bekler, gözlerine baka baka. Ama sen düşmana sakın aldırma, düşman silahı senin göğsüne mi bedel feda ediver. Yok olmaz

öyle şansa bırakma işi, bırakma yoksa ne olur bu milletin geleceği.

“Türk; bağımsızdır, özgürdür.”

Damarındaki asil kanı koru, yücelt, yırt o dağları yok et, kaderini değiştir bu memleketin. Anadolu'nun senin her şeyin. Memleketinde nice kardeşin senden medet bekler.

Paşalar, beyler sizlere de selam!

Kıvancınızı coşkunuz alır Allah aşkına. Biraz güven verin askerin adına. Sizden emir beklerler. Nice siperler sizin taarruz emrinizi bekler. Ya tüfeğiyle, ya anasına göndereceği mektupla dinlenir. Kaderidir gençlik umudu bir anda yeşerir. Son umududur sizler. Haydi bir kere daha şahadet getiriver.

Anam demez o nefer, “Anadolu'm” der. “Aziz yurdum!” der. Senin için canını feda eder. Haydi paşam bir umut ver, dalgalandırsın umudunu taarruzunla, komutunla.

Şimdi aziz yurdum sana bir kelam! Kararmış o asker, öldüğünde yüzünde bir gülücük var.

Selam sana kutlu yurdum, sahip çık askerime, medet bekler senden, sakın reddetme, umutlarını yok etme. Canım yurdum sana bir kelam:

“Şehidimin son yorganı sen ola,

Koru onu, yoksa vatan başkasının olursa.”

Yüreklere eriten o acı mektup bir türlü sevdiğine ulaşamazsa ne acı, düşman siperi alır o poyrazdan anahtarı açar o kurtuluş kapısını, vatanın olur bir düşman karargahı.

Yapma be delikanlım, yaraşır mı sana o mağlubiyet.

Yiğidim sana yaraşan galibiyet. Sana yakışan beyaz güvercinin göklerde havalanmasıdır. “Biz barışçıyız, savaşçı değil” de be gencim.

Bir Anzak'ın yarasını sar, bir Fransız'ın yüreğini fethet. Taarruz emri fetheder yüreğimi, yırtıverir savaş mahşerini, bir ok attılar; Eyvahlar olsun.

Benim neferimi vurdular. Yazık, size bir damla gözyaşımız etkilemedi. O vicdan hiç mi hissetmedi?

Yaz, Akifim! Niçin yazmazsın? Ama sadece Çanakkale değil, tüm ülke savaşta... İstiklal muharebeleri ardı ardına...

Dost sandığımız düşmanlar! Gözyaşımıza bakmadılar, bakmıyorlar...

Paşamın saatini kırdılar, maneviyatı ne kadar değerliydi. Ama bilen kimdi? Herkes Vatan ve bağımsızlık peşindeydi...

Şimdi yiğidim;

“Bu ülkemin yedeği yok! Her zaman ve her yerde mukaddes bil vatanını ve dalgalandır Al Bayrağını.”

Arıburnun'da dökersin düşmanı, şükranlarımı iletirim.

Kilitbahir Kalesi'nde dikmişsin bayrağımı; tebrik ederim.
Conkbayır'da coşmuşsun, Allah sizinle olsun.
Anzak Koyu'nda düşmanın yarasını sarmışsın, "işte bu" derim.
"Teşekkür ederim sana neferim, şehidim,
Feda ettin canını, fethettin Türk'ün yüreğini,
İşte ASKER! diye sana derim."
Ananın yüreği sızlar, yarının gözlerinden yaşlar akardı, bacın
sana iyi dilekler sunardı.
Tuna boyu gibi gözlerimin ferisi, askerimin hakkı koruma
görevi.
"Çanakkale; öldürdün beni, aldın beni, düşmana vermedim
seni,
Seyyid Onbaşı gibi coşturdu askerlerim, Mehmetçiklerim,
Vatan benim, Çanakkale bizim."
Görevim, son görevim, kaderim, her şeyim. Nice sevdayı ayırdın,
anayı evlattın, canı bedenden ayırdın. Nefsimin vicdanıyla
karşılaştığı yersin. Son kılıcım, düşmanı yerden yere vurdu,
yaşasın MEHMETCİĞİM ve VATANIM.
"Nice analar bizlerle gurur duydu.
Arıburnu'nda düşman kendini vurdu.
Allah yardımcımız oldu.
Bir seraptı, her şey gerçek oldu."
Çöl kuraktır. Çanakkale'yi bilirsin. Sen benim kaderim, her
şeyimsin. Nice gencimin düşmanı çöktürdüğü yersin. O kurakta
susamıştım sana, serabımın andırdığı anda, nefesimin sonunda
"Düşman siperine atın beni!" dedi şehidim. Ne anlama gelirdi,
bunu ancak Allah bilir.
Anladıklarım beni bir asırla devirdi, yerle bir etti. Düşmanım
vursa böyle etmezdi. "Şüheda fıskırarak, toprağı sıksan şüheda."
Bu kelimeler sana neyi anlattı be yiğidim?
Senin kanın ne kadar değerli bizim için. Siz olmasanız; bir olup
da vatani kurtarmazsanız, şimdiki halimiz nice olurdu yiğidim!
"Bir Tuna misali al götür beni Çanakkale,
Götür, vatanım için, bir daha getirme."
Kelimelerim sana şehidim.
Saygılarımı arz ederim.
Sizlere ebedi yolculuğunuzda bir olmak isterdim. Ne olur
üzdüysem af edin. Allah sizi korusun, Cennetinde misafir etsin.
Canınızla koruyup, kanınızla süslediğiniz bu cennet vatani,
daima koruyacağıma söz veriyorum..."

Semra ÖZKAN
Özel Gaziemir Çağdaş Eğitim İ.Ö.O.
7. Sınıf Öğrencisi

ŞANLI ŞEHİDİM

Allahü Tealânın rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. Sevgili şehidim, yiğidim, Anadolu'nun bağrından kopmuş; vatanı, dini, namusu, uğruna en değerli canını vermiş şerefli insan... Manevî huzurunda, uğruna canını verdiği ay yıldızlı bayrağımın gölgesi altına sığınarak seni saygıyla selamlıyor, hürmet ve hasretle ellerinden öpüyorum. Yüce kitabım Kur'an-ı Kerim'de "Allah yolunda öldürülmüş olanlar için ölümler demeyiniz. Bilakis onlar diridirler. Fakat sizler anlayamazsınız." buyruluyor.

Ey Şanlı Şehidim,

Bu ulus ki yüzyıllar boyunca bayrağını, vatanını, dinini ve şerefini korumak için binlerce, on binlerce belki de milyonlarca şehit verdi. Düşünüyorum da eğer siz şanlı bayrağımızı, vatanımızı ve namusumuzu korumak için gövdenizi siper etmeseydiniz, şu an bu toprakların üzerinde bağımsızca yaşayabilecek miydik? Bunları düşündükçe sizlere karşı olan sevgim, saygım ve minnetim bir çığ gibi büyüyor. Keşke o an sizlerin yanında bende düşman askerleriyle savaşabilseydim, rütbelerin en yükseği şehitlik mertebesine bende erişebilseydim. Ah şehidim bende bir Mehmet Çavuş, bir Çete Ayşe, bir Seyit Onbaşı olabilseydim.

Ey Şanlı Şehidim,

Anasının kınalı kuzusu, babasının medarı iftiharını, yârinin bakmaya kıyamadığı ışığı, kardeşinin doyamadığı canı, toprağımın bağrına bastığı eri, bayrağımın rengi, Cennet bahçelerinin çiçeği; Allahü Tealâ sizlerden razı, bizlerde razıyız. "Peki ya sizler bizlerden razı mısınız?" sorusunu soruyorum kendi kendime ve haddim olmayarak söz veriyorum, sizlere layık nesiller olacağı diye.

Ey Şanlı Şehidim,

Bizler sizleri örnek alarak bu yurdu, bu vatanı, ay yıldızlı al bayrağımızı koruyacağız. Ben sizlerle gurur duyuyorum, umarım sizde bizlerle gurur duyarsınız şehidim...

*Mukaddes BAŞOĞLU
Nedret İlhan Keten İ.Ö.O.
8. Sınıf Öğrencisi*

VATANIMIZI KURTARAN ÖLÜMSÜZ KAHRAMANA

Vatan Gururumuz olan Şehit;
Sevgili şehidimiz, seninle ne kadar gurur duysam azdır. Sen hayatını ortaya koydun. Hiç gözünü kırpmadan, hiçbir şeyi düşünmeden bu vatanın istiklali için kendi canından geçtin. Ne güzel bir fedakarlık ve ne yüce bir duygu ben içimde hep bu duygunun özlemine hissediyorum sen bu vatan toprakları için bu vatanın toraklarına karıştın. Beni en çok ne üzüyor biliyor musun? Ey aziz şehit! ne bir kefenin var ne de bir mezar taşın. Ama düşünüyorum da Şairin dediği gibi sen ne mezar beklemelisin ne de mezar taşı. Senin bu fedakarlığının mükafatını ancak cennet bahçeleri karşılar ve senin en güzel mezar taşın ise dimdik ayakta duran aziz vatanımızdır. Sen o gün bu vatan için bizler için kendi canından geçmeseydin şimdi bu vatan belki de olmayacaktı. Şehidim bu vatan belki de senin kanınla sulandığı için sen bu vatanın damarlarına karıştığın için bu kadar değerlidir. Bu değeli toprağın her karışında senin ve senin gibi binlerce Mehmet'in kanı var bastığımız her adım toprağın altında sizler varsınız.

Biliyor musun şehidim? Ben her gece uyumadan önce sana dua ediyorum ve hep sizleri düşünüyorum. Yakında ağabeyim askere gidecek. Kim bilir belki onu da ya hain bir kuşunla ya da bir görev sırasında bu vatana kurban vereceğiz. Bazen bunu düşünüyorum, düşünmesi bile çok ağır geliyor. O zaman da seni vatana feda eden annen ve babanı düşünmeye başlıyorum ne dayanılmaz bir acıdır kim bilir? Ben bu acıyı yaşamadığım için bilemem ama eğer anneni tanısaydım ona derdim ki Bu kadar üzüme ve ağlama, oğlun çok yüce bir makama ulaştı şehit oldu. Bu toprakların bize ait olduğunun şahitliğini canıyla yaptı O çok huzurlu ve mutludur şimdi arkasından ağlayıp da onu üzme. Onun için ve bu vatan için dua et.

Bizim evimiz şehitliğe çok yakın şehidim senin gibi yüzlerce fedakar Türk genci ile komşuyuz yani. Her gece yatmadan pencereden onları seyrediyorum onların kahramanlıklarını hayal etmeye çalışıyorum Gözümün önüne o anı getirmeye çalışıyorum. Sonra her biriniz için dua edip yatıyorum bazı gecelerde sizleri rüyam da gördüğüm de oluyor. Ama sizin yaşadığınız ve savaştığınız gibi değil. Artık ülkemiz için her şey çok değişti zorluklarını siz çektiniz rahatını biz yaşıyoruz bu yüzden bazen sizi hayal etmekte zorlanıyorum; çünkü sizin yaşadığınız günlerin şartlarını bilmiyorum ben. Babam anlatıyor o küçükken köyümüze kış aylarında yaşlı bir amca gelirmiş ve

cenkname okurmuş omlara öyle güzel okur ve anlatırmış ki sanki yaşamış gibi anlarlarmış o eski savaşları ve kahramanlıkları ve büyük küçük hepsi ağlarlarmış bana kimse o kitaplardan okumuyor belki de o yüzdeni olduğun gibi göremiyorum ben seni. Ama sana karşı sevgim şükranım ve minnettarlığım o kadar çok ki yinede gözümün önüne getirebiliyorum ben seni. En büyük hayalim seni gelip de evinde ziyaret etmek Sosyal Bilgiler öğretmenimiz söz verdi bizi Çanakkale'ye götürecekmış o zaman gelip doyasıya göreceğim seni bol bol su dökerim yattığın o mukaddes toprağa.

Bazı insanlar bencil oluyor. Sadece kendini düşünüyor. Ama sen öyle değilsin sen kendini hiç düşünmeden bu milleti ve vatani düşündün. Sana senin gibi binlerce hatta yüz binlerce şehide vatımızı kurtarıp bizlere armağan eden Gazi Mustafa Kemal Paşa'ya sonsuz kere minnettarım. Hayatım boyunca bunu şükranımı ve senin bu fedakarlığını hiç unutmayacağım. Hep sizlere dua edeceğim, biliyorum ki siz ne yaptıysanız bu millet ve vatan için yaptınız.

Sözlerimi tamamlarken en kalbi hislerimle yüceliğinin ve fedakarlığının karşısında saygı ve şükranla eğiliyorum, o kadar temiz ve büyüksün ki anlatmaya gücüm yetmez...

*Emine DEMİR
Emir Sultan İ.Ö.O.
7. Sınıf Öğrencisi*

ŞEHİDE MEKTUP

Ey vatan uğruna can vermiş şehit, bu sözlerim sana: Elbette kalbimden geçenleri hissedemeyecek, yazdıklarımı okuyamayacaksın. Ama ben kalbimden geçenleri sana bu satırlarda anlatmak istedim...

Senin için herkes ağladı, üzüldü. Ama sen vatan uğruna can verdiğin için herkes gururlandı. Sen gözü pek, anlı açık, cesur, yetenekli bir askerdin. Sen de gördün, daha bıyığı çıkmamış çocuklar vardı yanında. Vatan uğruna savaştilar. Herkes bu vatan sevgisine hayran kaldı. Ama o kahpe kurşun da seni buldu.

Artık geri dönemezsin. Ama geri dönmek gibi bir şansın olsaydı, gerekirse yine şehit olacağına tüm kalbimle inanıyorum. Sevdiklerin vardı elbette. Bir annen, bir baban, belki de bir

sevdalın vardı. Onlar seni beklediler hep... Sen de vatanını kurtardıktan sonra onlara kavuşmak isterdin.

Bunu herkes biliyordu. Fakat sen dönemedin... Olsun. Artık elden bir şey gelmez.

Sen vatan sevgisiyle doğdun, büyüdün ve vatan uğruna öldün. Aslında işin ucunda vatan olmasaydı belki yaralı düşmana bile yardım ederdin.

Zaten hep içinde sevgi ve insanlık vardı.

Offfffff. O manzara aklıma geldikçe içim parçalanıyor. Toplar, tüfekler, mermiler, bağıris, çağırıs, kanlar, acı... Bu manzarayı hiç bir insan istemez elbette. Senin bu manzara içinde bulunman beni çok ürkütmüştü. Ahhhh!!!! diye yere serildiğin anda kim bilir kaç insanın dünyası çöktü.

İşte annenin sözleri:

“Güzel yavrum, canımın içi. Düşmana saldırmasan hakkımı sana helal etmezdim. Ama şu ak sütüm sana helal olsun. Sen vatanın uğruna canını verdin.

Ölümü göze ala ala düşmanın üstüne yürüdün. Düşmanları yere serdin. Şimdi yanımda olmadığına üzülsem bile seninle gurur duyuyorum. Canım oğlum benim...”

Ya baban? Elbette onun da sana bir çift lafı var:

“Benim biricik oğlum. Hatırlarım da küçükken askercilik oynardık. Ben düşman olurum, sen de kahraman asker. Sen oyuncak tüfeğinle bir atışta beni yere sererdin. Ama asker ocağı, ana kucağı değil yavrum. Sen benim gibi onlarcasını yere serdin. Onlar seni yaşatmasa bile, ben seni artık göremeyecek olsam bile, sen yine benim küçük ve kahraman oğlunsun...”

Keşke sana bu mektubu verebilsem. Keşke sen duygularımızı anlayabilsen. Ama o keşkeler... Yine de ben hissediyorum, hissediyorum ki sen yanımdasın ve bunları anlıyorsun. Şimdi bu mektubu mezarının başucuna koyacağım. Okuyamasan bile tüm kalbinle hissedeceğine inanıyorum. Sana son sözüm ise;

Sen baş tacımız, en büyük kahramanımızsın. Bununla övün ey vatan uğruna şehit olmuş asker!!!

*Saliha SAĞLAM
Şehit Mustafa Mutlu İ.Ö.O.
6. Sınıf Öğrencisi*

KAN VE VATAN

Toprağının bereketi, vatanın direği,annesinin biricik can parçası,kardeşinin göz nuru,nişanlısının biricik sevdiceği duruşu ile ne hain umutlar, süngüsüyle ne düşmanlar söndüren sevgili şehit;

Her zamanki gibi erkenden kalktın yatağın olan topraktan, minnet edercesine.Bir peksimet aldın ve o şimşek gibi çakan sesle irkildin:”Herkes siperlere.”Hiç düşünmeden ,korkusuzca tutarak kaptın süngünü.“Hücum” ve “Allah Allah” seslerine karıştın.Oysa biraz sonra peksimetini paylaştığın 19 yaşındaki Hüseyin’i sonsuzluğa ulaştırken görecektin.

Hıncına hınç eklediler.Gözünden düşmanın yarattığı zulümler bir bir geçti.Evini yakışları, öksüz, yetim kalan çocukların bakışları geldi gözünün önüne.

Nasıl kıyabilmişlerdi onlara?Nasıl bu halkı her şeyi olan toprağından koparmış, ağız süt kokanları kışın soğuk nefesine terk edivermişlerdi?

Sarıldın süngüne ey şehit! Sarıldın süngüne ve yürüdün haksızlığa, zorbalığa, çağ dışılığa, halkını bir köle gibi gören düşmana. Asırlardır Anadolu toprağının üstünde akbaba gibi uçan insanlara, düşmana yürüdün.

Sanki o an imanla dolu aslan yüreğin,bir an önce vatan adına şehit olmak isteyip, Allah’ın ve Peygamberinin bulunduğu cennet köşkünde bulunmak isteyen bir melek gibiydi..

Savurdun süngünü ey şanlı şehit! Savurdun süngünü o pis mahlukata, emperyalizme!

Düştün toprağa, yatağına,özüne düştün ey şehit! Ama son anında sen göğe uçarken bile elinden düşürmedin; senin gibi nice Mehmetçiklerin kanıyla yüceleşen,uğruna destanlar yazılmış olan o şanlı bayrağı! Annenin yüreğinde bir sızı belirdi o an. Eliyle göğsünü bastırdı ve seni düşündü. Sen de anneni ; hastalandığında başucunda olan, seni bu şanlı vatan için yetiştirmiş olan o kadını düşündün. Köyün,seni bekleyen nişanlın,memleketin geçti gözünün önünden bir bir ey şehit!Ve teslim ettin kendini huzura bayrağını düşlerken, o eşsiz varlığın al rengi içinde.

Sen ve on binlerce şanlı arkadaşın bizler için, bu vatan ,bu millet,

bu bayrak için inandınız,dövüştünüz ve öldünüz.İnan ki sevgili şehit her damla kanınız bizlerin gözyaşlarıyla bütünleşerek düştü bu toprağa. Her birinizin ölümü yüreğimize kirli ellerce saplanan bir kör bıçak oldu.Şuna inan ki ey sevgili şehit:

Övüncümüz oldun,şerefimiz oldun.Bu ülke seninle var oldu ve senin varlığımla sonsuza kadar yaşayacak!

Ece BAHTİYAR
Kubilay İ.Ö.O.
8.Sınıf Öğrencisi

BİZ DE ASIM'IN NESLİYİZ

Yıl 1914.

Yine karabulutlar dolaşmaya başladı Türk Yurdu'nun üstünde... Karanlık odalarda şeytanca hesaplar yapıldı ve sahneye konuldu.

Sırtlanlar gibi saldırdılar güzelim vatanıma. Vatanın kalbini deşmek için yüklendiler Çanakkale Boğazı'na. İstiklal Marşı şairi Mehmet Akif, bakın ne güzel özetliyor:
“Şu Boğaz Harbi nedir var mı ki dünyada eşi
En kesif orduların yükleniyor dördü beşi”

Süreç başlamıştı, on milyon Türk milyarlık dünyanın saldırılarına göğüs gerecekti artık. Mehmet Akif bu sahneyi şöyle özetliyordu:
“Eski dünya yeni dünya bütün akvamı beşer
Kaynıyor tufan gibi mahşer mi hakikat mahşer”

Onlar kibirliyidiler, silahlarına ve sayılarına güvendiler. Gücün ve kuvvetin üstünlüğüne güvendiler.Türk Milleti'nin namusuna, bağımsızlığına, vatanına ve bayrağına düşkünlüğünü hesaba katamadılar.

Vatan evlatları koştı kalkan olmak için vatana, kırmak için vatana ayak basan düşmanın ayaklarını... Trablusgarp'tan Mustafa Kemal, Tokat'tan 15 yaşında gençler; Ankara'dan Adana'dan... Rize, Sinop ,İzmir , Diyarbakır ve Van'dan. Saymama gerek var mı? Her ilden, her köyden, her evden...Ayaklandı bir vatan...

Efeler, Beyler, ondördünde öğrenciler, düğününü erteleyen damatlar... Vallahi Allah izin verseydi kalkardı kabirdeki ölüler. Hor görmeyin sarhoşumu, ayyaşımı hocayla yan yana yürüdüler. Sakarya'da, Dumlupınar'da, Maraş'ta, Antep'te yan yana dağ gibi yere düştüler, düşmesin diye Ay Yıldızlı Bayrak, çiğnenmesin diye vatan, tekmelenmesin diye iffetimiz.

“Ey Şehit oğlu Şehit , isteme benden makber
Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber.”

Ey isimli isimsiz kahramanlar, tarihi siz yazdınız biz okuyoruz. Analar babalar ağlaması pahasına yazdınız. Çocuklarınız yetim, eşiniz dul kalması pahasına yazdınız.hayatlarınızı söndürdünüz sönmessin diye bu şafaklarda yüzen al sancak.

Ey şehitler,

Artık on milyon yoksul Türk değiliz , yetmiş milyonuz. On milyon gencimiz var. Bilgimiz var, yüreğimiz var. Gerekirse bir tarihte biz yazar, dünyaya okuturuz. Sıkıntılar yaşadık, hatalarımız oldu. İnanın hatamızda ısrar etmedik. Öfkelenlik birbirimize öfkemize yenilmedik. Kırdık birbirimizi bazen, kırgınlığımızı sürdürmedik.

Artık sana layık olmak için çalışacağız, çalışacağız, sırt sırta vereceğiz. Birlik ve beraberlik içinde, bu ülkeyi koruyup kollayıp yücelteceğiz ve daima sizleri hayırla anacağız. Haylazlığımıza bakma, biz de Asım'ın nesliyiz. Ne demişti Mehmet Akif sizin için:

“Asım'ın nesli dedim ya nesilmiş gerçek
Çiğnetmedi vatanını çiğnetmeyecek.”
Ruhlarınız şad olsun...

*Bayram Akif ÖNDER
Urla Zeytinalanı İ.Ö.O.
7.Sınıf Öğrencisi*

BİR ANNENİN AĞZINDAN ŞEHİDE MEKTUP

Oğlum, Canım Oğlum;

Benim de “Bir varmış, bir yokmuş.” diye başlayan masallardaki

gibi bir oğlum vardı. Ben onu ne zaman büyüttüm, ne zaman adam ettim de, askere yolladım? Yolladım ki; bu vatan rahat uyusun, bu millet her zaman dimdik ayakta dursun ! Oğlum seni asker ettik. Baban ve ben, bir kez daha onurlandık, sevindik. Her gün odana girdim resimlerini öptüm. İşte o resimlerindi, karanlık gecelere bir parça ışık tutan. Her sabah seni yolcu ettiğim yola baktım. Belki gelirsin, anacığım diye sarılırsın, öpersin diye. Ben seni doğurdum, sütümlle doyurdum, bu vatana hizmet için yolladım. Eline al bayrağı teslim ettim, vatana ısmarladım.

Oğlum sen büyürken senden aldığım güzel haberlerle ayakta kaldım. Askerliğinin biteceği günü düşündüm, düşündüm de avundum. Ama ben uyandığımda senin mezarının başında buldum kendimi. Senin şehit olduğun haberini aldım ve senin o yere göğe sığmayan selvi boyunu al bayrak sarılı tabut içinde, askerlerin, komutanların omuzları üstünde gördüm.

Sen şehit olduktan sonra bir ağıt dolandı dilime; “Vatan sağ olsun” diye. Vatan sağ olsun oğlum, vatan sağ olsun!

Seni mezarında her ziyaret edişim de bu ağıttır sana selamım; “Vatan sağ olsun şehidim, oğlum benim” Bekledim mezarının başında,kalkarsın anacığım diye sarılırsın beni öpersin diye. Küçükken üstüne örttüğüm yorgan geldi aklıma. Şimdiyse üstüne elimle yorgan yerine toprak örttüm oğlum benim. Vatan sağ olsun !

İşte bunlar olup biterken, ben bir rüyaya dalmışım ; bir gün oğlum gelir diye. Meğer bu rüya, bir gün acılarla karşı karşıya geleceğimin bir uyanışymış.

Mektubuma burada bir son vermek istiyorum oğlum! Ama ben yine söyleyeceğim o ağıtı; “Vatan Sağ olsun, Vatan Sağ olsun!”

*Oğulcan BAKİLER
Konak Gazi İ.Ö.O.
7. Sınıf Öğrencisi*

EY KANLI ŞEHİDİM

Sana bu mektubu yazma sebebim, senin vatana cesurca kurban olmandır. Sen o kan kokulu topraklarda rahat uyu. Sen bu insanlara, daha doğrusu Türk evlatlarına güven. Onlar bu vatani bu bayrak altında, sonsuza denk düşündüğünden de iyi koruyacaklar. Sen yapman gerekenin en iyisini yaptın. Şuna inan ki; o uğruna savaştığın toprak ne İngiliz ne de Fransız toprağı oldu. Senin kanıyla sulanan bu topraklarda hala Türk bayrağı dalgalanmakta. Biz Türk gençleri, vatanımızın üstüne, düşman bayrağı diktirmeyeceğimize her gün ant içiyoruz.

Çanakkale'yi gezdiğimde, bastığım her karış toprakta sizin anınızı yaşıyorum. Siperleri her gezişimde, kendimi savaş alanındaymış gibi hissediyorum. Sizin kanınızın o siperleri doldurup taşırdığını, sizin cesurluğunuzu, o temiz yürekliliğinizi öğretenimden dinliyorum. Türk bayrağını her elime aldığımda hem duygulanıyor, hem de heyecanlanıyorum.

Ey Şehidim! Anan için üzülme. Anan sana yün çorap, sıcacık bir kazak örmüştü; ama sen bu yün çorabı, sıcacık kazağı giyemeden kefen giydin. Analarınızın zoruna giden evden düğünle dualarla çıkıp evinize kefenle dönmenizdir. Analarınız sizin için yeterince üzüldü; ama onurlu Türk anası her zaman aldığı kararlarla en doğrusunu yaptığına inandı. Analar sizin saçınıza kına yakıp cepheye gönderdiler, daha doğrusu bu savaştan sağ çıkmayacağınızı bile bile sizleri ölüme gönderdiler. Analarınız saçınıza kınayı, ölünüzü savaş sonunda bulabilmek için yaktılar. Aynı Kınalı Ali'nin annesi gibi.

Siz düşmana karşı hiç korkmadan, yılmadan, düşmanla kıran kırana savaştınız. Bir yandan bombalar patlarken, bir yandan da ölümün sessizliğiyle baş başa kaldınız. Çanakkale'ye gittiğimde de kan ve barut kokusunun toprağa sindiğini hissettin. 276 kiloluk topu tek başına taşıyan Seyit Onbaşı Ali'nin isabetli top atışı sayesinde düşman zırhlısını bacasından vurmasından ve düşman zırhlısını batırmasından çok etkilendim. Ey Seyit! Senin imanın, azmin sayesinde bu topraklar da yaşamaktayız. Ey Seyit Onbaşı Ali! İnanıyorum ki; sen beni bir yerlerde görüyorsun ve dinliyorsun. Sen tüm dünyaya Çanakkale'nin geçilemeyeceğini ispatladın. Ben de sana bu güzel vatani canım bilip sonsuza denk koruyacağıma ant içirim. Ben bir çocuk olabilirim; ama ben de

bir Türk evladım. Benim, bu küçük kalbim bu vatan için ve bu Türk bayrağı için atar. Vatanımızın başında bulunan, şanlı ay yıldızlı al bayrağımız rengini sizin kanınızdan almaktadır. Siz şehitlere söz veriyoruz, vatanımızı ve Türk bayrağını sonuna kadar, siz atalarımız gibi ölüm pahasına koruyacağız.

Bazı Mehmetçikler 14-15 yaşlarında iken şehit oldular. Ey Şehidim! Sen bu kadar küçükken bir tabur düşman karşısında hiç korkmadın mı? Tabi korkmazsın; çünkü sen Türk evladsın. Sen o can pazarından sağ çıkamadın; ama sen bizim temiz kalplerimizde yaşıyorsun. Sen kefensiz, nerede yattığı belli olmayan Mehmetçiksın; meçhul bir nefer olsan da senin mezar taşını Çanakkale'nin her karışında görebilmekteyim.

Senin düşmanla karşılaştığın gün bir mahşer günü olmalı. O mahşer günü düşman tam bir canavar, bir barbar gibi birçoğunuza kıydı. Düşman, hiç acımadan, çocuk yaşlı demeden bir sürü insanı öldürdü. O savaşta her bir metre kareye 6000 mermi düştü. Sen can çekişirken senin üstüne mermiler yağmur gibi yağıyordu. Bütün şehit Mehmetçiklere sesleniyorum. "Siz rahat uyuyun!" Atatürk'ün tepeye yaktığı zafer meşalesi, yağmur kar demeden hiç sönmeden yanıyor. Sizin mezar taşınız, mezarınızın başında değil, Türk evladının kalbinde. Sizin, yaralı yüreklerinizin sessiz çığlını o vakit kimse duymadı; ama şu an biz Türk evlatları sizleri her zaman, bütün kalbimizle yaşıyoruz ve ruhunuzun rahat etmesi için çabalıyoruz. Şunu bilin ki; sizi sabahın sessizliğinde, yağmurlu günlerde, akarsu seslerinde, her zaman duyuyoruz. Savaşta akan kanlı derelerin sesi kulaklarımızda çınlamakta. Hani derler ya; asker vurulunca değil, unutulunca ölür. Siz ölmediniz; çünkü siz hiçbir zaman unutulmadınız, unutulmayacaksınız.

Kimileriniz, çocuklarınız küçükken şehit oldunuz. Şunu unutmayın ki; evlatlarınız, torunlarınız annelerinden şehit babalarının, dedelerinin cesaretini dinlerken hem duygulanıyor, hem de şehit evladı, torunu olmanın gururunu yaşıyorlar. Sizin sayenizde esaret altında değil, özgür ve bağımsız yaşamaktayız. Siz ölmediniz, ölmeyeceksiniz. Her zaman Türk evlatlarının kalplerinde yaşayacaksınız. Ruhlarınız şad olsun.

*Fatma DÜZÜCÜ
Altıntepe İ.Ö.O.
7.Sınıf Öğrencisi*

**LİSE
(2007)**

**ALİLER, AHMETLER, MEMETLER
ALNINDA, GÖĞSÜNDE KANDAN DEMETLER
EMİNELER, AYŞELER, FATMALAR
HEPSİ BU MİLLETİN KALBİNDE YATAR...**

2007 İzmir Birincisi

Sizler... Analarımın gonca gülleri! Sizler... Babalarımın koç yiğitleri! Her sabah üzerimize zafer güneşini doğduran siz Allah'ın aslanları: Şehitlerimiz!

Tarihimizin her sayfasında o mübarek kanlarınız mevcutken, güzel memleketimin her karış toprağına o misk ü amber kokunuz sinmişken, her Kur'an okunuşunda o aziz ruhlarınız Rahman'a biraz daha yaklaşıırken, ben nasıl ödeyebilirim hakkınızı? Nasıl olur da içim cız etmeden, tüylerim ürpermeden, gözlerim yaşarmadan sizleri anabilirim? İçinden buram buram tarih ve zafer fişkırarak türkülerimi, bayrağı, vatanımı, namusumu nasıl hiçe sayarım da sizleri unutabilme gaffetine düşerim? Öyle şanlı, öyle yücesiniz ki gözümde! Yerinizde olabilmek için nelerimi feda etmezdim ki! Haşa sizlere acıyanlar,"gençliğine yazık oldu" diyenler var; ancak Rabbimin rahmeti sizi iliklerinize kadar sarmışken böyle söyleyenlerin merhametine mi ihtiyacınız var? Zira hepimizin kıskanacağı mertebelerdesiniz şimdi...

Düştünüz yollara... Kopup geldiniz baba ocağından; Bosna'dan, Libya'dan, Irak'tan, Van'dan, Edirne'den, İzmir'den... Yüreklerin beraber attığı her yerden.vatan için, bayrak için, gelecek için... Allah için! Yılmadınız, dayandınız. Bir yiğit düşse de arkanızdan, haykırdı milyonlarcası "Allahu Ekber" diye... Akıtsalar da son damla kanınızı, bırakmadınız o kutsal bayrağımızı! Öyle ki devletin varlığı, vatanın kurtuluşu için Hicaz'da, Yemen'de, Sarıkamış'ta, Çanakkale'de kurban ettiniz kendinizi.1915 ve onu izleyen yıllarda bu vatanın topraklarında hiç kurban kesilmedi.Zira analar Allah için kınalı kuzularını bu vatana kurban etmişlerdi.

Dillerden, yüreklerden akan bir türkü gibi koştunuz cepheden cepheye. Ruhlarınız gibi türküler de kavuştu ölümsüzlüğe: "Çanakkale içinde aynalı çarşı... Ana ben gidiyom düşmana karşı..."

Ahh! Bu milletin hiç batmayan güneşleri, ah bu canımın solmaz çiçekleri, şehitlerim! Siz iman dolu kalplerinizle yeri, göğü inletirken bütün dünyayı şaşkına çevirmiştiniz. Şimdi de ben, soyunu inkar eden, tarihinden utanan, marşını hiçe

sayan cahillerle boğuşarak bütün dünyayı şaşırtacağım! Aziz şehitlerim, yüreğime ateş düştü. Düşman şekilden şekle, kılıktan kılığa bürünüyor, sinsi mi sinsi! Topuyla, tüfeğiyle yapamadığını; parasıyla, fenniyle, kültür taarruzuyla, misyoner okullarıyla, işbirlikçi basınıyla ve sözde aydınlarımızla yapıyor. Daha çok var anlatacak; fakat hepsi de aynı minval üzere. Ancak bu devran dönecek, bugünler geçecek. Sizlere ben daha o gün söz vermiştim. Bakın, sözümü tuttum. Bayrağım inmedi, ezanım dinmedi. En azından bunu başarabildim. Ama söz! Yine söz, namus sözü, şeref sözü! İnsanlıktan nasibini almamış zalimlerin zulmüne karşı insan kalabilme yüceliğini yine göstereceğiz! Zira sizler gibi şanlı şehitlerin torunlarına da gaflet yakışmaz, hele ihanet asla!..

Bizler ki, Bedir'den Çanakkale'ye aynı ruh halini taşımış Seyyid Onbaşlıların, İbrahim Çavuşların torunları... Bizler, düşman ölümden kaçarken ölüme gönüllü koşmuş kahramanların ardında bıraktıkları... Ya Rabbi güç ver bize, davamız senin, bu canlar senin! Desin artık bu yürekler: "Bayrak bir, vatan bir, Allah bir!" Biz, senden öğrendik Hasan'ım; ataya, töreye saygıyı; yoksula, mazluma yardımı. Sen öğrettin Zeynep'im, Ayşe'm, Hatçe'm; hürriyet yollarına düşmeyi. Sen öğrettin Ali Çavuş'um; yokluklar içinde yedi düvele kafa tutmayı. Ve sen öğrettin Mehmed'im; sonunda şehit olmayı! Sözüm söz! Yeniden, yeni yüreklerle başlayacak mücadele... Artık başımız eğilmeyecek kimsenin önünde. Çok çalışacağız, Allah'ın bahsettiklerini ziyan etmeden enerji de üreteceğiz, doktor da, öğretmen de, bilim adamı da. Fikir üreteceğiz insanımız için, insanlık için... Yerleşecek tek tek doğruluk, sadakat, merhamet, çalışkanlık ve daha nice değerler. Birleşecek tüm fertler; Türk milleti adına, Lazı, Çerkezi, Kürdü, Çingeni, ayırıştırmaya çalışanlara inat!

Hiç üzülmeyin şehitlerim! Sizlerin kabirleri bu ülkenin adeta tapu senetleridir. Siz semada "biz ölmedik" der gibi tebessüm ettikçe sırtımız yere gelmez. Bu memleket kim bilir daha kaç Yahya Çavuşlara, İsmail Hakkı Beylere, şehit analarına gebe... Boşuna değil ana kuzusuyken toprağın koynuna girmeniz! Bakın, hala dalgalanıyor uğranda can verdiğiniz bayrak. Heey, şehitler dile geldi, biz niye susuyoruz? Şehit anaları karşımızda mağrur mağrur bakıyor... İşte bakın, işte bakın... Türkiye ufkunda hilal ve yıldız buluşuyor!

Emine GÜNER
Konak Anadolu Lisesi
11. Sınıf Öğrencisi

SELAM ŞEHİDİM

2007 İzmir İkincisi

Aziz ruhuna, canlı bedenine, ölmeyen insanlığına yakışır mı kelimelerim bilmem ama bu mektup sana...

Duygularımbilmemki sığarmı kâğıda? Minnettarlığım sonsuzken sana, Sana yazıyorum bu mektubu en arı duygularımla.

Varlığımı belli etmesen de aramızdasın biliyorum. Senin için “Öldü” diyenler, neden yanılmakta ısrar ediyorlar? Sen yaşarken en yakınımızda. Sendeki nasıl asil bir duygu ki; ananı, babanı, aileni bırakıp yine onlar için olsa da kendini feda edebiliyorsun? Henüz yirminde tertemiz hayallerin kucağında, belki daha doyamamışken ak tenli, buram buram sevgi kokan kundaktaki bebeğine, belki bakmaya kıyamadığın, ceylan gözlü sevdalımı bırakıp gurbetin kucağında, nasılda koşuyorsun gecenin hasret kokan bağına...

Anan nasıl sevgiyle baktı ki sana, sen de öyle bakıyorsun bayrağa.baban nasıl öğretti ki sadakati sana,girsen de kara toprağa bırakmıyorsun silahını elinden? Nasıl aldın ki sabrı yüreğine,sevdiklerini bırakıp kurşun kokan geceleri aldın kendine? Nasıl kutsalsa bir karış toprağı bu vatanın, onu sevmek ve feda edebilmek kendini o derece kutsaldır herhalde... Sakın sana övgüler yağdırdığımı sanma. Gecenin bir yarısı üstüne yağın yağmur gibi kurşunlar ne kadar gerçekse, bunlar da gerçek o kadar. Ne mutlu sevdiğine, taşısın bir ömür boyu senin sevgini kalbinde,ne mutlu seni dünyaya getiren anaya, o elleri öpülesi anaya,o senin gittiğin cenneti ayakları altında taşıyan anaya, gurur duysun hep seninle. Ne mutlu babana,sana sonsuz sadakati öğreten babana, pişmanlık duymasın artık hiçbir şey için, başı hiç eğilmesin yere!... Sen namusu için,şerefi için vardın bu vatanın ve onun için varsın hala. Sana “yok” diyen kendi yoktur aslında. Sakın boynunu bükmesin yüreğin, üzülme. Yoluna dökülen gözyaşlarını nisan yağmuru kabul et,kaldır bakışlarını gökyüzüne, yıkansın yüzün Rabbi'nin rahmetiyle... Masum bakışları aldatmasın seni sevdiğinin, kıyamıyor senin tenine,toprağı atışlarına bakıyor öyle.Çocuklarının boynu bükük değil elbette, anneleri var onların, babaları. Ağabeyleri var onların, ablaları. Nasıl ki sen ölmediysen, varsan onların boynunu

büktürmeyecek sahipleri de var. “Vatan sağ olsun!” sesiyle kıvranan, kahrolan zihniyetlerin yaralayamayan, öldüremeyen kurşunları varsa, onların önünde duracak yiğitleri de var bu Vatan’ın. “Yine hiçbir şey alamadık bu Vatan’dan diyecek onlar, sen var oldukça...”

Sıcak nefesini hisseder en doğuda bir çiftçi ve en batıda bir şehirli. Kim bilir kimin oğlusun? Ama belli insanoğlusun. Kınalıydı ellerin vurulurken, düşerken toprağa baktın onlara. Anan geldi aklına, baban, sevdiklerin ve dedin ki “onlar için olsun” dedin, “bu Vatan için”. Gam yemedin kavuşurken toprağa. Gül kokusunda, sevdalı bakışta, “Vatan sağ olsun” diyen seste biz hep seni duyduk. İlkokulda öğrettiler senin şanını, ilkleri anlamadık, anlayınca da hepimiz birer askerdik. Günü gelince kendini feda edebilecek bu Vatan’ın uğruna, askerdik. Ölmek değildi ya şehit olmak, hiç korkutmadı bizi. Anlatırken anamız, babamız evlat olmanın gereğini, anlattılar namusu, şerefi, Vatan’ı, sevgiyi. Tam anlamıyla anlayınca biz de; “feda olsun” dedik “bu can bu Vatan’ın uğruna”...

Sen! Benim şehidim...

Huzur dolsun artık için ne olur. Bu Vatan ayakta sonuna kadar sayende. Baksana sevdalı olduğun bayrağa, nasıl da dalgalanıyor göklerde... Nasıl okunuyor ezan, yankıyla minarelerde. Nasıl geliyor her güneşin doğuşuyla bayram senin ülkene. Sayende... Hadi mutlu ol, tebessümünü görelim dağılan bulutların ardından görünen güneşle birlikte. Yeşeren dalların göğe uzanışı gibi gül bize. Düşünme sabahın getirdiği zorlukları, hallolur onlar seninle birlikte. Selamı var bak sana; ananın, babanın, sevdiğinin, çocuklarının, yerin, göğün, kardelenlerin, kuşların, bayrağın... Hepsi de gurur duyuyormuş seninle, hadi sağlıcakla kal, iyi bak kendine...

Hatice KARASU
Konak İmam Hatip Lisesi
11. Sınıf Öğrencisi

ŞEHİT TÜRKÜSÜ

2007 İzmir Üçüncüsü

Sessiz, ıslak ve uykusuz gecelerdi onlar. Bir rüzgâr esmekte; hafif sanırsın, iliklerine kadar işler insanın. Bir baykuş ötmekte; bitti sanırsın, yeniden başlar. Dedik ya uykusuz geceler diye. Yıldızlar göz kırpmakta; tek neşesidir onlar bu ürkütücü gecenin. Sonra bir türkü sesi duyulur az ileriden. Mehmetçiğin türküsü.. Ağzından duman olup çıkan nağmeleri beklemektedir zaten bütün yer gök. Baykuş susar, yıldızlar susar, rüzgâr susar. Ve dinlerler Mehmetçiğin yazılmamış destanını..

Adı dahi duyulmamış diyarlardan birinde onun da bir Elif'i vardır her yiğit gibi. 'çatal olur efelerin yüreği' diyor onun türküsü. Elif ki; elleri kına kızılı, zeytin gözlü, tatlı sözlü yar.. Vatan ki Elif'in sevgisinden de öte bir yar.. Her gece bu sessiz, ıslak ve uykusuz gecelerde vatan da kendi türküsünü söylemekte. Bir 'off' da o çekmekte karanlığına gecenin. Bir iki damla Elif'in nişanlığına, bir iki damla Ahmed'in anasına, bir iki damla yavruların açlığına, uykusuzluğuna, yoksulluğuna inciler dökmektedir.

Her nağme buhar olur uçar, düşmanların genizlerini yakar. Her nağme, elleri ayakları buz tutan Mehmetçiğin yüreklerini yakar. Su titrer, yıldızlar titrer, toprak titrer. Sonra bir türkü Kosova'dan yakılır, bir türkü Sarıkamış'tan. Bir hüznü ses Maraş'tan duyulur, bir ağıt Samsun'dan. Şimdi her yer türkü türkü olmuştur artık. Bütün dünya dinler Mehmetçiğin türküsünü. Ağlar yıldızlar Mehmetçiğe, susar yaşlı toprak. Ağlar kuşlar Mehmetçiğe, susar gözü yaşlı toprak. Ağlar güller Mehmetçiğe, bu kez derin bir 'ahh' eder toprak. Ağlamak zor, ağlamak şimdi çok kolay. Kanar toprak oluk oluk şehit kanıyla. Kanar toprak nehir nehir gözyaşıyla..

Sonra gece söner yavaş yavaş. Güneş kızıl doğar buralarda. Bir silah sesi duyulur önce. Türküsü kesilmiştir Mehmed'in. Toprağa doğru düşmektedir, yüzünde son nağmelerin iziyle. Rüzgâr esip geçmek ister, su coşup akmak ister, yıldızlar kaçıp gitmek ister. Mehmetçiğin, kanı sıcak, türküsü sıcak, gülümsemesi sıcak, düşer toprağa. İşte en büyük 'ahh'ını orada çeker toprak. En çok orada kanar, canı yanar. Mehmetçiğin, kandan gül yapıklarıyla yerde yatan bedeni, türkü olur birden. En hüznü,

en güzel bir sesle yükselir arşa doğru. Güller derer yıldızlardan, emanet eder rüzgâra, toprağa versin diye. Bir anda hafif bir esinti çıkar ve bir gül kokusu duyar tüm dünya. İçine çeker toprak her zerresiyle gül kokusunu, şehid kokusunu..

O zaman güler çileli toprak. O zaman güler kanayan vatan.

Ve bir vatan şaha kalkar!..

*Ayşe Sena ÇILDIR
Özel Yamanlar Fen Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

UYKUM YOK

Sevgili dostum;

Yine yoksun, bilmem ki nerelerdesin?

Kibritin kıvılcımıyla başlanan kiralık katil oldum duygularına şimdi ağla, kaç kiracı kovabilirsin dünyamdan, nedeni yoksun arzularından bahçe yapsam, toprağına suyunu serpeler misin?

Asabiliğim üstümde, gözyaşlarıma esir düşmüş cam kırığı bedenim. Cennet yolunda ilerliyor; geçmişteki kini silip, doğrunun arkasında duran vatansever pençem. Duygularım yükümsüz, hükümsüzlüğü giymiş kıvranıyor ruhum bir cephede. Maneviyata saygıda kusura kalmış iki hece, bir çift yürek kazanacak zaferi saniyelerin dakikalarla işi. Hasret odamın hayaleti, sensizliğe âşığım. Gözlerimi kapatınca;düşünce penceremin perdesine yansıyan görüntülerin feryadında kaybolmuş teselli umutlarım. Annemin gözyaşları, “Vatanım, evladım” diye haykırmak isteyen suskunluğu... Avuçlarımda kürdan kolları... Kopya kalpler yok bu milletin bağrında,ellerini açıp yalvarmak, düşen her bir bedende yeniden canlanmak, akan kanlarla vatanın tenine zaferi kazımak var.

Kollarımda ölen bir şehitsin. Gidişinin ardından; sensiz yaşama umut yontmayı öğrendim. Kazandığın mertebeye sevindim, sen şehitsin. Dün akşamdan bu yana sonbahar rüzgârları hakim, fırtınalar yokluğunun habercisi. Uğultular eşliğinde seyrediyorum yıldızları..Acaba hangi melek eşlik edecek sana,ananı ziyaretinde... Dostuna da uğrar mısın geldiğinde? Gözün arkada kalmasın derler ya, bu vatan kalmaz düşmana. Bunalımın esiri olup isyan etmedik, ebedî sabrımız abartısız. Savaştık canla başla dupduru su gibi çok ciddi yalansız. Özlem tufanlarında kalmış olsa da bir yanımız, vatan için diyerek ekildi teselli tohumlarımız.

Bir katile aklımdaki düşünceler, vasiyetimi emanet ettim. Şehit düşen her askerin yüreğine selam, kan revan içinde vatan. Silahlar; bombalar; siyah beyaz geçmişi ala boyayan. Sevenin var senin suçüstü şehzadem, nesin sen cevap ver mahrem, ücra yerlere düştü kayıp merhem, bizdik en asil tek kişilik harem. Düşle melodi en güzel düet suretin silindi kaldı silüet. Uykum yok yatağım soğuk küvet.

Kış mevsiminin soğukluğuna sindi sıcak günlerin kokusu.

Nefesim buz gibi. Nikotin kokulu ellerim titriyor, aklında kanlar içindeki bedenin. Şehit düştüğünden bugüne her gece merdiven dayadım gökyüzüne. Saat 05:30, koca geceler yetmedi de seni aramaya, bakışlarımı bıraktım yıldızlara. Bir yağmur olup yağdın belki verandalara. Kim bilir, her gece okşayıp öpüyorsundur, beşikteki yavru usulca... Geliyorsan uğrar mısın dostuna? Uykularımı unuttum şehit kokan topraklarda. Sevinçlerim Mutluluklarımla beraber karıştı kan denizine. Gözyaşlarım yolcu etti seninle birlikte. Sırrına sadık kaldım, buraları merak etme. Yalnız kaldığımı düşünüp ağladığında, incitiyorsam duygularını affet. Uykum yok yatağım soğuk küvet.

Mine KILINÇ
Tire Anadolu Öğretmen Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi

DİZLERİMİN ALTINDA TAŞ, BAŞIMIN ÜSTÜNDE DUMAN VE ATEŞ

Değerli Ay-Yıldız ülkesinin şehitleri,
Kalemim duygularımı, pişmanlıklarımı, yapamadıklarımı anlatmak; belki de özür dilemek için çalışacak. Bağımsızlık yoluna çıkarken anneniz, babanız, kardeşiniz ya da eşiniz ve çocuklarınız arkanızdan su döktüler tez dönmeniz için. Fark ettiniz mi? Hiçbiri ağlamadı. Sizsiz günlerde belki gönülleri rahat değildi. Evin duvarları bile döneceğiniz, yaşadıklarınızı ve Atatürk'ü anlatacağınız o günü sabırsızlıkla bekliyordu. Zaferle yolun sonuna geldiğinizde arkanıza dönüp baktınız ki orada işte hepsi sizi bekliyor. Tüm çabalarınıza rağmen hareket edemiyor, el sallayamıyordunuz. Eşinizi oğlunuzun alnından öperken ve şu sözleri söylerken gördünüz: "Ağlama! Şehit oğlusun!" İşte siz nefes alıp vermeyi vatan uğruna borç bilenlerdensiniz.

Arkasından bakıyorum, bazen yetişemiyorum geçen zamana. O geçen zamanı oluşturan yaptıklarına, yapamadıklarına, isteklerime, şikayetlerime ve doyumsuzluğuma. Çarüksız ayaklarınızla o dev gibi savaş gemilerini ezip geçerken siz, hangi marka ayakkabı alsak diye düşünerek dolduruyoruz

zamani biz. Annemin yanında yaşadığım için aylardır babamı göremediğimden yakınan ben utanıyorum şehit çocuklarından. Babalarını kendilerinden koparan kara elleri kime şikayet etsinler? Bugünlerde birbirimizi öldürmeye ant içmiş gibiyiz. Bir hafta içinde kaç kişi maganda kurşunuyla can verdi, felç kaldı hatırlamıyorum. Sizler sayesinde vatan toprağında özgürce nefes alıp veren çiçekleri soldurmaya yetiyor bir maganda kurşunu.

“Çanakkale içinde Aynalı Çarşı,
Ana ben gidiyom düşmana karşı,
Of! Gençliğim eyvah!”

O günleri omzunda taşıyan, tüm yaşananları sırtlayan, zaferi haykıran türkünün dizeleri... Bu denli cesur olabilmek kendine, vatana karşı. Halkın başkaldırısıdır karanlığa, vatani bölmeye çalışan kara ellere. Artık anlatılan masalların güzelliğine kanıp uyumayan halkın efsanesidir bu.

Bir an kardeşimin Okuma Bayramı'nda göğsünde kırmızı kurdesiyle okuduğu metin aklıma geldi. Bu metin kardeşime okumayı sevdiyen tek nedendir. 8 Eylül 1921 Halide Edip Adıvar anlatıyor:

“Atlılarımız etrafında bir toz bulutu var. Sağdan, soldan uzun konvoylar geçiyor. Sağda yamaca sığınmış mütevazı bir hastane çadırı... Biraz sonra bir parıltı ve müthiş bir gümbürtü dağlara uzanıyor.

Şimdi tepedeyiz, etrafta daha az sert fakat daha pes ve engin tarrakalar vadilerde ve tepelerde dolaşılıyor. Telefonda birisi, kalın bir sesle emir veriyor. Bu, grup komutanı Kazım Bey... Dua Tepe'ye onun firkaları hücum ediyor.

Ben sevgili kardeşlerimin arasındayım. Dizlerimin altında taş, başımın üstünde duman ve ateş var. Hangi an bilmiyorum, uzaktan bir dörtünl sesidir. Bir arkadaş yanımıza geliyor:

-Bir firkamız arkadan Çekirdeksiz'e girdi. Dua Tepe'deki Yunan'ın arkası çevrildi.

Toplar susmuş, duman dağılmış... Dua Tepe'nin üstünde bir tek adam ayakta duruyor. Belki dua ediyor:

-Allah'ım Türk milletini daima koru!”

Siz dua eden o adam ya da Dua Tepe düşman elinden çıkana kadar can veren şehitlersiniz. Ya arkanızdaki güç? Ateş hattında size su vermeye çalışırken vurulup anında ölen anne; kağnı ile cephaneye taşıyan annenin, hasta oğlunun üzerinden aldığı battaniye ile silahların üstünü kaplaması... Ya Kınalı Hasan'a ne demeli? Annesinin anlatışıyla vatan uğruna adanmış kuzuya...

Ne kadar fark ettirmemeye çalışsanız da, gizleseniz de biraz olsun kırılgın olduğunuzun bilincindeyim. Bende çok kırılmıştım, kızmıştım birilerine geçen sene okulumuzun düzenlediği Efes gezisine katıldığımda. İsyan etmişim bu düzene. Meğer İzmirliyim diye geçiniyormuşum. Eski zamandan kalma Soylular Sokağı boyunca tek genç grup bizdik. Yanımızdan geçenler ise yaşlı turist çiftlerdi. Önlerinde rehber on yedi yıldır dibinde yaşadığım şehri geziyorlardı dünyanın bir ucundan gelip de. Ama ne olur siz kızmayın bana! O geziden sonra söz verdim anneanneme, dedeme onları kaybetmeden kendi arabamla götüreceğim Çanakkale Şehitliği'nee, Ankara'ya Anıtkabir'e. Size de söz veriyorum geleceğiz bir gün.

“Çanakkale içinde vurdular beni,
Ölmeden mezara koydular beni,
Of! Gençliğim eyvah!”

O günleri omzunda taşıyan, tüm yaşananları sırtlayan, zaferi haykıran türkünün dizeleri... Bir ses bu 18 Mart'ta her şehit kabrinin üzerinde bir tek gül açacağını, ayakta duracağını fısıldıyor kulağıma. Belki dua edecekler: -Allah'ım Türk milletini daima koru!

*Pelin KAYASOY
Salih Dede Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

OKYANUSUN DERİNLİKLERİNDEN

Babam geliyor aklıma vatanı için şehit düşen babam geliyor. Sanki hayalini görüyorum uzaklarda. Ve yılların getirdikleri birer birer. Yaptığım hatalar, Kalbini kırdığım, arkasından konuştuğum insanlar...

Annem geliyor aklıma. Ona çektiğim onlarca eziyet geliyor aklıma. Hiçbir sebebi olmamasına rağmen söylediğim yalanlar, rencide ettiğim insanlar. Ama babam gözleri ışıltılı bana bakıyor. Neden? Daha bir saat öncesinde Mehmet'i kırışım geliyor aklıma. Bir bardak çay için kırışım geliyor aklıma. Sonra

o geliyor aklıma. Çoğu zaman dinlemediğim kalbini kırdığım Zübeyir hocam geliyor aklıma. Ona yaptıklarım geliyor aklıma. Babam hala bana yaklaşıyor yüzündeki gülümseme ile. Niye? Bu kadar hata yapan oğluna niye gülümsüyordu?

Bir anda her şey siliniyor aklımdan. Yalnız annemin, babamın, Zübeyir hocamın ve daha nicelerinin anlattıklarını hatırlıyorum. Okuduğum kitapları hatırlıyorum. Gönlümün derinliklerindeki hatırlıyorum O'nu. Hislerimin tercümanını hatırlıyorum. O geliyor aklıma. Yerin ve göğün tek Hâkim'i geliyor. Sonra bir bir aydınlanıyor her şey. Büyük bir ferahlık sarıyor yüreğimi. Hayatımın amacı geliyor aklıma. Her nefesimi niçin aldığım geliyor aklıma. Onun kudreti geliyor aklıma. Her şeye yeten gücü geliyor. Hiçbir şey ilişemiyor bana. Artık kimse dokunamaz bana. Ne göğü inleten bu ses! Ne yeri sarsan bu şiddet! Ne de evreni kıvrandıran bu kin! Allah'ım sana on yedimde kavuşuyorum. Arkamda gözü yaşlı insanlar bırakmıyorum. Arkamda her zaman sen tarafından görüp gözetilecek insanlar bırakıyorum.

Peki ben, ben senin yanına ne ile geliyorum? Allah'ım ben sana günahlarımla, hatalarımla, yanlışlarımla geliyorum. Zalim olan ben sana bir sürü kırık kalp ile geliyorum. Nankör olan ben sana eksik ibadetlerle, şükürsüzlükle geliyorum. Allah'ım hepsinin yanında senin yanına tam on yedi yıldır yanan, yandıkça kuvvetlenen, kuvvetlendikçe beni daha da yiyip bitiren hasretinle geliyorum. Senin aşkınla kendinden geçen, ne yapacağını bilemeyen, sarhoş, kendinden habersiz, avare gönlümle geliyorum. Engin merhametine sığınarak geliyorum. Artık takatî kalmamıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Onun için ne düşen top mermileri vardı şimdi. Ne de birbirine giren onlarca adam. Onun için sadece o vardı. Göğsünden akan kanlar onu iyice bitkin düşürmüştü. Artık ayakta kalacak hali kalmamıştı.

Dizleri üstüne çöktü.

Son kez ilahî kelâmı tekrarladı.

Adı: Bilinmiyor

Şehit düştüğü yer: Bilinmiyor

Şehit düştüğü zaman: Bilinmiyor

Uğruna canını verdiği şey: VATAN!

*Halid Esad YAVAŞ
Özel Yamanlar Fen Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi*

ŞEHİDİME MEKTUP

Kınalı Kuzum,

Ellerimle yaktıydım kınanı serçe parmağına. Başına yaktırmadıydın “Ana! Dalga geçerler.” dedin de kıyamadım sana.

Al kanlar içinde mi kaldın sen? Al bayraklar mı sardı bedenini? Giderken davullarla gönderdim de dönüşünü ağıtlarla karşıladım yavrum.

Kokunu duyamamanın acısı var ya... Anam, deyişini duyamamanın yangını... Hani bir of çeksem yıkılır dağlar. Öyle bir şey.

Gittin oğlum, dimdik, yiğitçe gittin. Ağlama, dedin ve gittin. Anam vatan, dedin ve gittin. Canım feda, dedin de gittin oğul. Kara gecelere kara çaldı silah sesleri. Acı koktu buram buram barutlar. Geceye düştü çığlık çığlık feryatlarım. Mehmet oldu avuç avuç toprak.

Okyanuslar bile özenirdi gözlerine. Gözlerine toprak doldu, gözlerine şeref doldu. Gittin oğul.

Asker anasıydım, şehit anası oldum. Kimde var bu gurur, kimde var bu onur. Varsın bayrağa bir damla kanın al olsun. Toprak yine Mehmet koksun.

Hani izne geldiğinde öyle heyecanlıydım, öyle heyecanlıydım ki hangi yemeğimi özledin diye düşünüp durmuştum. “Senin elinin değdiği zehiri içerim, anam!” demiştin. Kurban olayım Mehmet’im sana. Şimdi sevdiğin bütün yemekler masada, baban pencere önünde sabahlıyor, ben ise zindanlarda.

Asker tezkeresi beklerken, hayat tezkeresini tutuşturdular eline oğlum. Gidip de dönmek var dediydin de kızmıştım sana. Dönüşün hüznü oldu Mehmet’im.

Hani her fırsatta sarılırdım sana sımsıkı. “Oğlum!” derdim. “Kuzum!” derdim. Baban da “Şımartma! Koskoca adam oldu.” derdi de içten içten öldü senin yoluna. Şimdi yastığına öyle bir sarılıyor ki... Kokunu içine öyle bir çekiyor ki...

Gidince askere soğuk tüfeklere sarılırdın ya hani. Şimdi sıra bende. Buz gibi mermere sürdükçe yüzümü yüreğim kavruluyor. Gözlerin aklıma geliyor. Sözlerini duyuyorum, özlem hapsediyor beni. Şafakları saya saya şafaklar sökmez oldu Mehmet’im.

Bayrağımın alı oldun, toprağımın yolu oldun. Pır pır eden yüreğine hükmetti kurşun. Mehmet’im, bilirim şehitler ölmez. Sen sağ ol kınalı kuzum, VATAN SAĞ OLSUN.

Seni yüreğinde sonsuza dek yaşatacak olan anan.

Ayşegül DENİZ
Yunus Emre Anadolu Lisesi
11. Sınıf Öğrencisi

Aynı karından dünyaya merhaba demekle onur duyduğum, varlığımızın devamı için ruhunu ve bedenini ortaya koyan canımın sesi ağabeyim!

Avuçlarımızın içine bırakmıştık; korkularımızın koyu sıcaklığını yolculuğunun öncesinde. Sırladığın o güzel kokulu özlemlerini ruhumuza akıttığın gözyaşınla astın gökyüzüne. Yıkılmaz bir çelik demiri andıran omuzlarını örtündüğün al örtü, inadına sertleşmişti. Sırtındaki o ağır, bir o kadar da gururlu olan yükü attığın her adımda annemin yüreğindeki kapıları tek tek kapatıyordun sanki. Ürkmüş olan minik ellerim, az önce güvenle dolup taşmış gözlerini sana diken babamdaydı. Herkes gökkuşağından bir parça renk vermek istiyordu mutluluğumuza.

Sanki hayatımızın her duvarı, içinde kızgın çöllerin kavrulduğu; fakatsanasadece gülümseme armağanettiği tablolarla çivilenmişti. Otobüsün buğulaşan camından ellerini bize uzattığında, gerçeğin yalan gülümsemesi belirdi sanki. Hepimizin teninde, bir damla sonbaharda dökülen yaprağın sarılığında vardı. Babam bu sefer eski eşyaların yerine kendi benliğini teklif etmişti hurdacıya. Ve suskunluğuyla senin masmavi gözlerine doğru “Aslan oğlum” diye diye uğurluyordu can parçasını. Ayrılığın olduğunu bile bile göndermiştik seni haritadaki o siyah dağa.

Yolculuğunun başladığının tam on dördüncü saatinde, ben seninle boğuştuğum koltukta yalnızdım bu akşam. Karanlık benimle ne oynuyor ne de bana gülümsüyordu ağabeyim! Sanki gittiğinden bu yana, şu an seni içinde barındıramayan bu şehre siyah bir leke sürülmüş gibiydi. Mektupların, annemin elinde sevinç dalgalarının aynası oluyordu her defasında. Yüzünde güneşlerin doğduğu an, anlıyordum yüreğini bize yolladığın

o beyaz, temiz sayfanın geldiğini ve savaşmak istediğim annemin gözyaşları, gözlerinin mavisi içinde barındıran okyanusun dalgaları oluyordu. Babam ise o yürekli erkekliği içinde büyütüyordu hasretini. Irmak olup sana akıttığımız duru ve parlaklığa bulanmış sevgimizi, her fırsatta koyuyorduk bavuluna. Sayfalara sevgi çılgınlıklarını sığdırdığım her kelimenin sonundaydı gülen dudakların. Görüyorduk...

Aslında dakikalar duygusuz ve buz gibiydi bu içimizdeki hasret yangınlarının arasında. Kuralsız yaşanan bu hüznün çok az güldürüyordu güneşin doğduğu sabahları. Senin gibi bir sevgi diyarını barındırdığını biliyor muydu acaba ayaklarının altındaki o kara dağ? Geçen her gün yoluna baş koyduğumuz sevdanın başında nöbet tutuyor ve sesini yankılıyordu her noktamızda. Rüyalarım bile kavuşacak günü bekliyor ağabeyim biliyor musun? Uykularımda esen o tatlı rüzgarı, üzerine bastığım kuru toprağı, soluduğum dünyayı özlemim koskocaman yapıyor.

Yine annemin büyük aşkından haber aldığı bir gündeyiz. Yüzünün ışıltısı, az daha kilometrelerce uzağı ulaşacak sandım bir an. Babam ise yine almış karşısına suskunluğunu, içten içe dertleşiyordu ta uzaklarda. Meleklerin sesini andıran bir sesle annem tek tek okuyordu hayatına soktuğün yenilikleri. Ben yine aynı koltuktadolugözlerimi güneşinuğramadığı pencereye dikmiş, seni düşünüyordum ağabeyim. Ta ki bizi korkutup, yazımızı kışa çeviren telefonun sesi bedenimizde titreyene dek. Erişemediğim telefon, günahımın tek isteksizliği oluyordu az kalsın! Annem o pamuk elleriyle telefonu kulağına dayadığında, mutluluk ile heyecan arasında sıkışıp kalan gözleriydi anımsadığım. Sonra parçalanan bir taş parçası gibi asılı olan resmine bakıp derin derin soluyordu. Evimizdeki her şey, geriye doğru adım atmış, caddeler korkmuştu yıldızlardan. Bir tek baharın saklı olduğu serin hayallerimizi bir fırtınayla kaybetmiştik. Seni uğurlarken ellerini omuzlarından ayıramayan annemin tırnakları, bir anda duvarları kazımaya başladı. Babamla duygularımızın tam alkışa kalktığı zifiri zamanda, babam kağıt parçası gibi savrulduğu yerden kalkamıyordu. Sesini yüreğinde hissetme şansımı anama verdiği için sana buradan teşekkürlerimi iletiyorum ağabeyim. Sensizlikten sonraki ömrümüz, seni sırtından vuran o kalleslerin silah seslerine karşı tek isyanımız oldu. Damarlarından gözlerine kadar kana bulanmış o yürekler, annemi ve bizi parçalamıştı sonsuzluğun göğsünde. Öğrendiğim her kelime, rüyalarımın

öyküsüydü bundan sonra. Artık uykumda bir mevsimi daha kaybediyorum canımın sesi ağabeyim. Ailemizin tek tutkusu, telefonda son bir kez; "Anam yaralıyım! Tüm arkadaşlarım şehit oldu. Hakkınızı helal edin!" dememeliydi.

Denizin tam ortasında tek başına kalmış bir sandal gibi, küçücük kaldık şu hayatta. Annem şimdi durmadan zayıflıyor; yaşamın en solgun zamanında. Babam da eskimiş bir şarkının unutulduğu gibi unutuyor umutlarını doldurduğu poşetinde. Ne bir sarı görüyor ne bir siyah... Hiçbir renk yok nasır tutmuş bu kalplerimizde senden sonra. Karaya vuran gemilerimizi sadece uçurumlara demirleyebiliyoruz. Ve durmaksızın hayatın her karesinde beklemek zorunda olan bir mahkum rolü oynuyoruz. Hatıralarınla perişan olan evimizin her köşesinde küçük bir ışık arıyoruz ve hayatın içinde dünya adını kendine yakıştırmış cehennemi yaşıyoruz.

İçindeki bütün dağları yok eden annemin feryadı, tuzakları ve yasakları inadına arttırıyor. Bu karanlık gözlerimize ışık tutmaya kimsenin gücü yetmiyor. Dilimizdeki bütünleşen bilmeceleleri, bir ucundan hayalin bir ucundan da yaşam denilen sır kapısı tutuyor. Seninle birlikte yorgun düşen göz yaşlarımızla vatanımızın en değerli şehitlerini bu küçük tuzakta tanıdım. Kar gibi yağan ateş, avuçlarımızın tam orta yerinde ,onlarla birlikte bizim de canımızı acıtıyor, ölesiyee...

Ve ağabeyim, ben bu isimsiz mektubumu hayat boyu nöbette duracak olan tesellilerimin kokusuna hapsediyorum.

Bilmelisin ki denizindeki martıların özgürlüğü, kaldırımlardaki güvenli ayak izleri, yurdumun dostla kardeşliğinin birlikteliği, senin gibi ağabeylerimin yeşil urbalara bürünmesi sayesinde; dimdik, asilce, korkusuzca ayakta durmakta. Tarihte sana el veren şehitlerimizin emanetlerini güvenle taşıdığın için teşekkürler sana. Geleceğin çocuklarının özgürlüklerini, kalleşliğin balyozu altında ezdirmektense varsın seninle boğuştuğum koltuk boş kalsın...

Hoşçakal canımın sesi ağabeyim...

*Mehmet OCAK
Eşrefpaşa Lisesi
11. Sınıf Öğrencisi*

TARİHİN İÇİNDEKİ YÜREKLER

Kaybetmek; içten içe yanan umutların giden sevinçlerin hesabını soramadan ölmektir. Ölüm ise çıktığımız yolda her an arkanızda koşan küçük bir çocuk gibi ellerini açarak bekler. İnanmak istemediğimiz en büyük gerçektir. Bazen yıkılan umutların, bazen de acı ayrılıkların arkasına gizlenir ve bazen de savaşın tam ortasında bulursunuz onu en büyük zaferi kazanan bir komutan edasıyla.

Tarih 18 MART 1915 yılını gösterirken güneş doğmayı unuttur bu toprakların üstüne. Sanki olanları biliyormuş gibi şahit olmak istemez kaybedilen yaşamlara. Kaybedilen canlara karşılık kazanılan vatan toprağı... Her karışında umutların, sevinçlerin, hüznlerin bulunduğu.

Büyük bir zafer kazanılmıştır. İmkansızlıklar içinde yaratılan şartlar büyük bir tarih oluşturmuştur o gün. Mermilerin arasında kaybolan umutlar, hayal kırıklıkları gözyaşlarıyla yağmur olarak yağar ÇANAKKALE’NİN üstüne. O günden sonra çok yağmur görür bu şehir. Kaç kişi bilir ki şehit analarının, şehit kardeşlerinin gözyaşları olduğunu. Kaç kişi anlayabilir? Tek isteği vatanını korumak ve bu uğurda ölmek olan şehitlerimiz, aldığımız nefes yankılanan sesimiz olur. Gözümüzü her kapattığımızda içten edilen duaların sahipleridir onlar. Yaşamımızı borçlu olduğumuz kişilerdir. Ölümü kaybetmek değil vatan için şeref olarak gören bu büyük insanlar... Görüyorsanız bir yerlerden duyuyorsanız sesimizi gönül borcumuzun büyüklüğünü anlayın lütfen. Biz şerefle kazanılan bu vatani korumakla görevli gençler olarak izinizden yürüyeceğiz.

Her karış toprakta adımlarınız kazılı. Edilen yeminler hala yankılanıyor dağların ardından. Geride bırakılan anneler, kardeşler, büyük sevdalılar unutmadı hiçbirinizi. Her gün olduğu gibi bugünde sizleri özlüyor. Yazdığınız mektuplar sahipsiz değil. Söylüyordunuz ya vatan uğruna ölmeyi anlatıyordunuz ya bu büyük aşkı anlayamıyorduk o zaman. Yazıyorum şimdi gönderilen mektuplara karşılık cevabımı.

Büyük bir tarihi bize veren sizler “vatan sağ olsun” diye başlayan hiç bir cümleliz yarım kalmadı kalamaz.

Çocuksu hırçınlığımı, yaramazlığımı, sitemlerimi görmezden gelin. Seviyorum ben de toprağında ve bayrağında şehit kanı bulunan bu vatani. Şerefle kazanılan zaferleri ve küçük yüreklerin taşıdığı büyük umutları... Mehmet AKİF’in de dediği gibi: Kim bu cennet vatanının uğruna olmaz ki feda? Şüheda fıskırarak

toprağı sıksan, şüheda! Canı, cananı bütün varımı alsın da Huda, etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda. Sesiniz geliyor bir yerlerden “üzülme anne ağlama,sırtımdan yedim kurşunu kalbimden değil öylece duruyor hayallerim.Vatanım şerefsizlere yar değil” diyen sesiniz duyuluyor vatanın dört bir tarafından. Duyanlar eğiliyor önünüzde gururla.
18 MART ŞEHİTLERİNE SELAM OLSUN.. Ben de gururla eğiliyor ve sesinizi duyuyorum tüm yüreğimle.

*Zeynep ZORLULAR
Namık Kemal Lisesi
11. Sınıf Öğrencisi*

ER MEKTUBU GÖRÜLMÜŞTÜR

Merhaba, Hasret Kokulum, Merhaba Ağam, Ağabeyim, Anam, Bacım...

Merhaba Vatanı Uğruna Gözünü Kırpmadan Can Veren Canlar Merhaba !

Yaşadıklarınız yüreklere sığmadı. Ne ki kalem kağıtla destan olmak? Yere göğe sığmadı. Ne ki dökülen göz yaşları? Giderken kalan, ölürken dipdiri duransınız.

Bu vatan toprağı, gökyüzünde süzülen bayrak ve bana emanet ettiğiniz bağımsızlık son mektubunuz bana. Son mektubuna cevaptır benimkisi. “ER MEKTUBU GÖRÜLMÜŞTÜR.” Görülmüştür şehidim. Görülmüş ve iliklere kadar hissedilmiştir şehidim.

Yaralıyım. O günler aklımdan gitmiyor. Aklımdan bir Çanakkale geçiyor, bir Sarıkamış ve daha niceleri... Bir kanlı düğümdü Çanakkale. Bir kanlı destan. Bir kınalı kuzu gibi vatana kurban... Atılırken sipere, üç adım sonra öleceğini bile bile ne geride bıraktıklarını aklımdan geçen ne de kendin, az önce yere serilen arkadaşındaydı aklın. Öyle onurlu bir gidişti seninkisi ölüme.

Ne kadar korkusuzca atıldıysa o mermiler, atılan mermileri de o kadar korkusuzca karşıladı göğüsleriniz. İnançtan bir zırh mı giymiştiniz siz?

Hey hey hey Kocatepe, hehey Çanakkale, Sarıkamış, hehey vatanım! Dimdik durma vakti şimdi. Biz dik duralım diyeydi gözyaşı gibi dökülen kanlar. Biz ağlamayalım diye feda ettiler canlarını o yiğitler.

Siz ana; siz baba; siz hava, su ve topraktınız. Hepsinden öte candan öte candınız. Sizin umutlarınızı ve hayallerinizi taşıyorum ben, toprağa düştüğünüz saatten sonsuzluğa.

Kanlarınızla renk verdiğiniz bayrak. O büyük komutan Mustafa Kemal Atatürk, bizler ve yerin yedi kat altında, yerin yedi kat üstünde olar siz aziz şehitlerimiz. Dimdik ayaktayız.

Yağmur GÜNGÖR
Mehmet Seyfi Eraltay Lisesi
11. Sınıf Öğrencisi

